

ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวูลเกาะสีเเห่
อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

ปริญญานิพนธ์

ของ

ณัฏฐ์ ทองช่วย

ขอเสนอผลงานทาง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาดุษฎีบัณฑิต

11 มีนาคม 2519

ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลเกาะสิเหร่
อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

บทคัดย่อ
ของ
ฉันทสิ ทองช่วย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มีนาคม 2519

ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลเกาะสิเหร่

อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

ปริญญานิพนธ์เรื่องนี้มี ความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเล เกาะสิเหร่ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ในเรื่องต่อไปนี้คือ ตำแหน่งหรือฐานที่ทำให้ เกิดเสียง ลักษณะและคุณสมบัติของเสียง การปรากฏของเสียงในแต่ละพยางค์ จำนวน หน่วยเสียง รูปแบบของพยางค์ การลงเสียงหนักเบาในคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป และการขึ้น - ลงเสียงในประโยค โดยใช้ผู้ให้ปากคำ 4 คน ข้อมูลทางภาษาประกอบ ควบ คำภาษาไทย 916 คำ ประโยค 53 ประโยค คำตอบรับและปฏิเสธ 2 คำ และนิทาน 2 เรื่อง แล้วนำผลที่ได้จากการวิจัยเปรียบเทียบกับระบบหน่วยเสียงภาษาไทย กรุงเทพฯ เพื่อใช้ประโยชน์สำหรับแนะนำครูผู้สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่นักเรียนผู้พูด ภาษาชาวเล

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวมี 28 หน่วยเสียงคือ /p, ph, b, t, th, d, dh, k, kh, g, ʔ, s, ʃ, h, c, ch, ɟ, m, mh, n, nh, ŋ, ɲ, l, r, w, y, yh / หน่วยเสียงที่ปรากฏใน ตำแหน่งท้ายพยางค์ได้มี 12 หน่วยเสียงคือ /p, t, k, ʔ, ʃ, h, m, n, ŋ, l, w, y/
2. หน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 20 หน่วยเสียงคือ /pl, pr, bl, br, tl, tr, kl, kr, khr, gl, gr, sl, sr, sw, hl, hw, ml, mr, nr, str /
3. หน่วยเสียงสระเดี่ยวมี 16 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงสั้น 8 หน่วยเสียง คือ /i, e, æ, ɛ, a, u, o, ɔ / และเป็นสระเสียงยาว 8 หน่วยเสียงคือ /i:, e:, æ:, ɛ:, a:, u:, o:, ɔ:/
4. หน่วยเสียงสระประสมมี 4 หน่วยเสียงคือ /ia, i:a, ua, u:a/
5. ภาษาชาวเลไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ -
6. รูปแบบของพยางค์มี 9 รูปแบบคือ CV, CVC, CVCC, CCV, CCVC, CCVCC, CVV, CVVC และ CCCV
7. คำที่มีพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปจะลงเสียงหนักในพยางค์สุดท้าย

8. การขึ้น – ลงเสียงในประโยค

8.1 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้าย
ประโยค ส่วนตอนกลางประโยคมีระดับเสียงปกติ

8.2 ประโยคคำถามมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค แต่ตอนท้าย
ประโยคมีระดับเสียงสูงกว่าตอนประโยคเล็กน้อย ส่วนตอนกลางประโยคมีระดับเสียงปกติ

8.3 ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ ถ้าเป็นประโยค
ยาวจะเน้นเสียงคำบางคำในตอนกลางประโยค จึงทำให้มีระดับเสียงสูงขึ้นกว่าระดับปกติ
แต่ไม่สูงเท่าระดับเสียงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค

8.4 คำตอบรับและปฏิเสธมีระดับเสียงสูงขึ้นในตอนท้าย

THE PHONOLOGY OF THE CHAO-LE LANGUAGE ON KO SIRE
AMPHOE MUANG, CHANGWAT PHUKET

ABSTRACT
BY
CHANTHAS THONGCHUAY

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education Degree
Sri Nakharinwirot University
March, 1976

THE PHONOLOGY OF THE CHAO-LE LANGUAGE ON KO SIRE

AMPHOE MUANG, CHANGWAT PHUKET

The purpose of this thesis was to study the phonology of the Chao-le language on Ko Sire, Amphoe Muang, Changwat Phuket. The following topics were studied: points of articulation, manners of articulation, quality, distribution, numbers of phonemes, syllabic-structure types, stress and intonation. Four informants were interviewed. Nine hundred and sixteen words, fifty-three sentences, two affirmative and negative answers, and two stories were translated from the standard Thai language into the Chao-le language. The results of the research were compared to the standard Thai language in order to give a guide line to Thai teachers in teaching Thai as a second language to the pupils whose mother tongues were Chao-le.

The results of the research were:

1. There were 28 single consonants: /p, ph, b, t, th, d, dh, k, kh, g, ʔ, s, ʃ, h, c, ch, ʝ, m, mh, n, nh, ñ, ŋ, l, r, w, y, yh/, and 12 final consonants: / p, t, k, ʔ, s, h, m, n, ŋ, l, w, y/.

2. There were 20 clusters: / pl, pr, bl, br, tl, tr, kl, kr, khl, gl, gr, sl, sr, sw, hl, hw, ml, mr, nr, str /.

3. There were 16 single vowels, 8 short vowels: / i, e, æ, ɛ, a, u, o, ɔ/, and 8 long vowels: / i:, e:, æ:, ɛ:, a:, u:, o:, ɔ: /.

4. There were 4 diphthongs: / ia, i:a, ua, u:a /.

5. There were no tonemes in Chao-le language.

6. There were 9 syllabic-structure types: CV,CVC,CVCC,CCV,CCVC,CCVCC,CVV,CVVC and CCCV.

7. In Chao-le language, the stress was on the final syllable.

8. Intonation:

8.1 The pitch in the affirmative and negative sentences were high at the beginning and the end of the sentence, and normal in the middle.

8.2 High pitch at the beginning and the end of the interrogative sentences but a little higher at the end, and normal in the middle.

8.3 If the affirmative, interrogative,negative sentences were long, stress would fall on any words in the middle of the sentences, therefore, the high pitch would occur in the middle, even though, not so high as the beginning and the end.

8.4 Both in the affirmative and negative answers,the high pitch would occur at the end.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้นี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

ล.ล. ๗๕-๗๖ ประธาน

ศิริพันธุ์ วัฒนศิริ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชนิพนธ์อนุมัติพลช่วยเหลือการวิจัยประจำปีการศึกษา 2518 ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง ในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นเกล้าฯ

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์สมปอง พิริยกิจ ประธานกรรมการ และ อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจูน กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาแนะนำ ให้กำลังใจ และสละเวลาตรวจแก้อรรถาธิบายต่างๆด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดียิ่ง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือจาก ศาสตราจารย์ ดร.สมพร บัวทอง และศาสตราจารย์ ดร.กานดา ณ ถลาง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและให้ยืม หนังสือที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าบางเล่ม

คุณวงศ์ ห้วยข้าว, คุณจิว ประโม่งกิจ, คุณเขี้ยว ประโม่งกิจ, คุณตั้ง ประโม่งกิจ และชาวเลอีกหลายท่าน ที่ได้กรุณาเป็นผู้ให้ปากคำ ให้ความสะดวกในการเก็บรวบรวม ข้อมูลทางภาษา ด้วยน้ำใจไมตรี และมีความรับผิดชอบอย่างยิ่ง

พระมหาแนบ จิตฺตกาโร (เจ้าอาวาสสำนักสงฆ์เกาะลิเเห่), อาจารย์สุบิน สมวงศา, อาจารย์อาจิณ นิลบุญ, อาจารย์เสถียร กลั่นนุรักษ์, อาจารย์นิคม คำทัพน์, อาจารย์บัญญัติ เรืองศรี, อาจารย์เงิน ท่วงพิทักษ์, อาจารย์ไสว เรืองวิเศษ, อาจารย์ อรุณี เรืองวิเศษ, อาจารย์ ดร.แอนโทนี คิลเลอร์ (อาจารย์ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ สหรัฐอเมริกา), คุณนิกร คำทัพน์, คุณประชุม ต๋อวงศ์, คุณชิน ยอแสงรัตน์ และคณะศึกษานิเทศก์แห่งสำนักงานศึกษาธิการเขต 4 จังหวัดภูเก็ตทุกท่าน บุคคลเหล่านี้ได้กรุณาช่วยเหลือในการเตรียมงาน การติดต่อกับชาวเล ช่วยสำรวจข้อมูล ให้ความสะดวกในการเดินทาง ให้ที่พักอาศัย ช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และให้ความรู้ ความคิดนานาประการ

ศาสตราจารย์ ดร.ประสพ หลักศิลา, อาจารย์จิตต์ หมดสง และอาจารย์
สุทัศน์ ฐิใหม่ ได้กรุณาให้ความสะดวกในการพิมพ์ และให้คำแนะนำต่างๆตลอดเวลา

อาจารย์โมรี ชื่นสำราญ และอาจารย์เสาวณี อินทรภักดี ได้กรุณาให้คำแนะนำ
และช่วยตรวจแก้บทความภาษาอังกฤษ

สุดท้ายขอขอบคุณ อาจารย์ปรีดี ทองช่วย ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ
ผู้วิจัยทุกอย่าง อย่างหาที่สุกมิได้

ผู้วิจัยขอจารึกพระคุณและน้ำใจไมตรีจากทุกท่านที่ได้กล่าวมานี้ ด้วยความสำนึก
ลึกซึ้ง

อนึ่ง หากว่างานวิจัยนี้จะพึงมีประโยชน์ด้วยประการใดๆก็ดี ผู้วิจัยขอน้อมอุทิศ
ให้แก่น้ำพักน้ำแรงของคุณพ่อ คุณแม่ และครูบาอาจารย์ ที่ได้กรุณาพร่ำสอนผู้วิจัยมาด้วย
ความเมตตาอย่างสูงยิ่ง

ฉันทิส ทองช่วย

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	- ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	12
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	12
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	13
	ข้อตกลงเบื้องต้น	13
	คำจำกัดความของศัพท์	14
	สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	15
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
3	วิธีดำเนินการค้นคว้า	22
	กำหนดระยะเวลาของการปฏิบัติงานเพื่อรวบรวมข้อมูล	22
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	23
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	24
	วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล	27
	การจัดกระทำข้อมูล	28
4	ผลการศึกษาค้นคว้า	29
	ข้อตกลงเกี่ยวกับการเสนอผลการศึกษาค้นคว้า	29
	หน่วยเสี่ยงพหุคูณ	32
	หน่วยเสี่ยงพหุคูณเดี่ยว	32

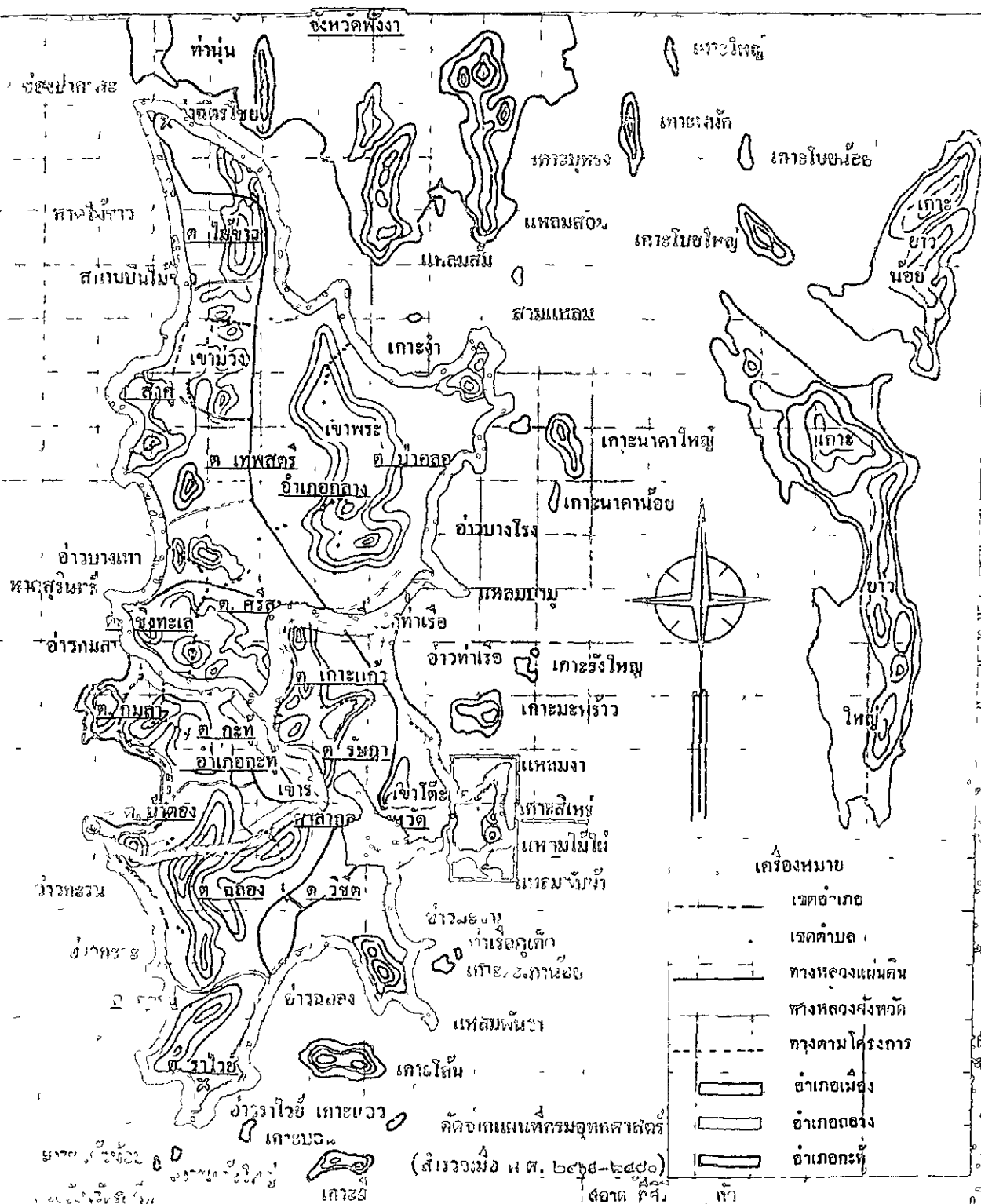
ฐานที่เกิดเสียงหรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงในภาษาชาวเล	33
ลักษณะและคุณสมบัติของเสียงในภาษาชาวเล	33
การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในแต่ละพยางค์	49
จำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล	64
หน่วยเสียงย่อยของพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล	64
หน่วยเสียงพยัญชนะประสม	65
การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือหน่วยเสียงควบกล้ำ	
ในภาษาชาวเล	65
จำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือพยัญชนะควบกล้ำในภาษาชาวเล	70
หน่วยเสียงสระ	71
หน่วยเสียงสระเดี่ยว	71
ฐานที่เกิด ลักษณะของหน่วยเสียงสระเดี่ยวและการปรากฏใน	
แต่ละพยางค์	72
จำนวนหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเล	87
หน่วยเสียงสระประสม	88
ฐานที่เกิด ลักษณะของหน่วยเสียงสระประสมและการปรากฏใน	
แต่ละพยางค์	89
จำนวนหน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเล	90
หน่วยเสียงวรรณยุกต์	91
รูปแบบของพยางค์	91
การลงเสียงหนักเบาในคำที่มีพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป	94
การขึ้น – ลงเสียงในประโยค	96

5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	99
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	99
	วิธีดำเนินการวิจัย	99
	กลุ่มตัวอย่าง	99
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	99
	วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล	99
	การวิเคราะห์ข้อมูล	100
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	100
	อภิปรายผล	103
	ข้อสรุปเรื่องหน่วยเสียงภาษาไทยกรุงเทพฯ	104
	เปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกรุงเทพฯกับภาษาชาวเล	113
	สรุปข้อแตกต่างระหว่างภาษาชาวเลกับภาษาบาลายูในสี่จังหวัดภาคใต้	119
	ข้อเสนอแนะในการสอนการออกเสียง	121
	ข้อเสนอแนะในการสอนออกเสียงภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษาชาวเล	131
	ตัวอย่างการเตรียมบทเรียนเพื่อสอนหน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ที่มีปัญหา	132
	ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป	155
	บรรณานุกรม	162
	ภาคผนวก	166
	ก. คำภาษาไทยกรุงเทพฯถ่ายทอดเสียงเป็นภาษาชาวเลในรูปสัญลักษณ์แทนเสียง	166
	ข. ประโยคภาษาไทยกรุงเทพฯถ่ายทอดเสียงเป็นภาษาชาวเลในรูปสัญลักษณ์แทนเสียง	192
	ค. นิทานภาษาชาวเลถ่ายทอดเสียงเป็นภาษาไทยกรุงเทพฯ	195

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล	32
2 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาชาวเล	65
3 แสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเล	71
4 แสดงหน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเล	88
5 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯ	104
6 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯ	105
7 แสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯ	106

มาตราส่วน 1:200,000

ภูมิหลัง

ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ มีคนอาศัยอยู่ในแถบดินแหลมมลายู 4 พวก คือ

กาฮาซี พวกนี้มีผิวเนื้อดำ ตาโปนขาว ผมหยิก ร่างกายสูง ใบหน้าบานๆ*
พื้นแหลม ชอบกินเนื้อสัตว์และเนื้อคน มีนิสัยดุร้ายมาก ไทยเรียกว่า "ยักซ์"

ชาไก พวกนี้มีผมหยิกดำ ตาโปนขาว ริมฝีปากหนา ไม่ดุร้าย อยู่แห่งใด
ก็ชุมนุมกันเป็นหมู่ๆ ทำเพิงเป็นที่อยู่อาศัย ไทยเรียกว่า "เงาะ"

เซียมัง** คล้ายกันกับพวกชาไก แต่พวกนี้ชอบอาศัยอยู่บนภูเขาสูงๆ

โอริงลาโอด*** อาศัยอยู่ตามเกาะและชายทะเล มีเรือเป็นพาหนะ เทียว
เร่ร่อนอยู่ไม่เป็นที่ ไทยเรียกว่า "ชาวน้ำ" (สุนัย ราชภัฏพาวรี 2517 : 2)

โชติ สุวตติ (2513 : 6225 - 6226) ได้กล่าวถึงชาวเลหรือชาวน้ำไว้ใน
หนังสือ สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ตอนหนึ่งว่า "ชาวน้ำ เป็นชื่อชนพื้นเมือง
เกิมนกหนึ่งของมลายูที่ยังเหลืออยู่โดยไม่กลายเป็นมลายูไป ชนพวกนี้อพยพเข้ามาอยู่ใน
แหลมมลายูสมัยคึกคักบรรพคอนชาวมลายู แบ่งออกเป็น 2 พวก คือ โอริงบูกิต (คนเขา)
และโอริงละอุค (คนทะเล)"

จากหลักฐานดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่า ชาวน้ำหรือที่คำพื้นเดิมในภาษาเรียกว่า "ชาวเล"
นั้น เป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมเผ่าหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในแหลมมลายูมาตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์
แล้ว

* ใบหน้าบานๆ หมายถึงใบหน้ากว้าง คางป้าน

** เซียมัง คำรบางเล่มใช้คำว่า "เซมิง"

*** โอริงลาโอด โอริงละอุค และโอริงเลาต์ เป็นชื่อเรียกชนกลุ่มเดียวกัน

ปัจจุบันนี้ ชาวเลส่วนหนึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย (minority) กลุ่มหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศไทย อาศัยอยู่ตามเกาะชายฝั่งในมหาสมุทรอินเดีย แถบอ่าวภูเก็ตและทะเลอันดามัน เทียบเรือนหากินอยู่ในบริเวณนับตั้งแต่จังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ และสตูล มีประชากรทั้งสิ้นประมาณ 3,100 คน* อาศัยกันอยู่อย่างกระจัดกระจายตามเกาะและชายฝั่งทะเลในจังหวัดต่างๆ ดังต่อไปนี้

จังหวัดภูเก็ต อาศัยอยู่ที่เกาะสี่แคว หาดราไวย์ บ้านสะพาน และท่าฉัตรไชย รวมประชากรประมาณ 1,500 คน

จังหวัดกระบี่ อาศัยอยู่ที่อำเภอเกาะลันตาใหญ่ บ้านหัวแหลมสุด(สังกะฮู) บ้านหัวแหลมกลาง บ้านศาลาด่าน (แหลมคอกวาง คลองควา และบ่อแทน) และในเขตอำเภอเมืองกระบี่ ที่เกาะพีพี ตำบลอ่าวนาง เกาะจำ (เกาะปู) ตำบลเกาะศรีบอยา รวมประชากรประมาณ 700 คน

จังหวัดสตูล อาศัยอยู่ที่เกาะอาดัง ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมืองสตูล ประกอบด้วยหมู่เกาะใหญ่น้อยประมาณ 24 เกาะ ที่สำคัญมี เกาะหลีเป๊ะ เกาะตง เกาะเหล็ก เกาะหินจาน เกาะคาหลัง เกาะอุเล็น เกาะสาหร่าย และเกาะบูโละนอก เป็นต้น มีประชากรรวมกันประมาณ 600 คน

จังหวัดพังงา อาศัยอยู่ที่หาดบางคลี (ป่าไผ่บาครี) หรือบ้านไทยใหม่ ตำบลบางคลี อำเภอท้ายเหมือง มีประชากรรวมกันประมาณ 300 คน

นอกจากที่กล่าวแล้ว ชาวเลบางส่วนอาศัยอยู่ตามฝั่งทะเลและเกาะต่างๆ ในจังหวัดระนอง อพยพไปมาระหว่างเขตแดนไทยกับหมู่เกาะมะริด (Mergui archipelago) ในสหภาพพม่า จึงยากแก่การสำรวจ คนไทยนิยมเรียกชาวเลกลุ่มนี้ว่า "พวกสิงห์" หรือ "มาซิง" หรือ "ชาวเลมะริด"

การเรียกชื่อชนกลุ่มนี้แตกต่างกันไปตามความเชื่อ ความนิยม และภาษาที่ใช้ ดังนั้น "ชาวเล" (ชาวทะเล) เป็นคำพื้นเดิมในภาษาไทยภาคใต้ใช้เรียกชนกลุ่มนี้ หมายถึงคนที่อาศัยและทำมาหากินอยู่กับทะเล

* สํารวจเมื่อ พ.ศ. 2517

"ชาวน้ำ" เป็นคำที่นิยมใช้กันในกลุ่มของผู้มีการศึกษา แต่คนในท้องถิ่นไม่นิยมใช้คำนี้ โดยเฉพาะในกลุ่มของพวกชาวเลแล้วถือว่า คำนี้ไม่สุภาพ เขาให้เหตุผลว่า คนเราเกิดมาจากน้ำอสุจิซึ่งถือเป็นน้ำที่ไม่สะอาด ไม่บริสุทธิ์ ดังนั้นคำว่า "ชาวน้ำ" จึงถือเป็นคำต่ำ เป็นคำที่ชาวเลรังเกียจมาก และไม่ควรรำนำไปใช้ในการติดต่อกับชนกลุ่มนี้

"ชาวไทยใหม่" เป็นชื่อใหม่ที่ชนกลุ่มนี้ใช้เรียกตัวเองในปัจจุบัน และกำลังได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ ชนกลุ่มนี้จะภูมิใจมาก ถ้าใครๆ เรียกพวกเขาว่า "ไทยใหม่" ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเขามีความรู้สึกว่า พวกเขาได้รับการยกย่องให้มีความเสมอภาคเท่าเทียมกับคนไทยส่วนใหญ่ นั่นเอง

"มาซิง" หรือ "ชาวสิงห์" เป็นชื่อที่ใช้เรียกชาวเลที่อาศัยอยู่ทางชายฝั่งทะเลด้านตะวันตก นับตั้งแต่จังหวัดพังงา ระนอง ตลอดไปถึง วิกตอเรีย พอยน์ต์ (Victoria point) ในสหภาพพม่า (ประเทือง เครือหงส์ และคนอื่นๆ 2517 : 2)

"มอเคิน" (Moken) เป็นคำที่พวกมาซิงหรือพวกสิงห์ใช้เรียกชาวเลหรือชาวน้ำที่อาศัยอยู่ในบริเวณเกาะภูเก็ต และทางตอนใต้ลงไป และยังเป็นชื่อที่ชนกลุ่มนี้ใช้เรียกตัวเองอีกด้วย (Seidenfaden 1967 : 113)

"โอริงเลาต์" (Orang Laut) หรือ รายัต เลาต์ (Rajat Laut) เป็นคำที่ใช้เรียกชาวเลที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลแถบยะโฮร์ และเกาะสิงคโปร์ (Lebar and Others 1964 : 263)

นอกจากชื่อที่กล่าวมาแล้วนี้ ในประเทศมาเลเซีย และอินโดนีเซีย ยังมีคำที่ใช้เรียกชนกลุ่มนี้อีกหลายชื่อ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคำว่า "ชาวเล" เป็นคำพื้นเดิมในภาษาที่ชาวภูเก็ตและคนไทยที่อยู่ในจังหวัดใกล้เคียงใช้เรียกชื่อชนกลุ่มนี้มาเป็นเวลานาน ผู้วิจัยมีความประสงค์จะรักษาคำเดิมในภาษาเอาไว้ จึงเลือกใช้คำว่า "ชาวเล" ในงานวิจัยครั้งนี้

สภาพความเป็นอยู่ของชาวเลนั้น ในสมัยก่อน พวกนี้อาศัยอยู่ในเรือขนาดยาวประมาณ 7 เมตร (หรือ 3 วา 2 สอก) พอดี 2 คนฉั้วเมียและลูกๆ อีกราว 5 - 6 คน บางครั้งก็ต้องอยู่บนบกชั่วคราวเพื่อซ่อมเรือ ชุนเครื่องมือจับสัตว์น้ำ และในเวลาที่มีลมฟ้าอากาศไม่ดี (โชติ สุวดี 2513 : 6225) แต่ในปัจจุบันนี้ได้ตั้งหลักแหล่งเป็นหมู่บ้านตามชายทะเลขึ้น

มีอาชีพทำการประมง หาทะเล และรับจ้างทำงานต่างๆ ความสามารถพิเศษของชาวเล คือ วัยน้ำเก่ง และสามารถดำน้ำได้นานๆ สามารถดำน้ำได้ลึกประมาณ 32 - 34 เมตร

ชาวเลนับถือผีสงเทวคาและวิญญาณบรรพบุรุษ เป็นกลุ่มชนที่ไม่มีศาสนา แต่ในปัจจุบันนี้ ชาวเลบางส่วนหันมาสนใจ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม เนื่องจากได้มีโอกาสติดต่อกับชนกลุ่มอื่นมากขึ้น โดยเฉพาะชาวเลเกาะสีเหร่นับถือพระพุทธเจ้า และเรียกว่า "ตูฮัต" (Tuhāt) ซึ่งหมายถึงหัวหน้าเทวคาทั้งปวง นอกจากนี้ ชาวเลยังมีความเชื่อทางศาสนาไสยศาสตร์ โชคลาง การใช้เวทมนตร์คาถาต่างๆ เช่นการรักษาผู้ป่วยด้วยเวทมนตร์ การทำพิธีป้องกันผี การขับไล่ภูติผีปีศาจ พิธีขอที่ และการทำยาเสน่ห์ เป็นต้น ส่วนประเพณีที่สำคัญของชาวเลนั้น นอกจากประเพณีที่เกี่ยวกับชีวิต อันได้แก่การเกิด การแต่งงาน และการตายแล้ว มีดังนี้

ประเพณีลอยเรือ ทำพิธีปีละ 2 ครั้ง ในคืนวันเพ็ญ เดือน 6 และเดือน 11 เพื่อสะเดาะเคราะห์และเสี่ยงทาย กล่าวคือ ถาลอยเรือไปแล้ว เรือใดลอยหายลับไป ปีนันการทำมาหากินจะสะดวกอุดมสมบูรณ์ แต่ถ้าปีใดเรือลอยไปได้ไม่ไกล หรือถูกคลื่นซัดกลับมาสู้ฝั่ง การทำมาหากินจะขัดสน ผิดเคือง คล้ายกับว่า เมื่อใดสะเดาะเคราะห์ไปแล้ว แต่เคราะห์กรรมนั้นยังกลับมาสู้ฝั่งอีก และในพิธีลอยเรือนี้ ยังมีพิธีแทรกซ่อนเข้ามาอีกพิธีหนึ่งคือ "พิธีผัด" (phadat) ในพิธีนี้เขาจะทำไม้ขวาง 5 อัน ปักตามทิศต่างๆ ลักษณะของไม้ขวางนั้นคล้ายกับไม้กางเขน ตอนปลายผูกด้วยใบกะพ้อ ซึ่งเขาได้ให้ความเห็นว่าไม้ขวางเปรียบเหมือนแขน ใบกะพ้อเปรียบเหมือนนิ้วมือที่คอยป้องกันโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ไม่ให้เข้ามาสู่พวกเขาได้

ประเพณีแถม ๗ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ชาวเลนับถือบรรพบุรุษที่เรียกว่า "โตะ" หรือ "คาโตะ" ซึ่งอาจเคยเป็นคนสำคัญอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นเป็นผู้นำกลุ่ม เป็นวีรบุรุษที่เคยประกอบวีรกรรม เป็นต้น เขาจะสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ไว้สำหรับบรรพบุรุษดังกล่าวนี้นี้คือจะสร้างเป็นศาลเพียงตาขึ้น อาจมีรูปปั้นหรือสัญลักษณ์ต่างๆตามความเชื่อของแต่ละท้องถิ่น มีการตกแต่งประดับประดาพอควร สถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันไป เช่น "ศาลโตะตาหมี่" ที่เกาะสีเหร่ จังหวัดภูเก็ต "ศาลคาโตะบาหลิว" ที่บ้านบ่อแหม อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่ และ "ศาลคาโตะบุรง" ที่เกาะอาดัง จังหวัดสตูล เป็นต้น

เมื่อชาวเลผู้ใดเคียดแค้นหรือปรารถนาสิ่งใดก็จะไปบนบานศาลกล่าวให้คาโตะช่วยเหลือ และเมื่อสมปรารถนาแล้ว ก็จะมีการแก้บนกันในโอกาสอันสมควร

ประเพณีขออาหาร พวกชาวเลจะทำพิธีนี้ในวันสารท เพื่ออุทิศส่วนกุศลแก่บรรพบุรุษ โดยไปขออาหารจากชาวบ้านในย่านชุมชนหรือที่วัด แล้วกลับมาประกอบพิธีที่ชายหาด ณ หมู่บ้านของตน

ชาวเลเป็นกลุ่มชนที่ยึดมั่นในสามัคคีธรรม รักพวกพ้อง มีความซื่อสัตย์สุจริต ชอบกินหมาก คัมสุรา สูบบุหรี่ และรักความสนุกสนานรื่นเริง การละเล่นพื้นเมืองที่นิยมกันมาก มีรำรองเงิ้ง และ รำวง ซึ่งชาวเลส่วนมากสามารถรำกันได้ตั้งแต่อายุยังน้อย

พวกชาวเลมีภาษาของตนเอง ไม่มีภาษาเขียน มีเฉพาะภาษาพูด สังกัดตระกูลภาษาสาขา มาลาโย - โปลีนีเซียน (Malayo - Polynesian) (Wendell Blanchard and Others 1958 : 73) เท่าที่ผู้วิจัยสำรวจพบ ชาวเลในประเทศไทยมีอยู่ 2 พวก คือ ชาวเลกลุ่มมะริด ที่เรียกกันว่า "มาซิง" หรือ "พวกสิงห์" ซึ่งเป็นชาวเลกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในพื้นที่บางส่วนของจังหวัดพังงา และจังหวัดระนอง กลุ่มหนึ่ง กับชาวเลทั่วไปที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ และสตูล อีกกลุ่มหนึ่ง ชาวเล 2 กลุ่มนี้มีภาษาพูดไม่ตรงกัน ตัวอย่าง เช่น

ภาษาไทย	ภาษาชาวเลทั่วไป*	ภาษาชาวสิงห์*
พ่อ	paʔ	ʔa:pɔːŋ
แม่	maʔ	ʔa:nɔːŋ
กิน	ma:kat	ŋam
นอน	ti:no	midu:n
วิ่ง	bla:ri:	kɛbut
เรือ	pra:hu:	kaba
หอย	si:poy	ʔiak

* ถ่ายทอดเสียงด้วยตัวอักษร ในภาษาชาวลั่นไม่มีเสียงวรรณยุกต์ คำที่มีหลายพยางค์จะเน้นเสียงที่พยางค์หลัง (ภาษาชาวเลพวกสิงห์ สำรวจได้ที่ หาดราไวย์ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต)

ภาษาไทย	ภาษาชาวเลทั่วไป	ภาษาชาวสิงห์
ฉัว	la:ki:	kanay
เมืง	bi:ni:	binay
โก	ha:yap	manək
สุนัซ	?a:su:	?oy
ชาว	na:si:	ca:n
สาม	ti:ga:	ta:loy
แปด	la:pat	wa:loy
เกา	sam:lat	sə:wa:y

อนึ่ง เท่าที่ผู้วิจัยสำรวจพบ เห็นว่าภาษาชาวเลทั่วไปนั้นมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว เวลาพูดจะออกเสียงเร็ว แต่คำบางคำมีลักษณะใกล้เคียงกับภาษามลายูและอินโดนีเซีย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ประเทือง . เครือหงส์ และคนอื่นๆ (2517 : 40) ที่ว่า "ชาวน้ำ มีภาษาพูดที่เป็นของเขาเองโดยเฉพาะ แต่ไม่มีภาษาเขียน มีสำเนียงคล้ายภาษามลายูและอินโดนีเซีย จากการบอกเล่าของพวกที่อยู่ใกล้ชิดกับพวกชาวน้ำ เล่าว่า ชาวน้ำพวกนี้พอจะพูดภาษาอินโดนีเซียได้บ้างเป็นบางคำ สำเนียงผิดเพี้ยนกันไปบ้าง คำบางคำคล้ายภาษามลายู" ดังจะยกตัวอย่างคำที่เกี่ยวกับจำนวนนับอันเป็นคำพื้นฐานในทางภาษามาอ้างอิง เพื่อช่วยให้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

ภาษาไทย	ภาษาชาวเล*	ภาษามลายู**	ภาษาอินโดนีเซีย***
หนึ่ง	sa:	satu	satu
สอง	du:wa:	dua	dua
สาม	ti:ga:	tiga	tiga
สี่	pay?	empat	empat

* ข้อมูลจากการสำรวจ

** นิเมะ ประถมวงศ์ และโมหัมหมัด อับดุลกาเดร์ ปทานุกรมไทย-มลายู

*** 492 หน้า

John B. Kwee, Indonesian p.88

ภาษาไทย	ภาษาชาวเล	ภาษามลายู	ภาษาอินโดนีเซีย
ห้า	li:ma:	lima	lima
หก	nam	enam	enam
เจ็ด	tujoh	tujuh	tudjuh
แปด	la:pat	lapan	delapan
เก้า	s=mi:lat	sembilan	sembilan
สิบ	sipulo	sepulo	sepuluh

เหตุที่เป็นดังนี้ คงเป็นเพราะว่า ชนชาติดังกล่าวเกี่ยวข้องกับทางประวัติศาสตร์ ทั้งได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น นั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน (กานดา ณ ถลาง 2515 :29) และภาษาแต่ละภาษาย่อมมีโครงสร้างที่เป็นอัจฉริยะของตนเองคือ มีโครงสร้างทางเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ วงศัพท์ และความหมายที่ไม่เหมือนกันกับภาษาอื่น (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน 2516 :10) ภาษาชาวเลก็มีลักษณะสอดคล้องกับคำกล่าวนี้

ผู้วิจัยมีโอกาสร่วมสัมมนาเพื่อจัดทำพจนานุกรมภาษาชาวเล ที่สำนักงานศึกษาธิการ เขต 4 จังหวัดภูเก็ต เมื่อเดือน พฤษภาคม 2517 เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับภาษาชาวเลอย่างกว้างขวาง แล้วเกิดความคิดที่จะศึกษาภาษาชาวเลตามแนวภาษาศาสตร์ในโอกาสต่อมา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกศึกษาภาษาชาวเลเกาะสิเหร่ เพราะจากการสำรวจชาวเลกลุ่มต่างๆ ผู้วิจัยพบว่า ชาวเลเกาะสิเหร่ ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เป็นชาวเลในประเทศไทยกลุ่มหนึ่งที่ยังรักษาสภาพทางวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ได้ นับว่าสมบูรณ์ โดยเฉพาะในแง่ภาษา ชาวเลกลุ่มนี้ทุกวัยยังคงใช้ภาษาของเขาเป็นภาษาแม่ (mother tongue) ซึ่งมีเฉพาะภาษาพูด ไม่มีภาษาเขียน และจากคำบอกเล่าของ นายวงศ์ ห้วยข้าว (ผู้ให้ปากคำ) ซึ่งเป็นชาวเล อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเกาะสิเหร่มาตั้งแต่แรกเกิด

* ขณะนี้สำนักงานศึกษาธิการเขต 4 ร่วมกับมูลนิธิเอเซียได้จัดพิมพ์เสร็จแล้ว

ทำให้ไต่ถามว่า ภาษาของชาวเลเกาะสีเหร่นั้นเป็นภาษาเดียวกันกับภาษาของชาวเลกลุ่มอื่นๆ (ยกเว้นพวกสิงห์) ที่อาศัยอยู่ในจังหวัด พังงา กระบี่ และสตูลด้วย ชาวเลเกาะสีเหร่กับชาวเลกลุ่มต่างๆ เหล่านี้ได้ไปมาหาสู่เพื่อการประกอบอาชีพและเยี่ยมเยียนกันเป็นบางครั้งโอกาส และสามารถใช้ภาษาสื่อสารติดต่อกันได้อย่างเป็นปกติ เนื่องจากใช้ภาษาเดียวกัน นั่นเอง ดังนั้น จึงมีส่วนทำให้งานวิจัยมีความสำคัญมากขึ้น เพราะผลการศึกษาภาษาชาวเลเกาะสีเหร่ครั้งนี้จะมีประโยชน์คลุมไปถึงชาวเลกลุ่มอื่นๆ ด้วย

จากการสัมภาษณ์ นายประชุม ทอวงศ์* กำนันตำบลรัชฎา อำเภอมือง จังหวัดภูเก็ต ทราบว่า "เกาะสีเหร่" เป็นชื่อเกาะและชื่อหมู่บ้าน ขึ้นอยู่กับ ตำบลรัชฎา คำว่า "สีเหร่" (SIRE) แปลว่า "พลู" คู่กับคำว่า "ปีนัง" (PENANG) ซึ่งแปลว่า "หมาก"

เกาะสีเหร่มี 2 หมู่บ้าน คือ

1. หมู่บ้านเกาะสีเหร่ (หมู่ที่ 1 ของตำบลรัชฎา) นายชิน ยอดแสงรัตน์ เป็นผู้ใหญ่บ้าน มีประชากร ชาย - หญิง รวมกันประมาณ 500 คน
2. หมู่บ้านแหลมตุ๊กแก (หมู่ที่ 4 ของตำบลรัชฎา) นายตั้ง ประโมังกิจ (ชาวเล) เป็นผู้ใหญ่บ้าน มีประชากรชายหญิงรวมกัน ประมาณ 750 คน

ในหมู่บ้านทั้งสองนี้ ประชากรประมาณ 65 เปอร์เซนต์เป็นชาวเล** อีกประมาณ 35 เปอร์เซนต์เป็นชาวไทยและจีน และเนื่องจากหมู่บ้านทั้งสองนี้มีประชากรรวมกันประมาณ 1,250 คน จึงเป็นชาวเลประมาณ 800 คน และอีกประมาณ 450 คนเป็นคนไทยและจีน

เกาะสีเหร่มีสำนักสงฆ์ 1 แห่ง สถานีตำรวจ 1 แห่ง สถานีอนามัยชั้นสอง 1 แห่ง และมีโรงเรียนระดับประถมศึกษา 1 โรง ชื่อ "โรงเรียนเกาะสีเหร่" โรงเรียนแห่งนี้เปิดสอนตั้งแต่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 นักเรียนส่วนใหญ่ที่มาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้เป็นลูกของชาวเล จากการสัมภาษณ์ นายสุบิน สมวงศ์*** ครูใหญ่โรงเรียนเกาะสีเหร่

* ประชุม ทอวงศ์ กำนันตำบลรัชฎา เป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับเกาะสีเหร่และสถิติประชากร

** สังเกตจากทะเบียนราษฎร ซึ่งได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับครอบครัวของชาวเลไว้เป็นหลักฐานว่า "สัญชาติไทย, เชื้อชาติ ชาวเล"

*** ตั้งแต่ปีการศึกษา 2518 ย้ายไปเป็นครูใหญ่ โรงเรียนบ้านสะปำ อำเภอมือง จังหวัดภูเก็ต (ครูใหญ่โรงเรียนเกาะสีเหร่คนต่อมา คือ นายสมศักดิ์ อัครนาถกุล)

ทราบว่า ทางโรงเรียนมีปัญหาเรื่องการสอนภาษาไทยแก่เด็กนักเรียนชาวเลในชั้นเริ่มเรียนเป็นอย่างมาก เพราะเด็กเหล่านั้นพูดภาษาชาวเลเป็นภาษาแม่ และเมื่ออยู่ในหมู่บ้านก็ใช้ภาษาชาวเลพูดกันอยู่เป็นประจำ ความเคยชินกับภาษาแม่ที่เคยพูดเคยใช้อยู่เสมอจนเป็นนิสัยนี้เองทำให้เกิดปัญหาขึ้นเมื่อไปเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่โรงเรียน (วีระวัชร สำนวนจิตต์ 2515 : 2) และปัญหาในการเรียนภาษาไทยนี้อาจส่งผลไปถึงปัญหาในการเรียนวิชาอื่นๆด้วย เนื่องจากการเรียนและการสอนวิชาอื่นๆก็ต้องใช้ภาษาไทยเป็นสื่อทำความเข้าใจ ดังนั้น การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่เด็กชาวเลเหล่านี้จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

ฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ (2509 : 1) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาที่สองไว้ว่า

วิธีที่ดีที่สุดและได้ผลที่สุด คือการเรียนการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ และตามหลักภาษาศาสตร์นั้นถือว่า ภาษาแต่ละภาษามีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ถึงแม้ว่าภาษาทุกภาษาประกอบด้วยเสียง คำ ไวยากรณ์ และความหมาย แต่ส่วนประกอบเหล่านี้ของภาษาหนึ่งจะมีลักษณะแตกต่างออกไปจากภาษาอื่นๆ ดังนั้นการสอนการเรียนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์ หมายถึงการสอนการเรียนที่เป็นไปตามลักษณะของภาษานั้นๆ ในกรณีเช่นนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนควรเรียนรู้ลักษณะของภาษาที่จะสอนเพื่อเปรียบเทียบกับลักษณะของภาษาของผู้เรียน อันจะยังผลให้การสอนการเรียนเป็นไปอย่างได้ผล

แบบเรียนที่สร้างขึ้นจากผลของการวิจัยและเปรียบเทียบภาษาทั้งสอง คือภาษาของผู้เรียนและภาษาที่จะเรียน จะเป็นแบบเรียนที่ดีที่สุดและได้ผลที่สุดในการสอนการเรียนภาษา

แนวความคิดดังกล่าวนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ อุดม วโรตม์ลิขิตกิจ (2513 : 16) ที่ว่า " การศึกษาเปรียบเทียบภาษาสองภาษา จะช่วยให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันของภาษาทั้งสอง เพื่อจะได้เตรียมหนังสือ บทเรียน อุปกรณ์การสอน สำหรับสอนนักเรียนที่พูดภาษาหนึ่งให้รู้ภาษาที่สองได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพดี" นี่คือการคุณค่าของการศึกษาภาษาที่มีผลต่อการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์ของการศึกษาภาษา หรือการเรียนรู้เรื่องภาษานั้นมีต่างกัน นักมานุษยวิทยาต้องการรู้เรื่องภาษา เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่เรียกว่าวัฒนธรรม และเพราะว่า ในการสำรวจคนมานุษยวิทยา เขาจะต้องเผชิญกับปัญหาเรื่องภาษาคับ นักจิตวิทยาต้องการรู้เรื่องภาษาเพราะรู้ว่าภาษาเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่ทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมต่างจากหนูหรือลิง ครูสอนภาษาก็ต้องมีความรู้เรื่องภาษาที่จะสอน ไม่ว่าจะเป็นภาษาของตนเองหรือภาษาต่างประเทศ นักประพันธ์ก็ต้องรู้เรื่องภาษาเพื่อจะได้ใช้เป็นเครื่องมือในการประพันธ์ หมอสอนศาสนาก็ต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อประโยชน์ในการสอนศาสนา และแปลคัมภีร์ไบเบิลออกเป็นภาษานั้นๆ นักประวัติศาสตร์ก็ต้องรู้เรื่องภาษา ด้วยเหตุที่หลักฐานต่างๆ ที่จะค้นคว้านั้นได้มาจากบันทึกซึ่งเป็นภาษาในสมัยก่อนๆ ฯลฯ สำหรับบุคคลเหล่านี้และคนอื่นๆ การรู้เรื่องกลไกของภาษาเป็นแค่เพียงรู้เพื่อเป็นปัจจัยไปสู่จุดหมายตามที่ต้องการบางอย่างเท่านั้น แต่สำหรับนักภาษาศาสตร์นั้น การรู้เรื่องภาษาเป็นจุดหมายปลายทางในตัว (วิจิตร ภาณุพงศ์ 2507 : 71 - 72)

แม้ในทางการเมือง การพัฒนาสังคม และการพัฒนามนุษยชาติ ภาษาก็มีบทบาทอยู่มาก เช่นในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ในสหรัฐอเมริกาเกิดความจำเป็นที่จะต้องให้ผู้ที่อยู่ในวงการทหารเรียนภาษาต่างประเทศเป็นจำนวนมาก และให้รู้โดยเร็วที่สุด นักภาษาศาสตร์ซึ่งมีความสามารถในการวิจัยภาษาจึงได้รับการขอร้องให้ร่วมมือในการแก้ปัญหาทั้งเวลานี้ (แวน ไซออก 2505 : 4) และแม้กระทั่งในประเทศไทยปัจจุบันนี้ เราก็มียุทธศาสตร์เรื่องชนกลุ่มน้อย การที่เราจะเข้าใจคนเหล่านี้ได้ดี เราจำเป็นต้องรู้ภาษาและวัฒนธรรมชนบะประเพณีของเขา จึงเป็นหน้าที่ของนักภาษาศาสตร์ที่จะศึกษาภาษาเหล่านี้ให้พอที่จะพูดกับเขาได้รู้เรื่อง เขาจะได้เข้าใจนโยบายของรัฐบาลและเจตนาของรัฐบาลได้ดี (อุดม วโรตม์ลิขิตกุล 2513 : 16) ทางราชการกำลังพัฒนาเกาะสีเฮอร์ ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต และมีโครงการจัดตั้งนิคมชาวเลขึ้นที่เกาะแห่งนี้ (ส่วนการศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต 2516 : 15) พร้อมกับวางแผนอพยพชาวเลจากท้องถิ่นต่างๆ ให้มาอยู่รวมกันอย่างเป็นปึกแผ่น ในโอกาสหน้า

ผู้วิจัยเห็นว่า ภาษาเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะนำไปใช้ในการแก้ปัญหาทางการศึกษา การสร้างความเข้าใจระหว่างกลุ่มชน และเป็นปัจจัยพื้นฐานของการพัฒนาทุกๆ ด้าน จึงสมควรที่จะได้มีการวิจัยเรื่องราวของภาษาชาวเลตามวิธีการทางภาษาศาสตร์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาชนกลุ่มนี้ต่อไป

ในทางภาษาศาสตร์จาระโน (Descriptive Linguistics) นั้น โมนิกา เคโฮ (Monika Kehoe 1968: 15 - 16) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของภาษาไว้ 3 ประการ คือ

1. ระบบหน่วยเสียง (Phonemics)
2. ระบบหน่วยคำ (Morphemics)
3. ระบบประโยค (Syntax)

ระบบหน่วยเสียง (Phonemics หรือ Phonology) เป็นการศึกษาประเภทต่างๆ ของเสียง รวมทั้งหน้าที่ของเสียงเหล่านั้น

ระบบหน่วยคำ (Morphemics หรือ Morphology) เป็นการศึกษาเรื่องโครงสร้างของคำที่เกิดจากการเรียงลำดับของหน่วยเสียงให้กลายเป็นหน่วยที่มีความหมายในภาษา

ระบบประโยค (Syntax) เป็นการศึกษาเรื่องไวยากรณ์ของภาษาซึ่งกล่าวถึงโครงสร้างของประโยค และการเรียงลำดับคำในประโยค

ส่วน วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2507: 76) กล่าวว่า "สิ่งสำคัญที่แสดงลักษณะเฉพาะของภาษาหนึ่งๆ คือ ระบบเสียงและระบบทางไวยากรณ์ ในเรื่องระบบทางไวยากรณ์นั้นมีอยู่ 2 แขนง คือ วิชาว่าด้วยหน่วยคำ (Morphology) และวิชาว่าด้วยโครงสร้างของคำในประโยค (Syntax)"

ในการศึกษาค้นคว้าภาษาชาวเลครั้งนี้ จะมุ่งศึกษาถึงระบบเสียงโดยเฉพาะ เพราะเป็นระบบที่ควรรู้ก่อน และจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปเปรียบเทียบกับระบบหน่วยเสียงภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) หรือภาษาไทยกรุงเทพฯ เพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่เด็กชาวเลในถิ่นนี้ และชาวเลถิ่นอื่นๆ ที่ใช้ภาษาตรงกัน ทั้งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าภาษาชาวเลในเรื่อง ระบบคำและระบบประโยค ต่อไปอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาระบบเสียงของภาษาชาวเล ในเรื่องต่อไปนี้

1. ตำแหน่งที่เกิดของเสียง หรือฐานที่ทำให้เกิดเสียง
2. ลักษณะและคุณสมบัติของเสียง
3. การปรากฏของเสียงในแต่ละพยางค์
4. จำนวนหน่วยเสียง
5. รูปแบบของพยางค์
6. การลงเสียงหนักเบาในคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป
7. การขึ้น – ลงเสียงในประโยค

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ความสำคัญในทางภาษาศาสตร์

1.1 ช่วยให้มีความรู้เรื่องระบบเสียงของภาษาชาวเลในเรื่องต่างๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1.2 ให้ความแตกต่างระหว่างภาษาชาวเลกับภาษาไทย ตลอดจนไปถึงความแตกต่างจากภาษาอื่นๆ

1.3 เป็นการวางแนวทางสำหรับการค้นคว้าทางภาษาศาสตร์ เกี่ยวกับระบบคำ และระบบประโยคของภาษาชาวเลต่อไป

2. ความสำคัญในทางการศึกษา

2.1 นำผลที่ได้จากการเปรียบเทียบกับระบบหน่วยเสียงของภาษาไทยกรุงเทพฯ ไปใช้ประโยชน์สำหรับแนะนำครูผู้สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่นักเรียนที่พูดภาษาชาวเลเป็นภาษาแม่

2.2 ใช้ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นข้อเสนอแนะสำหรับการจัดทำบทเรียนให้เหมาะสมกับนักเรียนชาวเลที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในโอกาสต่อไป

3. ความสำคัญของการพัฒนาสังคมและการพัฒนามนุษยชาติ

3.1 ช่วยกระตุ้นให้ทางราชการเห็นความสำคัญของชาวเล อันเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งที่ทางราชการน่าจะควรต้องรับผิดชอบมากขึ้น เพื่อป้องกันปัญหาสังคม การเมือง และอื่นๆ อันอาจจะเกิดขึ้นจากชนกลุ่มนี้ ทางราชการควรหาทางช่วยเหลือทุกๆ ด้าน เช่นการพัฒนาทางวัฒนธรรม และการประกอบอาชีพ เป็นต้น

3.2 นำผลที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้ามาเป็นข้อเสนอแนะพัฒนากร และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ให้มีความรู้เบื้องต้นเรื่องภาษาชาวเล อันจะเป็นประโยชน์ต่อการติดต่อกับชนกลุ่มนี้ได้สะดวกยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะเรื่องระบบหน่วยเสียงของภาษาชาวเล ที่ใช้พูดกันอยู่ในปัจจุบันที่เกาะสิเหร่ ตำบลรัชฎา อำเภอมะนัง จังหวัดภูเก็ต เท่านั้น

ในการศึกษาคำข้อมูลนั้น ได้ศึกษาจากผู้ให้ปากคำ (Informant) จำนวน 4 คน เป็นผู้ชาย 2 คน หญิง 2 คน (อายุระหว่าง 30 - 52 ปี) ผู้ให้ปากคำทั้ง 4 คน มีภูมิลำเนาอยู่ในถิ่นนี้มาตั้งแต่แรกเกิด มีสุขภาพดี มีอวัยวะในการออกเสียงครบถ้วน และเป็นผู้ใช้ภาษาชาวเลอยู่ในชีวิตประจำวัน ในการสอบถามจะใช้คำข้อมูล ภาษาไทย 916 คำ ประโยค 53 ประโยค คำตอบรับและปฏิเสธ 2 คำ และนิทานชาวเล 2 เรื่อง

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คำว่า ชาวเล, ชวน้ำ และ ชาวไทยใหม่ ซึ่งอาศัยอยู่ที่เกาะสิเหร่ ตำบลรัชฎา อำเภอมะนัง จังหวัดภูเก็ต เป็นชื่อของชนกลุ่มเดียวกัน ในงานวิจัยนี้ จะใช้คำว่า "ชาวเล"

2. ภาษาที่ใช้เป็นข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้เป็นภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาลายลักษณ์ หรือ ภาษาเขียน

3. ผู้ให้ปากคำจำนวนหนึ่งซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นสื่อในการถ่ายทอดข้อมูลทางภาษานั้น ถือว่าเป็นตัวแทนของชาวเลเกาะสิเหร่ ตำบลรัชฎา อำเภอมะนัง จังหวัดภูเก็ต

4. ภาษาชาวเลที่ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นภาษาที่ชาวเลพูดกันอยู่ในช่วงปี พ.ศ.

คำจำกัดความของศัพท์

1. ภาษาชาวเล หมายถึงภาษาที่ชาวเลใช้พูดกันอยู่ในปัจจุบันนี้ที่เกาะสิเหร่ ตำบล รัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
2. ระบบหน่วยเสียง หมายถึงการศึกษาระบบเสียงประเภทต่างๆ รวมทั้งหน้าที่ของ เสียงเหล่านั้น (Monika Kehoe 1968 : 16)
3. หน่วยเสียง หมายถึงเสียงย่อยที่สุดแต่เป็นเสียงสำคัญที่ช่วยแยกความหมายของคำ ในภาษา หน่วยเสียงใดที่มีปัญหา ต้องใช้คำคู่เทียบเสียง และพิจารณาเห็นว่า เสียงนั้นๆ เป็น หน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ โดยอาศัยเกณฑ์พิจารณาที่สำคัญ 2 ประการ คือ (1) หน่วยเสียง นั้นจะต้องมีความคล้ายกันในทางสัทศาสตร์ และ (2) หน่วยเสียงนั้นจะต้องแสดงลักษณะที่เด่นชัดเกี่ยวกับการปรากฏของเสียงในแต่ละพยางค์ ซึ่งสามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน (Gleason 1961 : 261)
4. หน่วยเสียงย่อย หมายถึงเสียงที่มีลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยเสียงที่เกิดขึ้นใน สิ่งแวดล้อมทางภาษาศาสตร์ที่ต่างกันออกไป (วีระวัชร สำนวนจิตต์ 2515 : 6) และไม่ช่วย ในการแยกความหมายของคำในภาษา
5. คำคู่เทียบเสียง คือการนำเอาคำคู่หนึ่งที่มีความหมายต่างกันมาเปรียบเทียบกัน โดยให้คำคู่หนึ่งมีองค์ประกอบของเสียงเหมือนกัน และเสียงที่เหมือนกันนั้นต้องอยู่ในลำดับเดียวกัน แต่มีเสียงคู่หนึ่งที่อยู่ในลำดับเดียวกันแตกต่างกัน เสียงคู่ที่แตกต่างกันนั้น เรียกว่า "หน่วยเสียง" หรือเสียงสำคัญในภาษา (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน 2516 : 225)
6. ฐานกรณ์ หมายถึงอวัยวะต่างๆที่ใช้ในการออกเสียง แบ่งออกเป็นฐานกรณ์ล่าง กับฐานกรณ์บน
 ฐานกรณ์ล่างที่มีความสำคัญในการออกเสียง คือ ริมฝีปากล่าง ปลายลิ้น ส่วนหน้า ของลิ้น ส่วนหลังของลิ้น ฯลฯ
 ฐานกรณ์บนที่มีความสำคัญในการออกเสียง คือ ริมฝีปากบน ฟันบน ปุ่มเหงือก บริเวณถัดจากปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน ลิ้นไก่ ช่องอาหารส่วนต้น และ คอหอย เป็นต้น

7. ตำแหน่งของเสียง หมายถึงตำแหน่งที่ลมจากปอดมาพร้อมกันอยู่เพื่อที่จะผ่านพ้นออกไปเมื่อฐานกรณ์บนและฐานกรณ์ล่างเปิด หรือเป็นจุดที่ลมกระทบมากที่สุด (อุคม วโรตม์ลิขิตต์ 2513 : 30)

8. การลงเสียงหนักเบา หมายถึงความหนักหรือเบาของเสียงที่เปล่งออกมาสำหรับพยางค์ต่างๆ (อัญชลี ภาสุชนิวันต์ 2515 : 130)

9. การขึ้น - ลงเสียง หมายถึงระดับความสูงต่ำ ความหนักเบา การเว้นระยะระหว่างคำ วลี และประโยคของคำพูดที่ผู้พูดเปล่งออกมา (อัญชลี ภาสุชนิวันต์ 2515 : 126)

10. พยางค์ หมายถึงเสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งๆ ซึ่งจะมีความหมายหรือไม่ก็ได้

11. คำ หมายถึงเสียงที่เปล่งออกมาแล้วมีความหมาย ซึ่งอาจประกอบด้วยเสียงที่เปล่งออกมาครั้งเดียว (คือคำพยางค์เดียว) หรือมากกว่า (คือคำหลายพยางค์) ก็ได้

12. ผู้ให้ปากคำ หมายถึงชาวเลเกาะสิเหร่ที่ได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้ทำหน้าที่เป็นสื่อในการถ่ายทอดคำและประโยคข้อมูลภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นภาษาชาวเล

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลเกาะสิเหร่จะมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาชาวเลเกิดจากฐานกรณ์ ริมฝีปากทั้งสอง ปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก ลิ้นส่วนกลางกับเพดานแข็ง ลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน และช่องเส้นเสียง (คอหอย)

2. ลักษณะของเสียงพยัญชนะที่สำคัญมี เสียงหยุด เสียงเสียดแทรก เสียงกึ่งเสียดแทรก เสียงนาสิก เสียงข้างลิ้น เสียงลิ้นกระดก และเสียงกึ่งสระ ส่วนคุณสมบัติของเสียงพยัญชนะมี เสียงไม่ก้อง - เบา, เสียงไม่ก้อง - หนัก, เสียงก้อง - เบา และเสียงก้อง - หนัก

3. หน่วยเสียงสระภาษาชาวเลเกิดจากฐานกรณ์ที่สำคัญคือ ลิ้นกับริมฝีปาก ตำแหน่งของลิ้นแบ่งออกได้เป็น ลิ้นส่วนหน้า ลิ้นส่วนกลาง และ ลิ้นส่วนหลัง ลักษณะของริมฝีปากแบ่งออกได้เป็น ริมฝีปากจีบกลม และริมฝีปากไม่จีบกลม ส่วนคุณสมบัติของเสียงสระทุกเสียงเป็นเสียงก้อง

4. การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะในแต่ละพยางค์มี 2 ลักษณะ คือ

4.1 ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์

4.2 ปรากฏได้ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์

5. การปรากฏของหน่วยเสียงสระจะปรากฏในตำแหน่งหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น

6. รูปแบบของพยางค์มีหลายลักษณะ เช่น CV, CVC, CVCC, CCV, CCVC, CCVCC, CVV,

CVVC และ CCCV

7. ภาษาชาวเลไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์

8. การเน้นเสียงคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป จะเน้นเสียงที่พยางค์สุดท้าย

9. การขึ้น – ลงเสียงในประโยคจะมีลักษณะดังนี้

9.1 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธจะมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค ส่วนตอนกลางประโยคจะมีระดับเสียงปกติ

9.2 ประโยคคำถามจะมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค แต่ตอนท้ายของประโยคจะมีระดับเสียงสูงกว่าตอนประโยคเล็กน้อย ส่วนตอนกลางประโยคจะมีระดับเสียงปกติ

9.3 ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ ถ้าเป็นประโยคยาวจะเน้นเสียงคำบางคำในตอนกลางประโยค จึงทำให้มีระดับเสียงสูงขึ้นกว่าระดับปกติ แต่ไม่สูงเท่าระดับเสียงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค

9.4 คำตอบรับและปฏิเสธจะมีระดับเสียงสูงขึ้นในตอนท้าย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โชติ สุวักติ (2513 : 6225 - 6226) ได้กล่าวถึงชาวเลหรือชาวน้ำไว้ในหนังสือ สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ตอนหนึ่งว่า "ชาวน้ำ เป็นชื่อชนพื้นเมืองเดิมพวกหนึ่งของมลายูที่ยังเหลืออยู่โดยไม่กลายเป็นมลายูไป ชนพวกนี้อพยพเข้ามาอยู่ในแหลมมลายูสมัยที่การค้าบรรพกาลชาวมลายู"

ประเทือง เครือหงส์ และคนอื่นๆ (2517, 56 หน้า) ได้ศึกษาสภาพความเป็นอยู่ของชาวน้ำ (ชาวทะเล) ในประเทศไทย โดยกล่าวถึง ประวัติความเป็นมา ชชาติพันธุ์ การอพยพ การตั้งบ้านเรือนและที่อยู่อาศัย ระบบครอบครัวและความสัมพันธ์ของสมาชิก การหาอาหารและการประกอบอาชีพ การแต่งกายและเครื่องประดับ สุขภาพอนามัยและการรักษาพยาบาล การคลอดบุตร การอนามัยเด็กตลอดจนการเลี้ยงดู การอบรมและการสร้างบุคลิกภาพ ศิลปะและคติชาวน้ำ ศาสนาและความเชื่อ ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี การซื้อขายแลกเปลี่ยน การไปมาหาสู่กัน และการเปลี่ยนแปลงทางขนบธรรมเนียมประเพณี ฯลฯ เอกสารดังกล่าวนี้ช่วยให้ผู้วิจัยได้รับความรู้เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของชาวเลพอสมควร

ศาสตราจารย์ พระยาอนุมานราชชน (2506 : 297 - 298) ได้กล่าวถึงชาวเลหรือชาวน้ำไว้ในหนังสือ อักษรานุกรมภูมิศาสตร์ไทย ตอนหนึ่งว่า

ชาวน้ำมีอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย โดยเฉพาะทางฝั่งทะเลตะวันตก ชาวน้ำเป็นพวกเร่ร่อนไปในทะเล อยู่ประจำเป็นหลักแหล่งไม่นาน อังกฤษเรียกพวกชาวน้ำว่า "Sea Gypsies" มลายูเรียกว่า "พวกโอริงเลาต์" (คนทะเล) พม่าเรียกว่า "พวกซาลัง" หรือ "เซลิง" เป็นคำเดียวกับคำว่า "ฉलग" หรือ "ถलग" ซึ่งเป็นชื่อเกาะภูเก๊ต ชาวน้ำเรียกตนเองว่า "โมเกน" (Mokens)

* โมเกน (Mokens) คำราชบางเล่มใช้คำว่า "มอเค็น"

แฟรงค์ เอ็ม. ลีบาร์ และคนอื่นๆ (Frank M. Lebar and Others 1964:263-265) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพวก "มอเค็น" ในเชิงมานุษยวิทยา สรุปได้ว่า ชนพวกนี้ได้อพยพเร่ร่อนอยู่ตามชายฝั่งทะเลด้านตะวันตก ตั้งแต่บริเวณหมู่เกาะมะริดในสหภาพพม่า ลงไปจนถึงสหพันธรัฐมาเลเซียและอินโดนีเซีย ชนพวกนี้มีสภาพทางวัฒนธรรม ภาษาพูด ชนบทรรมนิยมประเพณีที่เป็นของตนเอง มีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ อาศัยอยู่ในเรือรวมกันเป็นกลุ่มๆ มีจำนวนเรือกลุ่มละ 10 - 40 ลำ แต่ในระยะหลังๆมานี้ เนื่องจากได้ติดต่อกับชนกลุ่มอื่นๆในทาง สังคม เศรษฐกิจ และทางวัฒนธรรมด้านต่างๆ จึงมีส่วนทำให้สภาพความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไปบ้าง

ภาษาของชาวเลนั้น แฟรงค์ เอ็ม. ลีบาร์ และคนอื่นๆ (Frank M. Lebar and Others 1964:255) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาของชนเผ่านี้ ถ้าพิจารณากันอย่างผิวเผินแล้วจะมีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาถิ่นบางถิ่นของชาวมลายู แต่มีวงศัพท์ (Vocabulary) และระบบการออกเสียง (Pronunciation) แตกต่างไปจากภาษาถิ่นดังกล่าว ทั้งยังแตกต่างไปจากภาษามาตรฐานของชาวมลายู (Standard Malay) ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับคำกล่าวของไวท์ (White 1922 : 132, 155-157) ซึ่งสรุปได้ว่า ชนกลุ่มนี้พูดภาษาถิ่น มาลายา - โปลีนีเซียน ที่เกี่ยวข้องกับภาษามลายู (Malayo - Polynesian dialects Related to Malay) มีระบบการออกเสียงที่เป็นของตนเองโดยเฉพาะ คำที่ใช้ก็แตกต่างออกไป และจะทำให้ชนกลุ่มนี้ฟังชาวมลายูทุกคนก็จะประสบปัญหาเรื่องการสื่อสารเป็นอย่างมาก

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับระบบหน่วยเสียงของภาษาชาวเลกลุ่มต่าง ๆ นั้น เท่าที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ามา ปรากฏว่า ยังไม่พบงานวิจัยของผู้ใดเลย แต่ผู้วิจัยก็ได้อาศัยงานวิจัยทางภาษาศาสตร์บางเรื่องที่ได้พิจารณาเห็นว่ามีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้อยู่บ้าง ดังนี้

ฟุงเฟื่อง เครือตราขู (2509 : 7 - 14) ได้วิจัยเรื่อง ระบบเสียงภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ พบว่า ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 18 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, b, d, g, c, ʃ, s, h, m, n, ŋ, l, r, w, y/ มีหน่วยเสียงสระ 12 หน่วยเสียง เป็นสระเดี่ยว 8 เสียง คือ /i, e, æ, ʊ, a, u, ɔ, ɔ̃/ เป็นสระประสม 4 เสียง คือ /ai, au, ia, ua/ และผลการศึกษายังพบว่า ทั้งหน่วยเสียงพยัญชนะและสระเหล่านี้ มีรูปแบบแตกต่างชนิด allophones และ free variations มากมาย

รูปแตกต่างชนิด allophones คือรูปแตกต่างของหน่วยเสียงที่มีตำแหน่งที่ (distributional position) ของตัวเองเป็นประจำ เช่นความแตกต่างของเสียง / p / ในภาษาอังกฤษในคำ pin และ spin, till และ still, kill และ skill ส่วนรูปแตกต่างชนิด free variations คือรูปแตกต่างของหน่วยเสียงที่ใช้แทนที่กันได้ในตำแหน่งที่เดียวกัน เช่นเสียง / p / ในคำ stop อาจออกเสียงหยุดทันทีหรือโดยมีลมตามหลังออกมาเล็กน้อยก็ได้ ดังนั้นเป็นต้น

ส่วนเรื่องเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ผลจากงานวิจัยฉบับนี้ ไม่แสดงว่ามีเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่แท้ และเรื่องหน่วยเสียงวรรณยุกต์นั้น ก็ปรากฏว่า ไม่พบในภาษาคำลาวนี้

เนื่องจาก เวนเคลล์ แบลนชาร์ด และคนอื่นๆ (Wendell Blanchard and others 1958:73) ได้ศึกษาเรื่องภาษาที่ใช้พูดกันอยู่ในประเทศไทย พบว่า ภาษาชาวลาวกับภาษามลายูนั้นเป็นภาษาตระกูลเดียวกัน คือเป็นภาษาตระกูล มาลาโย - โปลิเนเซียน ดังนั้น การศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่อง ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ ของ พุ่มเฟื่อง เกรือตราชู ย่อมให้ประโยชน์ต่อผู้วิจัยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเรื่องหน่วยเสียงที่เกี่ยวข้องกันระหว่างภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้กับภาษาชาวลาว การจาะระไนหน่วยเสียงบางหน่วยเสียง การเตรียมคำข้อมูลวิธีดำเนินการวิจัย วิธีการเปรียบเทียบหน่วยเสียงระหว่างภาษาไทยกับภาษาอื่นๆ และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเตรียมตัวอย่างบทเรียนแก่นักเรียนผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นต้น

ปริญญาณีพนธ์เรื่อง ระบบหน่วยเสียงของภาษากะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี ของ วีระวัชร สารานุกิจต์ (2515, 68 หน้า) ได้ให้ประโยชน์แก่วิจัยหลายประการ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการพิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่าง การเตรียมเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า วิธีเก็บและรวบรวมข้อมูล การจัดกระทำข้อมูล การจาะระไนหน่วยเสียง และแนวทางการอภิปรายผลเปรียบเทียบ ระหว่างภาษาที่ศึกษากับภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ศึกษางานวิจัยและตำราทางภาษาศาสตร์ที่เห็นว่ามีประโยชน์เฉพาะอย่างอีกหลายเรื่อง เช่น

วิทยานิพนธ์เรื่อง ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นเพชรบูรณ์ (เฉพาะตำบลหล่มสัก) ของ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงุ่น (2513, 205 หน้า) และ วิทยานิพนธ์เรื่อง ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช ของ วิไลวรรณ คำรักษ์ (2513, 274 หน้า) วิทยานิพนธ์ทั้งสองเรื่องนี้ช่วยให้ผู้วิจัยมีความรู้เกี่ยวกับ แนวทางการเสนอข้อมูล การจาะระไนหน่วยเสียง การ

วิเคราะห์ข้อมูล และการวิเคราะห์พยางค์แบบต่างๆอย่างละเอียด

หนังสือเรื่อง Phonemics ของ เคนเนธ แอด. ไพค์ (Kenneth L. Pike 1954, 254 pp.) หนังสือ Practical Phonetics ของ เจ.ซี. เวลล์ และเกรตา โคลสัน (J.C. Wells and Greta Colson 1971, 116 pp) หนังสือ A Programmed Introduction to Linguistics: Phonetics and Phonemics ของ ซินเธีย ดี. บุชมัน (Cynthia D. Buchanan 1963, 270 pp.) หนังสือ Manual of Articulatory Phonetics ของ วิลเลียม เอ. สมอลเลย์ (William A. Smalley 1964, 512 pp.) และหนังสือ An Introduction to Descriptive Linguistics ของ เฮนรี เอ. กลีสัน (Henry A. Gleason 1961, 503 pp.) หนังสือดังกล่าวนี้ช่วยให้ผู้วิจัยมีความรู้และความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่อง ระบบเสียง หน่วยเสียง ฐานกรณ์ ลักษณะและคุณสมบัติของเสียง ประเภทต่างๆ

หนังสือ ปทานุกรมภาษาชาวเล ของ เขตการศึกษา 4 (2518, 192 หน้า) ได้รวบรวมคำภาษาไทยกรุงเทพฯ ภายทอดเสียงเป็นภาษาชาวเลด้วยอักษรโรมัน (Romanised) มีจำนวนคำประมาณ 4,000 คำ หนังสือเล่มนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้วิจัยในด้านการค้นคว้าและการสอบทานคำข้อมูลบางคำ

แนวทางวิเคราะห์เสียงในภาษานั้น ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือของ จิมมี จี. แฮร์ริส และ ซีระพันธ์ วงศ์ไทย (2516, 96 หน้า) ประกอบด้วย หนังสือเล่มนี้ ผู้แต่งเขียนขึ้นเพื่อใช้เป็นแบบฝึกหัดสำหรับฝึกฝนหาเสียงสำคัญในภาษา และหากฎการเปลี่ยนเสียง (Phonological Rules) ข้อมูลที่นำมาเป็นโจทย์ให้แก้ปัญหานั้นได้คัดเลือกมาจากภาษาที่นักเรียนไทยคุ้นเคย เช่นภาษาไทย ภาษาในแถบเอเชียอาคเนย์ เป็นต้น ซึ่งส่วนมากได้มาจากการสำรวจข้อมูลของ เจมส์ อาร์.แชมเบอร์เลน (James R. Chamberlain) และ จิมมี จี. แฮร์ริส (Jimmy G. Harris)

ส่วนในเรื่องลำดับขั้นของกระบวนการปฏิบัติงานเพื่อวิจัยภาษาศาสตร์ภาคสนามนั้น วิลเลียม เจ. ซัมมาริน (William J. Samarin 1967, 246 pp) ได้กล่าวไว้อย่างละเอียดในหนังสือ Field Linguistics โดยแนะนำเกี่ยวกับการวางแผนปฏิบัติงาน การเตรียมเครื่องมือ การตรวจสอบและรักษาเครื่องมือ การติดต่อกับบุคคลากร เกณฑ์การเลือกผู้ให้ปากคำ การเตรียมคำข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนขอ

เสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาต่างๆที่อาจเกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงาน

ในชั้นการอภิปรายผลเพื่อนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้เป็นข้อเสนอแนะครูผู้สอนภาษาไทย กรุงเทพฯเป็นภาษาที่สองแก่นักเรียนผู้พูดภาษาชาวเลนั้น ผู้วิจัยได้อาศัยความรู้ความคิดจากหนังสือ คู่มือครูในการสอนออกเสียงภาษาไทยแก่ผู้พูดภาษามลายู ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2506, 68 หน้า) และหนังสือ แนะวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ของ ไบรซ์ แวน ซัยออก (Bryce van Syoc ; กนกคาย จงเจริญสุข แปล 1963, 153 หน้า) หนังสือทั้งสองเล่มนี้ได้ให้ความรู้ ความคิด และหลักเกณฑ์การสอนการออกเสียง กลวิธี สำหรับการสอนการออกเสียง และได้เสนอแนะแนวทางในการเตรียมบทเรียนการสอนการออกเสียงไว้อย่างละเอียด

เอกสารต่างๆทั้งนี้กล่าวมานี้ นับว่าเป็นการเพียงพอสำหรับใช้เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับ ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลเกาะสีเฮอร์ ในครั้งนี้.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการคนควา

วิธีดำเนินการคนควาเพื่อศึกษา ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลเกาะสีเฮอร์ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยได้กระทำตามลำดับขั้น ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาความรู้และความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับ "ชาวเล" จากเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้รู้ เพื่อจะได้ทราบ ประวัติความเป็นมา สภาพความเป็นอยู่ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับภาษาของกลุ่มนี้

2. ติดต่อกับบุคลากรฝ่ายต่างๆ เพื่อขอความร่วมมือและให้ช่วยอำนวยความสะดวกในการติดต่อกับชาวเล ตลอดจนการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนควา บุคลากรที่สำคัญ ประกอบด้วย กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ครูใหญ่โรงเรียนเกาะสีเฮอร์ ศิษยานิเทศก์ ครู อาจารย์ เป็นต้น

3. กำหนดระยะเวลาของการปฏิบัติงานเพื่อรวบรวมข้อมูล

3.1 กำหนดระยะเวลาดำเนินการตามโครงการ ตั้งแต่วันที่ 22 พฤษภาคม 2517 ถึงวันที่ 1 มีนาคม 2519

3.2 กำหนดระยะเวลาปฏิบัติงานเพื่อเตรียมการและดำเนินการรวบรวมข้อมูลที่เกาะสีเฮอร์ ตำบลรัชฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต มีดังนี้

ระยะที่ 1 ระหว่างวันที่ 22 - 31 พฤษภาคม 2517 เป็นเวลา 10 วัน ติดต่อกับบุคลากรที่เกี่ยวข้องและสำรวจสภาพทางภูมิศาสตร์ ของเกาะสีเฮอร์ รวมทั้งศึกษาสภาพความเป็นอยู่ และรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับชาวเลโดยทั่วไป

ระยะที่ 2 ระหว่างวันที่ 23 ตุลาคม ถึง 1 พฤศจิกายน 2517 เป็นเวลา 10 วัน ออกปฏิบัติงานภาคสนามเพื่อรวบรวมข้อมูล

ระยะที่ 3 ระหว่างวันที่ 5 พฤษภาคม ถึง 8 มิถุนายน 2518 เป็นเวลา 35 วัน ออกปฏิบัติงานภาคสนามเพื่อรวบรวมข้อมูล

ระยะที่ 4 ระหว่างวันที่ 23 ตุลาคม ถึง 10 พฤศจิกายน 2518 เป็นเวลา 19 วัน ออกปฏิบัติงานภาคสนามเพื่อสอบทานข้อมูล

4. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้อาศัยหลักเกณฑ์บางประการของ วีระวัชร สำนวนจิตต์ (2515 : 9 - 10) และของ วิลเลียม เจ. ซัมมาริน (William J. Samarin 1967:30 - 40) คือพิจารณา ผู้ให้ปากคำที่มีอายุประมาณ 30 ปีขึ้นไป เพื่อจะได้เป็นผู้มีประสบการณ์ทางภาษามากพอควร และได้นำถึงคุณสมบัติอื่นๆอีกหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

- สามารถพูดภาษาที่จะศึกษาได้เป็นอย่างดี กล่าวคือจะต้องเป็นผู้พูดภาษานั้นในชีวิตประจำวัน

- มีความรับผิดชอบสูง
- ไม่เป็นเด็กหรือเป็นคนสูงอายุมากเกินไป
- ควรมีทั้งที่เป็นผู้หญิงและผู้ชาย
- เป็นคนคล่องแคล่ว เสียสละ เข้าใจถึงวัตถุประสงค์และวิธีการของการศึกษาและการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี

- มีความสุขุมรอบคอบ
- มีความจำดี
- มีสุขภาพดี
- มีอวัยวะในการออกเสียงครบถ้วน-และมีสภาพปกติ สามารถออกเสียงได้ชัดเจน และถูกต้อง

ฯลฯ

ส่วนในเรื่องจำนวนของผู้ให้ปากคำนั้น ไม่มีเกณฑ์กำหนดแน่นอน ถ้าเชื่อมั่นได้ว่า ผู้ให้ปากคำมีความรู้ ความสามารถในการเรื่องภาษาที่ต้องการศึกษาเป็นอย่างดี ก็อาจพิจารณาใช้ผู้ให้ปากคำเพียงคนเดียวก็ได้ (Samarin 1967 : 39)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้ผู้ให้ปากคำจำนวน 4 คน เป็นผู้ชาย 2 คน หญิง 2 คน โดยใช้สำหรับเป็นสื่อในการถ่ายทอดข้อมูล 3 คน และใช้เพื่อช่วยสอบทานข้อมูล 1 คน ผู้ให้ปากคำทั้ง 4 คนนี้มีภูมิลำเนาอยู่ที่เกาะสีหะ และใช้ภาษาชาวเลอยู่ในชีวิตประจำวันเป็นประจำ ทั้งยังสามารถพูดภาษาไทยถิ่นภูเก็ตได้ด้วย ทำให้เกิดความสะดวกในการติดต่อสื่อความหมายเกี่ยวกับข้อมูลได้ตรงกัน ระหว่างผู้ซักถามกับผู้ให้ปากคำ จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า ผู้ให้ปากคำทั้ง 4 คนมีคุณสมบัติเหมาะสมทุกประการ จึงเป็น ผู้ให้ปากคำที่เชื่อถือได้ว่า สามารถใช้เป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาชาวเลเกาะสีหะได้ก็พอสมควร

ผู้ให้ปากคำที่ได้พิจารณาคัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ คือ

1. นายวงศ์ หยัชั่ว อายุ 52 ปี อยู่บ้านเลขที่ 46 หมู่ที่ 4 ตำบลรัชฎา
อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
 2. นางเชี้ย ประโมังกิจ อายุ 39 ปี อยู่บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 4 ตำบลรัชฎา
อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
 3. นางจิ๋ว ประโมังกิจ อายุ 41 ปี อยู่บ้านเลขที่ 44 หมู่ที่ 4 ตำบลรัชฎา
อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
 4. นายตั้ง ประโมังกิจ (ผู้ใหญ่นาน) อายุ 30 ปี อยู่บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4
ตำบลรัชฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
 5. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคนกว่า
 - 5.1 ข้อมูลภาษาไทยที่ใช้ในการศึกษาคนกว่า มีดังนี้
 - 5.1.1 คำภาษาไทย 916 คำ
 - 5.1.2 ประโยคภาษาไทย 53 ประโยค
 - 5.1.3 คำตอบรับและปฏิเสธ 2 คำ
 - 5.1.4 นิทาน 2 เรื่อง
- สำหรับคำภาษาไทย 916 คำที่ใช้เป็นข้อมูลทางภาษานั้น ผู้วิจัยได้รวบรวมขึ้นโดย
ดัดแปลงมาจากขอแนะนำของ วิลเลียม เจ. ซัมมาริน (William J. Samarin 1967:47)
และของ วีระวัชร สารานุกรม (2515 : 10) ซึ่งเป็นคำพื้นฐานในภาษา สรุปลงเป็นหมวด
ใหญ่ๆได้ ดังนี้
1. คำที่เกี่ยวกับร่างกายคนและสัตว์
 2. คำที่เกี่ยวกับเครือญาติ
 3. คำที่เกี่ยวกับจำนวนนับ
 4. คำที่ใช้เรียกเครื่องนุ่งห่มและเครื่องประดับต่างๆ
 5. คำที่ใช้เรียกเครื่องมือเครื่องใช้ภายในบ้าน
 6. คำที่ใช้เรียกดินฟ้าอากาศ ทิศทาง และกาลเวลา
 7. คำที่ใช้เรียกชื่อสัตว์และพืชในท้องถิ่น
 8. คำที่เกี่ยวกับอาหารและวิธีการปรุงอาหาร

9. คำที่ใช้เรียกสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวัน
10. คำที่เกี่ยวกับการอาชีพ คือเรือและเครื่องมือจับสัตว์น้ำ
11. ความเชื่อและพิธีกรรมต่างๆ
12. คำสรรพนาม
13. คำขยาย
14. คำกริยา
15. คำลักษณนาม

5.2 สัญลักษณ์แทนเสียง (Phonetic Symbols) สำหรับใช้จดบันทึกเสียงที่ได้ยินจากผู้ให้ปากคำ ผู้วิจัยได้คัดแปลงจากหนังสือของ จิมมี จี. แฮร์ริส และ ริชาร์ด วังศ์ไทย (2516, 96 หน้า) และจากงานวิจัยเรื่อง Toward Contrastive Analyses Between Thai and Hill Tribe Languages ของ เฮอริเบอร์ต ซี. เพอร์เนลล์ (Herbert C. Purnell 1972:113 - 130) มีดังนี้

สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงพยัญชนะ

/p /	คล้ายเสียงตัว ป เช่น ปา ในภาษาไทย
/ph /	คล้ายเสียงตัว ผ, พ เช่น ผี, พิ ในภาษาไทย
/b /	คล้ายเสียงตัว บ เช่น แบ ในภาษาไทย
/t /	คล้ายเสียงตัว ต เช่น ตา ในภาษาไทย
/th /	คล้ายเสียงตัว ถ, ท เช่น โถ, โต ในภาษาไทย
/d /	คล้ายเสียงตัว ด เช่น ดี ในภาษาไทย
/dh /	คล้ายเสียงตัว ด แต่เวลาออกเสียงมีกลุ่มลมตามออกมาด้วย
/k /	คล้ายเสียงตัว ก เช่น กา ในภาษาไทย
/kh /	คล้ายเสียงตัว ข, ค เช่น ขา, คา ในภาษาไทย
/g /	คล้ายเสียงตัว ง เช่น go ในภาษาอังกฤษ
/ʔ /	คล้ายเสียงตัว อ เช่น อา ในภาษาไทย
/s /	คล้ายเสียงตัว ส, ซ เช่น เส้า, เซา ในภาษาไทย
/ʃ /	คล้ายเสียงตัว sh เช่น ship ในภาษาอังกฤษ

/ h /	คล้ายเสียงตัว ห,ฮ เช่น หา,ฮา ในภาษาไทย
/ o /	คล้ายเสียงตัว จ เช่น จำ ในภาษาไทย
/ ch /	คล้ายเสียงตัว ฉ,ช เช่น แฉ,แช ในภาษาไทย
/ j /	คล้ายเสียงตัว จ เช่น job ในภาษาอังกฤษ
/ m /	คล้ายเสียงตัว ม เช่น มา ในภาษาไทย
/ mh /	คล้ายเสียงตัว ม แต่เวลาออกเสียงมีกลุ่มลมตามออกมาด้วย
/ n /	คล้ายเสียงตัว น เช่น นา ในภาษาไทย
/ nh /	คล้ายเสียงตัว น แต่เวลาออกเสียงมีกลุ่มลมตามออกมาด้วย
/ ñ /	คล้ายเสียงตัว ญ(นาสิก) เช่น ญ่า (ขย่ำ) ในภาษาถิ่นพัทลุง
/ ɲ /	คล้ายเสียงตัว ง เช่น งา ในภาษาไทย
/ l /	คล้ายเสียงตัว ล เช่น ลา ในภาษาไทย
/ r /	คล้ายเสียงตัว ร เช่น รา ในภาษาไทย
/ w /	คล้ายเสียงตัว ว เช่น วา ในภาษาไทย
/ y /	คล้ายเสียงตัว ย เช่น ยา ในภาษาไทย
/ yh /	คล้ายเสียงตัว ย แต่เวลาออกเสียงจะมีกลุ่มลมตามออกมาด้วย

สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงสระเดี่ยวมี ดังนี้

/ ɪ /	คล้ายเสียงสระ อิ เช่น คิ ในภาษาไทย
/ iː /	คล้ายเสียงสระ อี เช่น คี ในภาษาไทย
/ e /	คล้ายเสียงสระ เอะ เช่น เตะ ในภาษาไทย
/ eː /	คล้ายเสียงสระ เอ เช่น เท ในภาษาไทย
/ œ /	คล้ายเสียงสระ แอะ เช่น แพะ ในภาษาไทย
/ œː /	คล้ายเสียงสระ แอ เช่น แพ ในภาษาไทย
/ ɨ /	คล้ายเสียงสระ อึ เช่น คริ ในภาษาไทย
/ ɨː /	คล้ายเสียงสระ อือ เช่น มื่อ ในภาษาไทย
/ ɔː /	คล้ายเสียงสระ เออ เช่น เขอ ในภาษาไทย
/ a /	คล้ายเสียงสระ อะ เช่น พระ ในภาษาไทย
/ aː /	คล้ายเสียงสระ อา เช่น ทา ในภาษาไทย

- / ๒ / คล้ายเสียงสระ อุ เช่น คุ ในภาษาไทย
 / ๒: / คล้ายเสียงสระ อู เช่น คู ในภาษาไทย
 / ๑ / คล้ายเสียงสระ โอะ เช่น โคะ ในภาษาไทย
 / ๖ / คล้ายเสียงสระ เอาะ เช่น เพาะ ในภาษาไทย
 / ๖: / คล้ายเสียงสระ ออ เช่น พอ ในภาษาไทย

สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงสระประสม มีดังนี้

- /1a / คล้ายเสียงสระ 'เอียะ เช่น เปียะ, เพียะ ในภาษาไทย
 /i:a/ คล้ายเสียงสระ เอีย เช่น เมีย ในภาษาไทย
 / ua/ คล้ายเสียงสระ อัวะ เช่น ฝัวะ, พัวะ ในภาษาไทย
 /u:a/ คล้ายเสียงสระ อัว เช่น ฝัว ในภาษาไทย

เครื่องหมาย / / ใช้แทนหน่วยเสียงสำคัญในภาษา

เครื่องหมาย [] ใช้แทนหน่วยเสียงย่อย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในเรื่องรูปแบบของพยางค์ มีดังนี้

- c ใช้แทนหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว
 cc ใช้แทนหน่วยเสียงพยัญชนะประสม 2 เสียง
 ccc ใช้แทนหน่วยเสียงพยัญชนะประสม 3 เสียง
 v ใช้แทนหน่วยเสียงสระเดี่ยว
 vv ใช้แทนหน่วยเสียงสระประสม

5.3 เครื่องบันทึกเสียงแบบใช้แถบบันทึกชนิดคาสเซต (cassette) ซึ่งใช้ได้กับทั้งไฟฟ้ากระแสตรงและกระแสสลับ ยี่ห้อ เนชั่นแนล พานาโซนิค (National Panasonic) แบบ RQ - 432S ใช้ไมโครโฟน (microphone) ในตัว หมายเลขเครื่อง EE 303745

6. วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูลนั้น ใช้วิธีสัมภาษณ์ไปตามจากผู้ให้ปากคำ โดยดำเนินการตามลำดับชั้น ดังนี้

6.1 นำคำไทยที่ใช้เป็นข้อมูลไปถามผู้ให้ปากคำ เพื่อให้ออกเสียงคำในภาษาชาวเลที่มีความหมายเหมือน หรือใกล้เคียงกับคำข้อมูลนั้น

6.2 บันทึกเสียงของคำพูดภาษาชาวเล โดยใช้สัญลักษณ์แทนเสียง

6.3 ฝึกออกเสียงคำภาษาชาวเลกับผู้ให้ปากคำหลายครั้ง จนเกิดความมั่นใจว่าสามารถออกเสียงคำนั้นๆได้ถูกต้อง

6.4 ใช้เครื่องบันทึกเสียงคำภาษาชาวเลที่ได้จากการไต่ถามไว้เป็นหลักฐานเพื่อใช้สำหรับการสอบทานข้อมูลต่อไป

7. การจัดกระทำข้อมูล

7.1 นำข้อมูลภาษาชาวเลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์และเปรียบเทียบเพื่อหาหน่วยเสียง โดยพิจารณาจากการปรากฏของเสียงในตำแหน่งต่างๆของคำ

หนึ่ง เสียงที่น่าจะพิจารณาว่าเป็นหน่วยเสียงเดียวกันนั้น จะต้องมีความคล้ายกันในทางสัทศาสตร์ (phonetic similarity) คือมีฐานที่เกิดเสียงที่เดียวกัน มีลักษณะและวิธีออกเสียง (manners of articulation) อย่างเดียวกัน

7.2 หาคำคู่เทียบเสียง (Minimal pair) มาเปรียบเทียบกัน ในกรณีที่มีเสียงใกล้เคียงกันซึ่งเป็นคู่ที่น่าสงสัย เสียงสองเสียงจะเป็นคนละหน่วยเสียง ถ้าหากเอามาเทียบกันได้ เช่นภาษาไทย / p / กับ / ph / ในคำว่า ปาน กับ ฟาน หรือในภาษาอังกฤษ / ɜ / กับ / ʌ / ในคำว่า shin กับ chin ต่างก็เป็นคนละหน่วยเสียง นอกจากนี้ จะพิจารณาเสียงอื่นที่อยู่ใกล้เคียงกันกับเสียงนั้นประกอบด้วย ได้แก่ การพิจารณาเสียงประเภท allophone และ free variation เป็นต้น

7.3 ทำ Phonetic Chart หมายถึงตารางแสดงลักษณะเสียง คุณสมบัติของเสียง และฐานที่เกิดของเสียง พร้อมทั้งจะระบอหน่วยเสียงต่างๆอันเป็นผลที่ได้รับจากการวิจัยอย่างละเอียด และยกตัวอย่างคำในภาษาชาวเลประกอบอย่างชัดเจน

7.4 พิจารณาหาการปรากฏของเสียงในแต่ละพยางค์ เพื่อศึกษารูปแบบของพยางค์

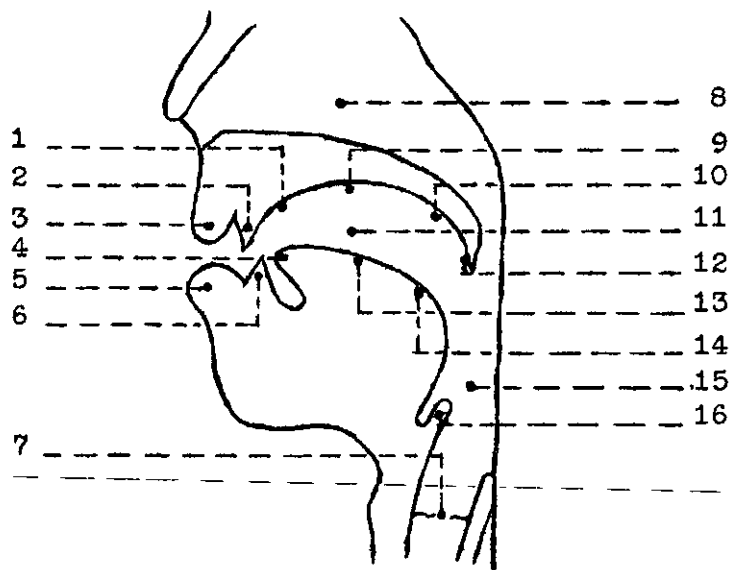
7.5 วิเคราะห์หาการลงเสียงหนักเบา (Stress) ในคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป และวิเคราะห์การขึ้น - ลงเสียง (Intonation) ในประโยคด้วย.

บทที่ 4
ผลการศึกษาคนควา

ข้อตกลงเกี่ยวกับการเสนอผลการศึกษาคนควา

เนื่องจากการเสนอผลการศึกษาคนควานั้น ผู้วิจัยจำเป็นต้องกล่าวถึงแผนภูมิแสดงอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและคำต่างๆที่ใช้ในการจาะในเสียงอยู่หลายแห่ง เพื่อความเข้าใจตรงกันและเป็นการประหยัดจึงได้กล่าวถึงข้อตกลงเกี่ยวกับการเสนอผลการศึกษาคนควาไว้ ดังต่อไปนี้

1. แผนภูมิแสดงอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง

1. หลังพินหรือปุ่มเหงือก	6. พินล่าง	11. ช่องปาก
2. พินบน	7. ช่องเส้นเสียง	12. ลิ้นไก่
3. ริมฝีปากบน	8. ช่องจมูก	13. ลิ้นส่วนกลาง
4. ปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนหน้า	9. เพดานแข็ง	14. ลิ้นส่วนหลัง
5. ริมฝีปากกลาง	10. เพดานอ่อน	15. ช่องอาหารส่วนตน
		16. ลิ้นปิดหลอดลม

2. คำที่ใช้ในการจาะในเสียง

2.1 เสียงหยุดหรือเสียงกัก (Stops) หมายถึงเสียงที่เกิดจากการกักลมไว้ที่จุดใดจุดหนึ่งภายในปากหรือคอหอย ทำให้ความกดดันของลมจากปอดสูงขึ้น พร้อมทั้งจะระเบิดออกมาทันทีที่เปิดให้ลมออก ฉะนั้นคำบางคำจึงเรียกว่า เสียงระเบิด (Plosives)

2.2 เสียงเสียดแทรก (Fricatives) หมายถึงเสียงที่ปล่อยให้ลมผ่านออกมาได้ติดต่อกัน โดยมีการเสียดแทรกที่ฐานกรณบนและฐานกรณล่างที่จุดใดจุดหนึ่งในปาก (คำบางคำจึงเรียกว่า เสียงเสียดสี)

2.3 เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates) หมายถึงเสียงที่ออกผสมกันระหว่างเสียงหยุดกับเสียงเสียดแทรก (คำบางคำจึงเรียกว่าเสียงครึ่งหยุดครึ่งเสียดแทรก) วิธีการออกเสียงนั้น ครึ่งแรกหยุดลมไว้ก่อนแล้วจึงปล่อยลมออกมาแบบเสียงเสียดแทรก (ดูข้อ 2.2 ประกอบ)

2.4 เสียงนาสิก (Nasals) หมายถึงเสียงที่ลมออกทางช่องจมูก การออกเสียงนาสิกนี้จะต้องลิ้นโค้งลง และมีการกักลมที่จุดใดจุดหนึ่งในช่องปากเพื่อให้ลมออกทางช่องจมูกได้

2.5 เสียงข้างลิ้น (Lateral) การออกเสียงนี้จะต้องเอาปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือกริมฝีปากเปิดเล็กน้อย ปล่อยให้ลมออกข้างๆลิ้น

2.6 เสียงลิ้นกระดก (Flapped) วิธีออกเสียงนี้จะต้องกระดกลิ้นขึ้นไปใกล้ๆปุ่มเหงือกส่วนที่อยู่ติดกับเพดานแข็งแล้วลดลิ้นลง ในขณะที่เดียวกันก็ปล่อยลมให้ผ่านออกทางปาก

2.7 เสียงกึ่งสระหรืออรรถสระ (semi-vowels) เป็นเสียงที่มีลักษณะคล้ายกับเสียงสระมาก เวลาออกเสียงลิ้นจะยกขึ้นในระดับสูงคล้ายกับวิธีการออกเสียงสระสูง เนื่องจากเสียงดังกล่าวนี้นำไปใช้ในตำแหน่งต้นพยางค์ได้เช่นเดียวกับเสียงพยัญชนะ จึงเรียกว่าเสียงกึ่งสระ

2.8 เสียงก้อง - เบา (Voiced) หมายถึงเสียงที่ออกมาในขณะที่เส้นเสียง (Vocal cord) ปิด จึงทำให้เส้นเสียงสั่นสะบัด เวลาออกเสียงนี้จะไม่มีการปล่อยลมตามออกมาเลย

2.9 เสียงก้อง – หนัก (Breathy) หมายถึงเสียงที่ออกมาในขณะที่เส้นเสียงปิด จึงทำให้เส้นเสียงสั่นสะบัด เวลาออกเสียงนี้จะมีกลุ่มลมตามออกมาด้วย

2.10 เสียงไม่ก้อง – เบา (Unvoiced หรือ Voiceless) หมายถึงเสียงที่ออกมาในขณะที่เส้นเสียงเปิด จึงไม่มีการสั่นสะบัดที่เส้นเสียง เวลาออกเสียงนี้จะไม่มีการลมตามออกมาด้วย

2.11 เสียงไม่ก้อง – หนัก (Aspirated) หมายถึงเสียงที่ออกมาในขณะที่เส้นเสียงเปิด ไม่มีการสั่นสะบัดที่เส้นเสียง เวลาออกเสียงนี้จะมีกลุ่มลมตามออกมาด้วย

3. เครื่องหมายพิเศษที่ใช้ในแผนภูมิแสดงลักษณะการออกเสียง มีดังนี้

~ ~ เส้นเสียงเปิด ไม่มีการสั่นสะบัดที่เส้นเสียง เป็นเสียงไม่ก้อง

~~~~ เส้นเสียงปิด มีการสั่นสะบัดที่เส้นเสียง เป็นเสียงก้อง

≡ เสียงที่มีกลุ่มลมตามออกมาด้วย เป็นเสียงหนัก

←~~~~ เสียงเสียดแทรก

~~~~
↑ สระเสียงยาว

อนึ่ง การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยจะกล่าวเป็นเรื่องราวไป ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะ

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว

1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะประสม

2. หน่วยเสียงสระ

2.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยว

2.2 หน่วยเสียงสระประสม

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์

4. รูปแบบของพยางค์

5. การลงเสียงหนักเบาในคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป

6. การขึ้น – ลงเสียงในประโยค

หน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว

ตาราง 1 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล

ลักษณะเสียง	คุณสมบัติของเสียง	ฐานที่เกิดเสียง				
		ริมฝีปากทั้งสอง	ปลายลิ้นกับหลังฟัน หรือปุ่มเหงือก	ลิ้นส่วนกลางกับเพดานแข็ง	ลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน	ช่องเส้นเสียง (ลำคอ)
เสียงหยุด	ไม่ก้อง เบา หนัก ก้อง เบา หนัก	p ph b	t th d dh		k kh g	ʔ
เสียงเสียดแทรก	ไม่ก้อง		s	ʃ		h
เสียงกึ่งเสียดแทรก	ไม่ก้อง เบา หนัก ก้อง เบา			ç ch j		
เสียงนาสิก	ก้อง เบา หนัก	m mh	n nh	ɲ	ɳ	
เสียงข้างลิ้น	ก้อง		l			
เสียงลิ้นกระดก	ก้อง		r			
เสียงกึ่งสระ	ก้อง เบา หนัก	w		y yh		

จากตาราง 1 อธิบายผลได้ดังนี้ .

1. ฐานที่เกิดเสียงหรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงในภาษาชาวเล มีดังนี้

1.1 ริมฝีปากทั้งสอง ได้แก่เสียงที่เปล่งออกมาโดยใช้ริมฝีปากทั้งสองมี 6 หน่วยเสียง คือ /p, ph, b, m, mh, w /

1.2 หลังฟันหรือปุ่มเหงือก ได้แก่เสียงที่เปล่งออกมาโดยใช้ปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนหน้า และหลังฟันหรือปุ่มเหงือกมี 9 หน่วยเสียงคือ /t, th, d, dh, s, n, nh, l, r /

1.3 เพดานแข็ง ได้แก่เสียงที่เปล่งออกมาโดยใช้ลิ้นส่วนกลางและเพดานแข็งมี 7 หน่วยเสียงคือ /s̥, c, ch, j, ɲ, y, yh /

1.4 เพดานอ่อน ได้แก่เสียงที่เปล่งออกมาโดยใช้ลิ้นส่วนหลังและเพดานอ่อน มี 4 หน่วยเสียงคือ /k, kh, g, ŋ /

1.5 ช่องเส้นเสียงหรือลำคอ ได้แก่เสียงที่เปล่งออกมาจากลำคามี 2 หน่วยเสียง คือ /ʔ, h /

2. ลักษณะและคุณสมบัติของเสียงในภาษาชาวเล มีดังนี้

2.1 เสียงหยุด, เสียงกัก หรือเสียงระเบิด เกิดจากกระแสลมที่ออกมาจากลำคอ ถูกอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งในปากกักเสียงไว้ เช่นที่ริมฝีปาก ฟัน เพดานแข็ง เพดานอ่อน หรือ คอหอย แล้วจึงปล่อยให้เสียงระเบิดออกมา มี 11 หน่วยเสียงคือ /p, ph, b, t, th, d, dh, k, kh, g, ʔ /

หน่วยเสียงดังกล่าวมีคุณสมบัติแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

2.1.1 เสียงหยุด ไม่ก้อง – เบา คือขณะเปล่งเสียงออกมาไม่มีการสั่นสะบัดของเส้นเสียง และไม่มีการลุ่มลมตามออกมาด้วยมี 4 หน่วยเสียงคือ /p, t, k, ʔ /

2.1.2 เสียงหยุด ไม่ก้อง –หนัก คือขณะเปล่งเสียงออกมาไม่มีการสั่นสะบัดของเส้นเสียง และมีการลุ่มลมตามออกมาด้วยมี 3 หน่วยเสียงคือ /ph, th, kh /

2.1.3 เสียงหยุด ก้อง – เบา คือขณะเปล่งเสียงออกมาจะมีการสั่นสะบัดของเส้นเสียง และไม่มีการลุ่มลมตามออกมาด้วยมี 3 หน่วยเสียงคือ / b, d, g /

2.1.4 เสียงหยุด ก้อง –หนัก คือขณะเปล่งเสียงออกมาจะมีการสั่นสะบัดของเส้นเสียง และมีการลุ่มลมตามออกมาด้วยมี 1 หน่วยเสียงคือ /ah/

2.2 เสียงเสียดแทรก ได้แก่เสียงที่เปล่งออกมาแล้วอวัยวะในปากกักกระแสลมเอาไว้ไม่สนิท ทำให้กระแสลมเสียดแทรกออกมาได้มี 3 หน่วยเสียงคือ / s, ʃ, h / หน่วยเสียงดังกล่าวนี้เป็นเสียงไม่ก้อง

2.3 เสียงก้องเสียดแทรก ได้แก่เสียงที่เริ่มต้นด้วยเสียงหยุดแต่กระแสลมสามารถเสียดแทรกผ่านฐานกรณ์ออกมาได้มี 3 หน่วยเสียงคือ / c, ch, ɟ / มีคุณสมบัติเป็นเสียงไม่ก้อง - เบา 1 หน่วยเสียงคือ / c / เป็นเสียง ไม่ก้อง - หนัก 1 หน่วยเสียงคือ / ch / และเป็นเสียง ก้อง - เบา 1 หน่วยเสียงคือ / ɟ /

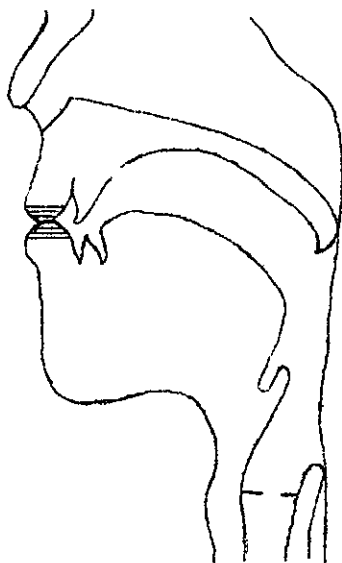
2.4 เสียงนาสิก ได้แก่เสียงที่กระแสลมออกทางช่องจมูก วิธีออกเสียงนี้จะต้องลดลิ้นไก่ลง และมีการกักลมที่จุดใดจุดหนึ่งในช่องปากเพื่อให้กระแสลมออกทางช่องจมูกได้มี 6 หน่วยเสียงคือ / m, mh, n, nh, ŋ, ɲ / เป็นเสียงก้อง - เบา 4 หน่วยเสียงคือ / m, n, ŋ, ɲ / และเป็นเสียง ก้อง - หนัก 2 หน่วยเสียงคือ / mh, nh /

2.5 เสียงข้างลิ้น ได้แก่เสียงที่กระแสลมผ่านออกมาทางสองข้างลิ้น โดยการกระดกลิ้นขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือกแล้วกระดกกลับ ปล่อยให้ลมออกมาทางสองข้างลิ้นมี 1 หน่วยเสียงคือ / l / ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นเสียงก้อง

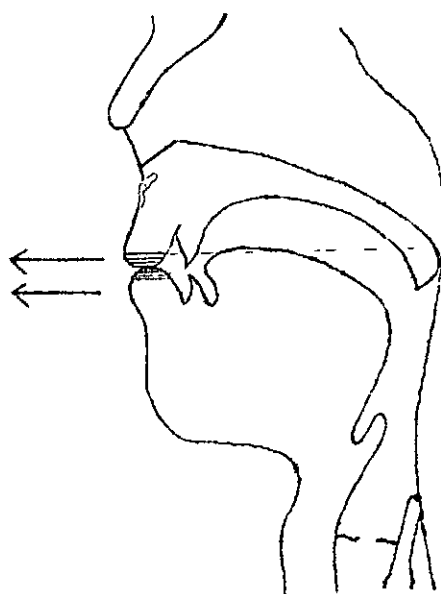
2.6 เสียงลิ้นกระดก ได้แก่เสียงที่เกิดขึ้นโดยวิธีกระดกลิ้นขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือกส่วนที่อยู่ชิดกับเพดานแข็งแล้วลดลิ้นลง ในขณะเดียวกันก็ปล่อยกระแสลมให้ดันผ่านออกมาทางปากมี 1 หน่วยเสียงคือ / r / มีคุณสมบัติเป็นเสียงก้อง

2.7 เสียงก้องสระ - คือเสียงพยัญชนะที่มีลักษณะการออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงสระมี 3 หน่วยเสียงคือ / w, y, yh / เป็นเสียง ก้อง - เบา 2 หน่วยเสียงคือ / w, y / และเป็นเสียง ก้อง - หนัก 1 หน่วยเสียงคือ / yh /

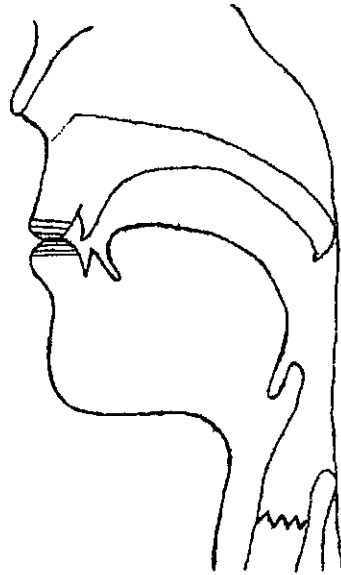
หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล อธิบายตามลักษณะเสียง ฐานที่เกิด และคุณสมบัติของเสียงได้ดังนี้

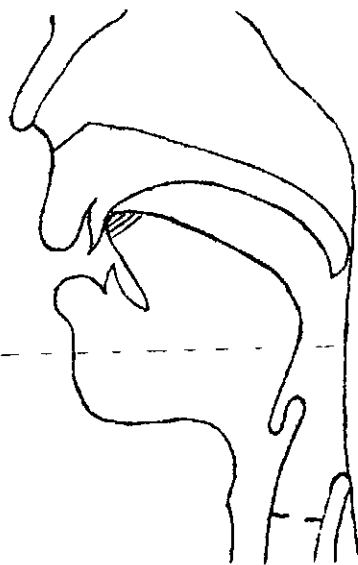
/ p / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง เป็นเสียงไม่ก้อง - เบา

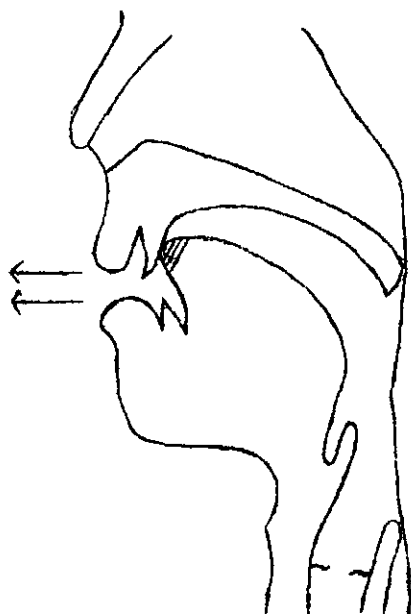
/ph / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง เป็นเสียงไม่ก้อง - หนัก

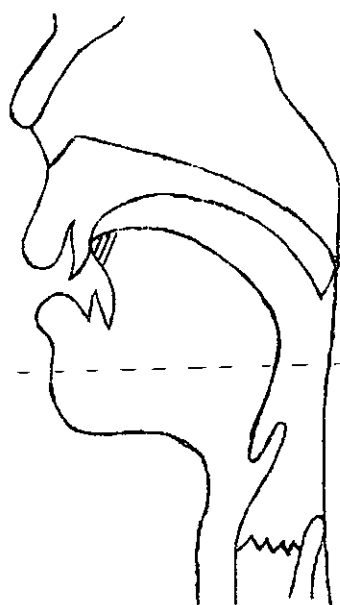
/ b / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง เป็นเสียง ก้อง - เบา

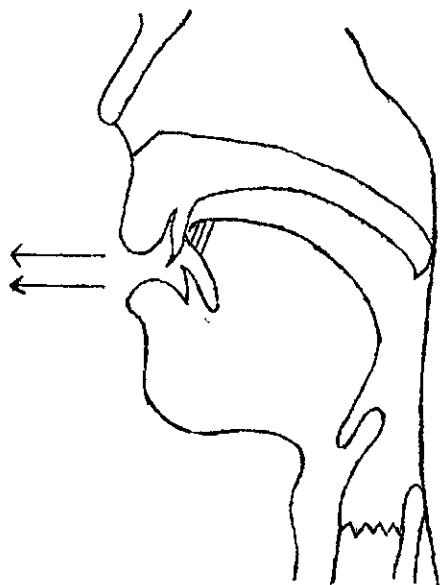
/ t / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟัน เป็นเสียงไม่ก้อง - เบา

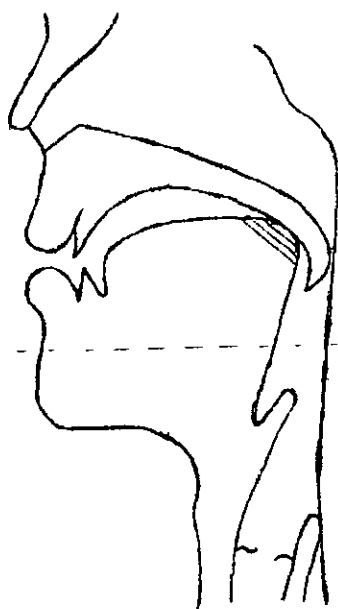
/th / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟัน เป็นเสียงไม่ก้อง - หนัก

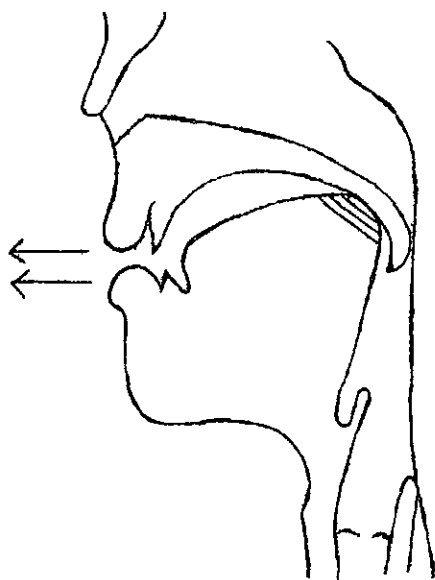
/a / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟัน เป็นเสียง ก้อง - เบา

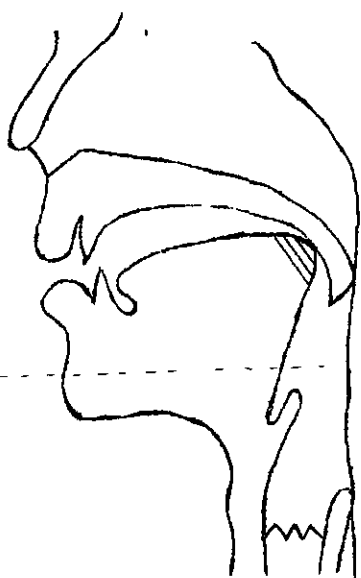
/ah / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟัน เป็นเสียง ก้อง - หนัก

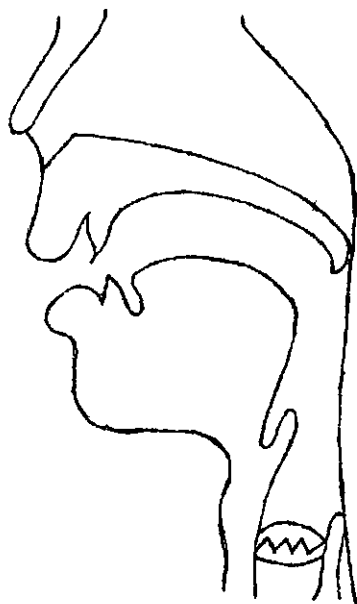
/ k / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากลิ้นทอนหลังและเพดานอ่อน เป็นเสียงไม่ก้อง - เบา

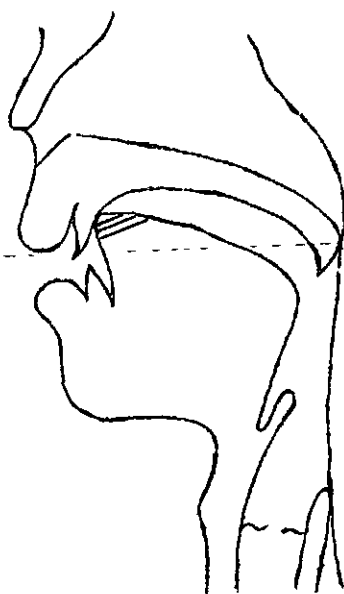
/kh / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากลิ้นต่อนหลังแตะเพดานอ่อน เป็นเสียงไม่ก้อง - หนัก

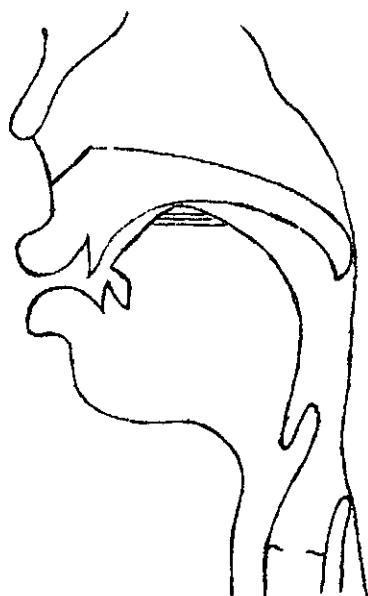
/ ฅ / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากลิ้นต่อนหลังแตะเพดานอ่อน เป็นเสียงก้อง - เบา

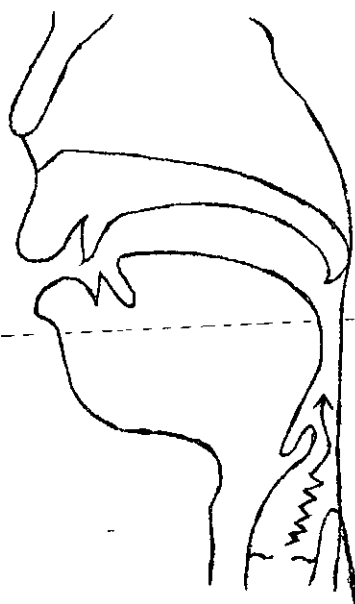
/ ʔ / เป็นเสียงหยุดที่เกิดจากลำคอหรือช่องว่างระหว่างเส้นเสียง เป็นเสียง
ไม่ก้อง - เบา

/ ʁ / เป็นเสียงเสียดแทรกที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟันหรือปุ่มเหงือก เป็นเสียง
ไม่ก้อง - เบา

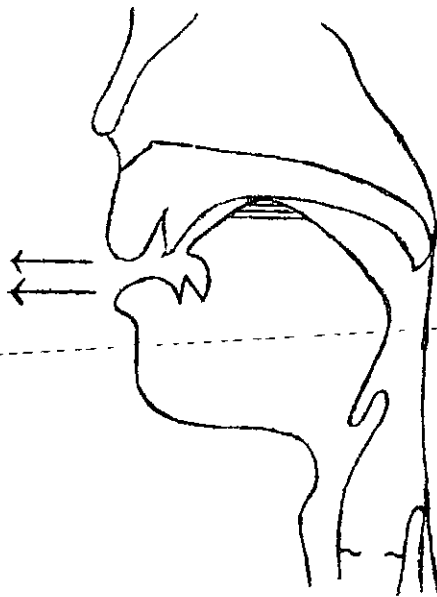
/ ฌ / เป็นเสียงเสียดแทรกที่เกิดจากต้นส่วนกลางแตะเพดานแข็ง ขณะออกเสียงนี้ ริมฝีปากจะห่อเป็นรูปกลม เป็นเสียงไม่ก้อง

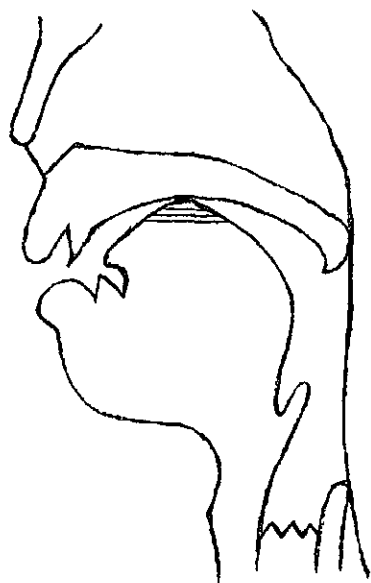
/ ห / เป็นเสียงเสียดแทรกที่เกิดจากช่องเส้นเสียง (ลำคอ) เป็นเสียงไม่ก้อง - เปา

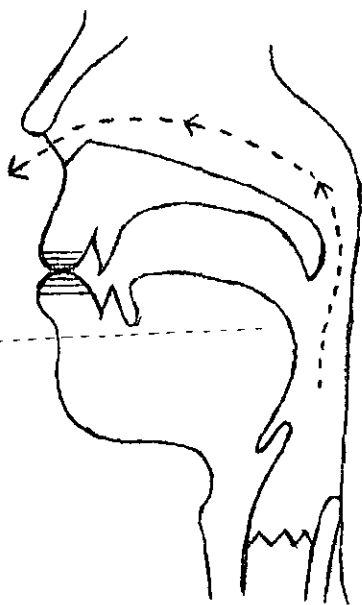
/ c / เป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก (เสียงครึ่งหยุดครึ่งเสียดแทรก) เกิดจากลิ้นตอน
กลางแตะเพดานแข็ง เป็นเสียง ไม่ว่อง - เบา

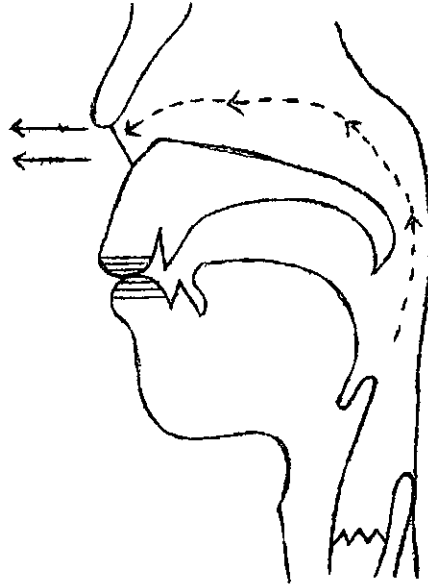
/ ch / เป็นเสียงกึ่งเสียดแทรกเกิดจากลิ้นตอนกลางแตะเพดานแข็ง เป็นเสียง
ไม่ว่อง - หนัก

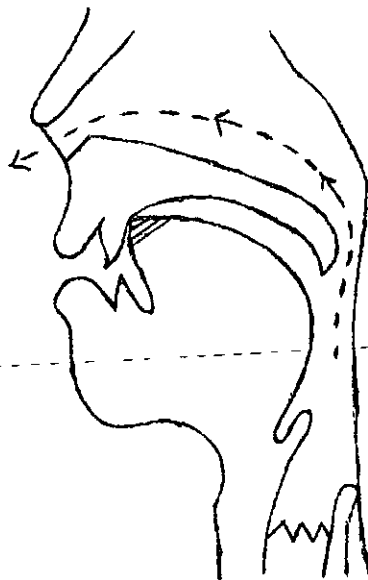
/ ก / เป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก เกิดจากลิ้นตอนกลางแตะเพดานแข็ง เป็นเสียง
ก้อง - เบา

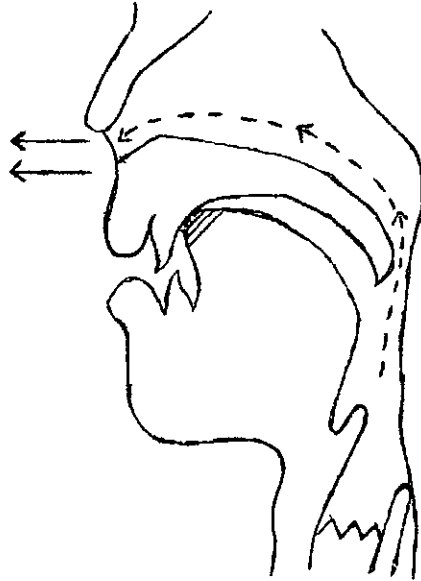
/ ม / เป็นเสียงนาสิกที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง เป็นเสียง ก้อง - เบา

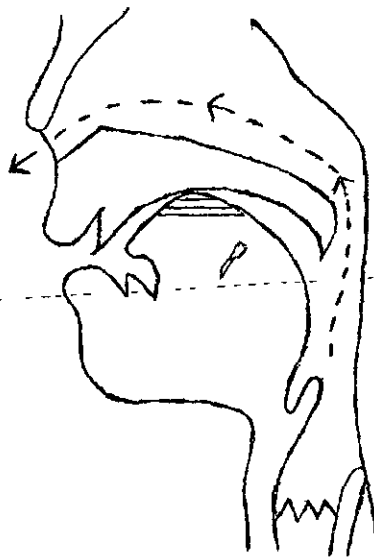
/mh / เป็นเสียงนาสิกที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง เป็นเสียง ก้อง - หนัก

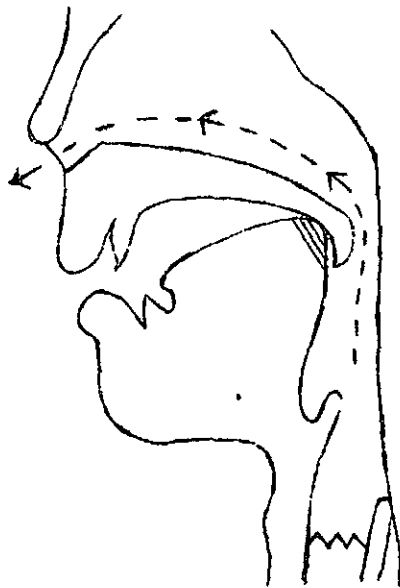
/ n / เป็นเสียงนาสิกที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟันหรือปุ่มเหงือก เป็นเสียง
ก้อง - เบา

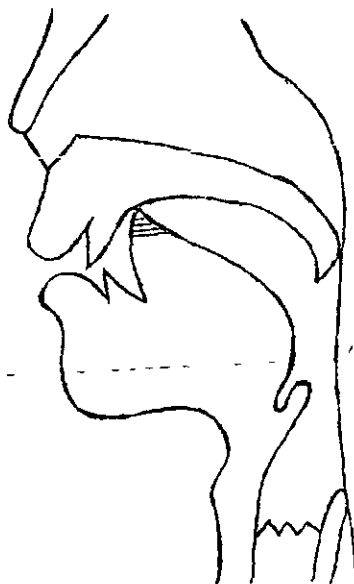
/ nh / เป็นเสียงนาสิกที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟันหรือปุ่มเหงือก เป็นเสียง
 ก้อง - หนัก

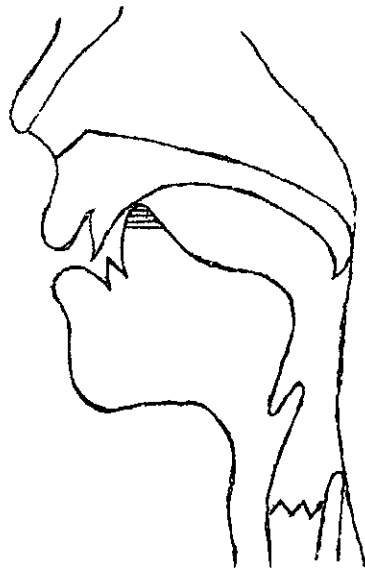
/ ฅ / เป็นเสียงนาสิกที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางแตะเพดานแข็ง เป็นเสียงก้อง - เบา

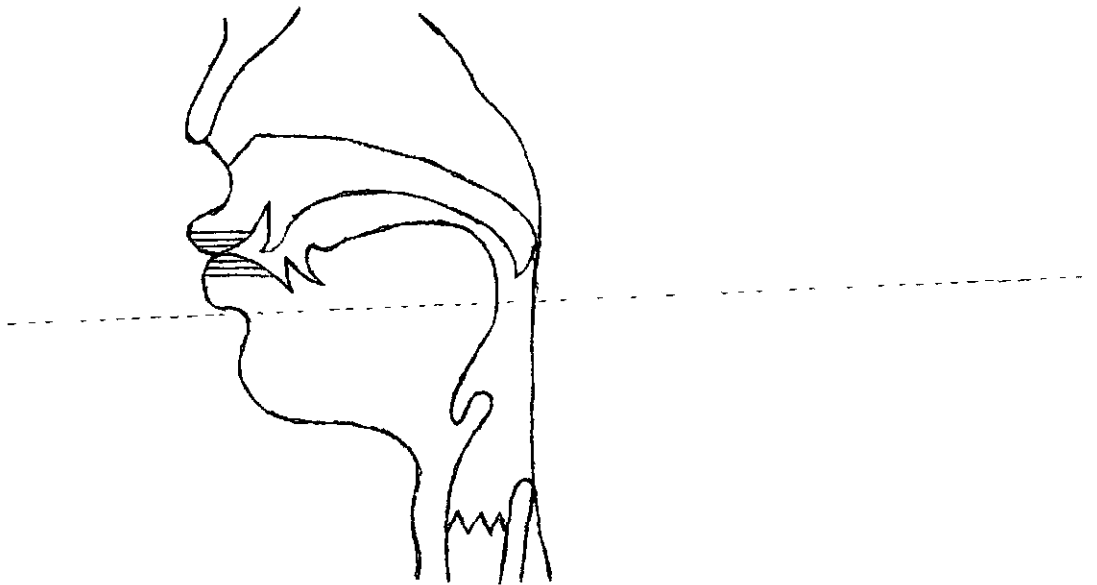
/ ๓ / เป็นเสียงนาสิกที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังแตะเพดานอ่อน เป็นเสียง ก้อง - เบา

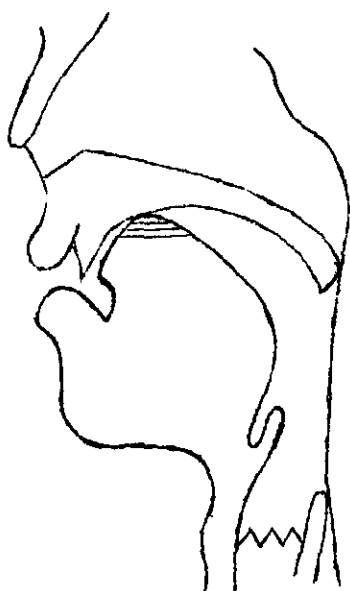
/ ๔ / เป็นเสียงข้างลิ้นที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟันหรือปุ่มเหงือก เป็นเสียง ก้อง - เบา

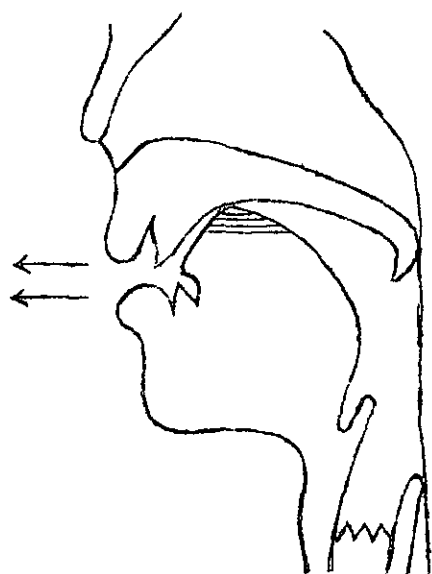
/ ɣ / เป็นเสียงลิ้นกระดกที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟันหรือปุ่มเหงือก เป็นเสียง
ก้อง - เบา

/ w / เป็นเสียงกึ่งสระที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง เป็นเสียง ก้อง - เบา

/ɣ/ เป็นเสียงกึ่งสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางแตะเพดานแข็ง เป็นเสียงก้อง - เบา

/ɣh/ เป็นเสียงกึ่งสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางแตะเพดานแข็ง เป็นเสียงก้อง - หนัก

3. การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในแต่ละพยางค์ อธิบายได้ดังนี้

/ p / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

piʔi:sa:	ใบจาก
pi:	ไป
pi:pi:	แกม
petaw	ถึง
sɤpɤʔ	แคบ
pɤne	ทองนอย
paʔ	พอ
pa:la:	หัว
pa:lu:	บรรเลง
pa:ra:	ผรา (ชั้นวางของเหนือเตาไฟ)
pu:lak	อีก (เช่น อีกครั้ง ฯลฯ)
poʔ	โป๊ะ
pɤ:	ไป (เครื่องเล่นการพนันชนิดหนึ่ง)
yap	จาน
ta:lap	ถาด
da:lap	ดัก
kɤlap	มีด
ga:rap	เก็ลือ

อนึ่ง หน่วยเสียง / p / นี้ ในบางพยางค์จะมีหน่วยเสียง / ʔ / ปรากฏนำอยู่ข้างหน้าเป็น [ʔp] และถือว่าเสียง [ʔp] เป็นหน่วยเสียงย่อยของ / p / เพราะสามารถใส่แทนที่กันได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่นคำว่า paʔ แปลว่า พอ บางครั้งออกเสียงว่า ʔpaʔ ก็ได้

/ph / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

phæ?	กระโดดไปมา
phak	พัน (ควยของมีคม)
pha:pe?	ก๊ีบ
pha:ra?	หาส, คนไข
pha:ki?	แบ่ง
phok	คี

/ b / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

bi:ni:	เมีย, ภรรยา
be?	กระเป๋
ba:hu:	บ้า, ไหล
ba:wo?	เครา
bu:kat	ไม้ไข
bu:lu:	ขน
bo?	(เส้น)นม
bua	ลำ (ลักษณะนาม)
bu:a	ผล (ผลไม้)
bu:ay	ท่า

/ t / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ʔi:tɪh	เป็ด
tɪ:ga:	สาม
kætɛ?	รักแร้
te:ŋ	ป๊ีบ (ป๊ีบ)
ra:tɛ:	ปลาฉลาม

təŋa	ครึ่ง
tə:lə:	นั้นแล
bɪ:tak	คาว
ta:hɪ:	อุจจาระ
ta:yap	แหลม
ta:kəta:	ลูกพรวน
cətu	หักทวง
tu:meʔ	สนเทา
tu:lak	กระกุก
tu:toʔ	คำ (ขาว)
tu:ha:	แก
tu:pon	ปาน (ทุ)
ka:tɔʔ	คี
tu:ak	เททิ้ง
ma:kat	กิน
ʔɪ:kat	ปลา
la:pat	แปด
cɪ:cet	แหวน
ga:sat	ไห

/ th / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

thada:da:	หนาก
da:thal	คั้น (หลุม)
tha:bot	การทำบุญที่วัด
pi:tha:bot	พิธีขออาหาร

thu	รูป
ma:thu:	ผิง
thok	ทุ่มน้ำ

/ a / ปรากฏในตำแหน่งคนพยางค์ ตัวอย่างเช่น

det	เทียนไข
dɛmɿ	เล็ก
dɛ:nan	วายนน้ำ
ha:dak	ผายันต์
da:gu:	คาง
da:lap	ลึก
da:wot	ไบไม้
du:sa:	บาป
mu:dɔ:	โง่

/ dh / ปรากฏในตำแหน่งคนพยางค์ ตัวอย่างเช่น

dhidhi	ดิน, ดิ้น
dhedhe	เสียงหมอลาวเคือก
dhakdhak	รถจักรยานยนต์ (รถเครื่อง)
dhatdhat	ปฏิภาณ, รู้เท่าทัน
dhudhu	หัวใจเต้น

/ k / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งคนและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

kɿ:la:kɿ:	ผู้ชาย
sa:keʔ	เจ็บ
dɿ:ke:	ลิเก
tokkɛ:	ตุ๊กแก

bla:kak	ลันหลัง
kɛnɪŋ	หน้าผาก
ka:ki:	เทา
ka:mi:	ผม, นัน, ซาฟเจา
kunɪŋ	สีเหลือง
ku:ku:	เล็บมือ
bu:ko	หลังโก
ti:kɔ:	กาน้ำ
krak	หอยแครง
prak	รบ
tulak	กระดูก
ga:dik	งา
pa:yok	รม (กันฝน)

/ kh /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์	ตัวอย่างเช่น
cu:khi		กระดก
tɛkhal		คาง, ทิด
bɛpakhay		กรรมกร, ผู้รวมคิด
mu:kha:		หนา
ma:khuy		มังกู
ti:khuy		หนู

/ g /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์	ตัวอย่างเช่น
ka:gi?		สะอื้น
gi:gi:		พัน (อวัยวะ)
gi:ge?		กัด

ga:dɪk	งา
ga:sat	ไห
tɪ:ga:	สาม
ga:ʔa:ga:	สำหรับ
ga:rup	เกลือ
ya:ɡuk	ข้าวโพด
ɡu:lay	แกง

/ ʔ / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ʔɪ:tɪh	เป็ด
ʔɪ:kat	ปลา
ʔɪ:kol	หาง
ʔa:pɪ:	ไฟ
ʔa:su:	สุนัข, หมา
ʔu:lal	งู
ʔu:rayʔ	เส้นเอ็น
brɪ:bɪʔ	ขมูก
sa:yaʔ	ปีก
kameʔ	ปลีสาวะ (เหี่ยว)
tu:waʔ	โชค
bɛka:caʔ	สวຍ

อนึ่ง พยางค์บางพยางค์ลงท้ายด้วย /-y / จะมีหน่วยเสียง / ʔ / ปรากฏตามหลังอีกทีหนึ่งเป็น / -yʔ / ตัวอย่างเช่น

ha:mayʔ	รับ
yɪ:layʔ	เลีย

ki:lay?	แถบ
plə:pay?	วาง
su:way?	สาค (น้ำ)
su:ray?	หนังสือ
proy?	กระเพาะ, หนาทอง

/ s /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
s1:s1?	เกล็ด
s1:ku:	ศอก
s1:sel	หวี (ลักษณะนาม)
səlo	ลวง
p1:sak	กลวย
sa:	หนังสือ
suray?	หวี
surayh	สาปแช่ง
su:pa?	ปอด
so?	เตรียม
s1a?	

/ ʃ / ปรากฏในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์นั้น
หน่วยเสียง / ʃ / จะปรากฏตามหลังหน่วยเสียง / -y / อีกทีหนึ่ง ตัวอย่างเช่น

bəʃ1:	เกลียด
rəbuyʃ	คม
bu:luyʃ	หอก
ku:ruyʃ	ผอม
ha:luyʃ	ละเอียด

pu:tuy^s

ขาด

bu:kuy^s

หอ (ของ)

/ h / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ โดยเฉพาะในตำแหน่งท้ายพยางค์นั้นจะปรากฏหลังหน่วยเสียง / -y / และหลังหน่วยเสียงสระ / e, a, o / ตัวอย่างเช่น

hi:dok

จุมก

hæla:hæ

เพดานปาก

ha:ti:

หัวใจ

ha:rak

ถาน

ha:luy^s

ละเอียด

hu:yat

ฝน

hu:y

ไม่มี, ศูนย์

brayh

ขาวสาร

surayh

หวิ

ʔa:yheh

แย

pu:tch

ขาว

si:reh

พลู

ku:rah

กลาก

ba:wah

ข้างใต้, ข้างล่าง

tujoh

เจ็ด

sipuloh

สิบ

/ c / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ci:cet

แหวน

cæ:

คา, ปู

cæbuʔ

คัก

cacaʔ

จิ้งจก

ca:caʔ

ปัก

ca:kon	จอบ
ca:ku:l	หนาแขง
cu:cu:	หลาน
cia? ma:ta:	ขี้ตา
cua?	แหวง

อนึ่ง หน่วยเสียง / c / นี้ ในบางพยางค์จะมีหน่วยเสียง / ʔ / ปรากฏนำอยู่ ข้างหน้าเป็น [ʔc] และถือว่าเสียง [ʔc] เป็นหน่วยเสียงย่อยของ / c / เพราะสามารถ ไขแทนกันได้โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่นคำว่า ca: แปลว่า ฟี่ หรือ ๐๖๖๖ แปลว่า ปู่,ตา บางครั้งออกเสียงว่า ʔca: หรือ ʔcʰ: ก็ได้

/ ch / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

krachʰ?	กรับ
la:chal	แปลง (ແລງ)
na:chu	นำพริก
chokchok	โซเซ

/ ɟ / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ci:ɟe	เหลน
tujoh	เจ็ด
ʔa:ɟoy	รวมเพศ

/ m / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

dɛm	เล็ก
mɪ:say	หนวก
mɛlaw	พด
ma?	แม่
ma:kat	กิน
mu:loy	ปาก
mo?	หมวก

mɔŋmɔŋ	นมเด็ก (ก่อนวัยแตกเนื้อหนุ่มสาว)
mɔ:hun	บุหรื
nam	หก (เลข)
krɛnam	กระต่าย (สัตว์)
ku:ŋɔ:m	ยิม

หน่วยเสียง / m / นี้ บางพยางค์จะมีหน่วยเสียง / ʔ / ปรากฏนำอยู่ข้างหน้า เป็น [ʔm] และถือว่า [ʔm] เป็นหน่วยเสียงย่อยของ / m / เพราะสามารถใส่แทนกันได้โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่นคำว่า maʔ แปลว่า แม่ บางครั้งอาจออกเสียงว่า ʔmaʔ ก็ได้ ดังนั้นเป็นต้น

/ mh / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ta:mha	เต็ม
mhay	ทอง
bra:mhay	ชายครูย, ผาหอยประดับ

/ n / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ku:nɪŋ	สี่เหลี่ยม
ni:bi:ni:	ผู้หญิง
ma:neʔ	หวาน
ma:nɛʔ	ลูกบิด
nam	หก (เลข)
na:ka:	ขนุน
na:si:	ขาว
ti:no	นอน
oɛnɔ:y	มกตะนอย
mɛnu:ah	ทั่วไป
lɛŋan	แขน
mɔ:hun	บุหรื

ca:kon	จอบ
ba:tan	หมอน
ba:ten	ขันน้ำ

/ nh /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
bun <u>h</u> i:	ซอน
na:n <u>h</u> a?	หนอง, แผล
ʔu:lal ta:n <u>h</u> ah	ไล่เคื่อน
tu:n <u>h</u> a:	ลาก
nhuy	ปลาหมึก
ʔa:n <u>h</u> u:	โน้น, โนน

/ ्ह /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
k <u>h</u> i	เหงือก
ʔi:ru:	กระกง
ʔa:ʔ <u>h</u>	ขึ้น (บันได)
ʔ <u>h</u> mol	ตาก
ʔ <u>h</u> ay	ทวด
ʔa:	มัน (สรรพนาม)
ʔa:ʔi:	รองเพลง
ʔa:mo?	ยุง
p <u>h</u> u:	เตา
pi:ʔ <u>h</u> o?	หม้อ
r <u>h</u> ʔ	เขยา

/ ญ /	ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น
bu:ʔ <u>ny</u> :	ก้าง
ti:ʔ <u>ny</u> :	สูง
ʔep	กินหมาก
tun <u>ny</u> ʔ	เค็กสอนเคิน, เคินเตาะแตะ

tɛ̃naʔ	ตั้ง
bu:na:	คอกไม้
pɛ̃na:ño	ไม้พาย
ʔa:ñoʔ	ค่านับ
li:ɲo:	เปี่ยมเปียน
ɲuaʔ	จวงนอน
kɛ̃niŋ	หน้าผาก
mɔŋmɔŋ	นมเด็ก (ก่อนวัยหนุ่มสาว)
ŋiŋ	ทวด
pi:naŋ	หมาก
ku:le:ŋ	นม (กระป๋อง)

/ 1 / ปรากฏไ้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ba:liʔ	กลับ
li:daɦ	ลิน
li:ma:	หา
ku:leʔ	กระคอง
sule:w	อวัยวะเพศชาย
ma:lɛ̃ʔ	ชี้เหนียว
lɛ̃:wɭɛ̃:w	หอยเสียบ
lɛ̃mu:	วัว
lɛ̃:beʔ	เหลื่อ
tɔ:lɔ:	นั้นแล
tulak	กระดูก
mɛ̃law	พด
la:da:	พริกชี้หนู
la:ki:	ผิว
bu:luyʔ	หอก

lu:toy	เช่า
pɔ̌lɔ̌?	ปอก
li:ak	แผล
tǎlɔ̌l	ไซ้, อัดตะ
ʔi:kol	หาง
ti:mɔ̌l	ทิศตะวันออก
ʔu:lal	งู
gla:me:l	มะพร้าว

/ r / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

buɾɩ?	ฉาว, อิงมี
ri:ba:ri:	แมลงหวี่
ʔi:rek	อีแร้ง
mǎha:rɔ̌?	ไม้ซีก
ʔu:rɔ̌:	เท
rǎbah	ลม
rǎ:ba:	พมไม้
hu:rak	กุง
ra:tay	สรวย
ku:ruys [✓]	ผอม
ru:pa:	รูปถ่าย
ru:poy?	หญ้า
ru:sa:	กว้าง
buɾok	นก
sa:rɔ̌?	เฟิง
rw:w	พง

/ w / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ra: <u>w</u> iŋ	สวิง
tu: <u>w</u> en	จัต
cu: <u>w</u> ə?	หยิก
wahtu:	เวลา
cu: <u>w</u> ah	แหวง
wa:	ลุง
du: <u>w</u> a:	สอง
sa: <u>w</u> a:	งูเห่าล้อม
sra: <u>w</u> a:	บวค (แกงบวค, บวคกล้วย)
ba: <u>w</u> o?	เครา
sa: <u>w</u> o	สมอเรือ
ya: <u>w</u> o	ไกล
krəbaw	ควาย
pa: naw	เกลื่อน
hi: yaw	สี่เขียว, สี่น้ำเงิน
məlaw	พุด

หน่วยเสียง / w / นี้ บางพยางค์จะมีหน่วยเสียง / ʔ / ปรากฏหน้าอยู่ข้างหน้า เป็น [ʔw] และถือว่า [ʔw] เป็นหน่วยเสียงย่อยของ / w / เพราะสามารถใช้แทนกันได้โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่นคำว่า wa: แปลว่า ลุง, ป้า หรือ way แปลว่า วัด (สถานที่) บางครั้งอาจออกเสียงเป็น ʔwa: หรือ ʔway ก็ได้

/ y / ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ba: <u>y</u> i?	คิ
ba: <u>y</u> i:	ลึบ
ye?	ยาย, ยา
ʔa: <u>y</u> e:	น้ำ
yəlo?	หิม, คำ

yap	จาน
ya:ŋi:	สัญญา
ya:ri:	นิ้ว
ya:wol	คันเบ็ด
ya:la:	แห
maya:la:	ทอดแห
ti:yun	มอง
pi:yo?	หมอลาว
mu:loy	ปาก
lu:toy	หัวเขา
hɔ:y	ไม่มี, ศูนย์
su:ray?	หนังสือ
su:rayh	หวี
/ yh /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
ga:yhi:	เลื่อย
ʔa:yheh	แย
ga:yha	ขวาง
bla:yhal	เวียน, ผีกหัก
yha:nam	ฉิบหาย, พิณาศ
yhoh	ไป

กล่าวโดยสรุป การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในแต่ละพยางค์มี 2

ลักษณะคือ

3.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์มี 16

หน่วยเสียง ได้แก่เสียงต่อไปนี้ /ph, b, th, d, dh, kh, g, s, c, ch, j, mh, nh, ŋ, r, yh /

3.2 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์มี

12 หน่วยเสียงคือ /p, t, k, ʔ, ʔ̌, h, m, n, ŋ, l, w, y /

4. จำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล มี 28 หน่วยเสียงคือ / p, ph,

b, t, th, d, dh, k, kh, g, ʔ, s, ʃ, h, c, ch, ɟ, m, mh, n, nh, ŋ, ŋ, l, r, w, y, yh /

5. หน่วยเสียงย่อยของพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล มี 4 หน่วยเสียงคือ

[ʔp]	เป็นหน่วยเสียงย่อยของ	/ p /
[ʔc]	เป็นหน่วยเสียงย่อยของ	/ c /
[ʔm]	เป็นหน่วยเสียงย่อยของ	/ m /
และ [ʔw]	เป็นหน่วยเสียงย่อยของ	/ w /

หน่วยเสียงพยัญชนะประสม

ตาราง 2 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาชาวเล

ประเภท	พยัญชนะตาม พยัญชนะต้น	l	r	w
1. พยัญชนะประสม 2 เสียง	p	pl	pr	-
	b	bl	br	-
	t	tl	tr	-
	k	kl	kr	-
	kh	-	khrr	-
	g	gl	gr	-
	s	sl	sr	sw
	h	hl	-	hw
	m	ml	mr	-
	n	-	nr	-
2. พยัญชนะประสม 3 เสียง	st	-	str	-

จากตาราง 2 อธิบายผลได้ดังนี้

1. การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ
ในภาษาชาวเล มีดังนี้

/ pl / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

plɪːtaː

ตะเกียง

pla:cak	พิชิลอยเรือ
pli:cet	ฉาบ, ทา, ทำให้สิ้น
pla:pay?	วาง
ma?plap	มะม่วง
ple?	แผ่นเหล็ก
plo?	เห้ง
/ pr / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น	
proy?	พญาทอง
proh ha:tu:	พิชิตชัย
pra:du: ka:ki:	ขอโทษ
pra:hu:	เรือ
prak	รบ
/ bl / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น	
bla:kak	ลั่นหลัง
bla:ya:	หมอบแกง
blay?	ละมู (โป๊ะเล็กๆที่ทำไว้จับปลา ตามชายทะเล)
bla:yhal	ฝึกหัด, เรียน
/ br / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น	
br:go?	คอหอย
br:muy	งวง
na:bra:na?	ญาติพี่น้อง
bray?	หนัก
brayh	ชาวเขา
/ tl / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น	
tla:do?	หลักแจว

	tlɿ:ŋa:	ใบหู
	tlɿ:tak	ลมหายใจ
/ tr /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์	ตัวอย่างเช่น
	tru:tru:	นกเขา
	trɜ:yot	วิ่ง, กระโดด
	trɜ:bak	เหาะ, ลอยไป
	ron <u>tri</u> ?	ไฟฟ้า
	tri:te	หอยดิบ
/ kl /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์	ตัวอย่างเช่น
	klak [*] ka:kl:	กำไลเท้า
	kla:mug	มุง
	klak	ปลิว
	klep	เย็บ, สอย
/ kr /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์	ตัวอย่างเช่น
	krat	เตา
	krak	หอยแครง
	krɜ:baw	ควาย
	kra:	ลิง
	kra:bu:	ย่า
/ khr /	ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์	ตัวอย่างเช่น
	khru:	ครู, ผู้ฝึกหัด
	khrusak	ทวน, กลับ
	khri	กริช

* glak (กำไล) เมื่อประสมกับคำอื่นในตำแหน่งพยางค์หน้า จะกลายเสียงเป็น klak ซึ่งเป็นเสียงไม่ก้อง ทั้งนี้เพราะว่าในภาษาชาวเลไม่เน้นเสียงของคำในตำแหน่งต้นพยางค์นั่นเอง

/ gl / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

glak	กล่าวไล
glay	แกว
gli:	จักจี
glik	กลิง
glu?	กะโหลก

/ gr / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

gro?	เกราะห
gra:pa?	ฐ
grek	ตะกวด
grah	คำสั่ง

/ sl / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

slasa:	หนึ่งหมื่น
slu:wal	กางเกง
sla:tat	ทิศตะวันตกเฉียงใต้
slo?	ลวง
slw:	หลงเชื่อ, ถูกหลอกลวง

/ sr / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น

sra:tuy	หนึ่งร้อย
sr:bu:	หนึ่งพัน
sr:dot	ไม่ตั้งแถว
sra:pak	ฉมวก (3 ขา)
sr:ko?	สุ่ม
sru:pa:	เหมือนกัน

- / sw / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
 swal นาย
 sway สาค (น้ำ)
- / hl / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
 hlak เขี้ยวหนักเขา
 boya: hlot หัวเรือ
 hla: ป่านนี้ (เวลา)
- / hw / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
 hway? เป็นไข
- / ml / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
 mla: บนพุ่มฟ้า
 mli: ซือ
 mle? พัน (กริยา)
 mla ฝา
- / mr / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
 mrə:bo? นกเขาขาว
 mrə:bah ลม, หมอบ
 mra? นกยูง
- / nr / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
 nra:ka: นรก
 pnru? หุ่น
- / str / ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ ตัวอย่างเช่น
 stri: รถยนต์
 stru: คนร้าย
 ya:lat stri: ถนน

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า หน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือพยัญชนะควบกล้ำ
ในภาษาชาวเลทุกหน่วยเสียง จะปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น

2. จำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือพยัญชนะควบกล้ำในภาษาชาวเล

มี 20 หน่วยเสียง ดังนี้คือ / pl, pr, bl, br, tl, tr, kl, kr, khr, gl, gr, sl, sr,
sw, hl, hw, ml, mr, nr, str /

หน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระเดี่ยว

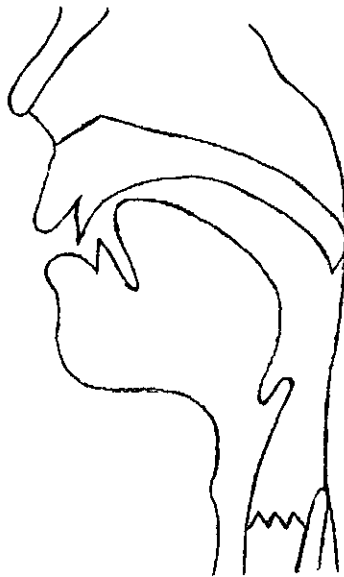
ตาราง 3 แสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเล

ความสูงของลิ้น	ตำแหน่งของลิ้น	ลิ้นส่วนหน้า	ลิ้นส่วนกลาง	ลิ้นส่วนหลัง
	ลักษณะของริมฝีปาก	ไม่จีบกลม	ไม่จีบกลม	จีบกลม
สูง		i i:	ɤ ɤ:	u u:
กลาง		e e:	ə	o
ต่ำ		æ æ:	a a:	ɔ ɔ:

จากตาราง 3 อธิบายผลได้ดังนี้

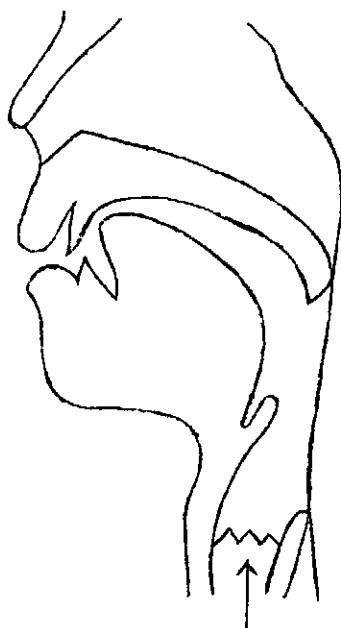
1. ฐานที่เกิด, ลักษณะของหน่วยเสียงสระเดี่ยว และการปรากฏในแต่ละพยางค์

มีดังนี้

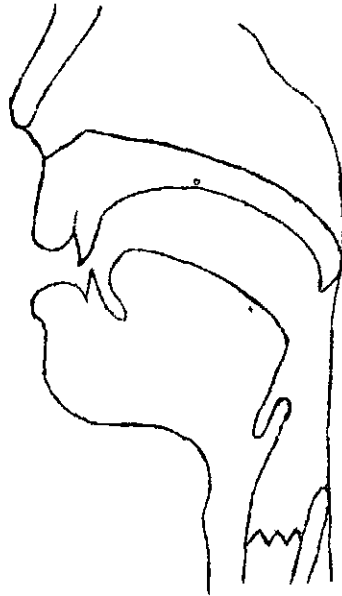
/ i / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปาก
ไม่จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

dhidhi	สิ้น, คิ้น
miñabəʔ	ครีมใส่ม
tiga:	สาม
tigɔ:	กาน้ำ
krik	คิ้น (น้ำ)
bihimay	คิก

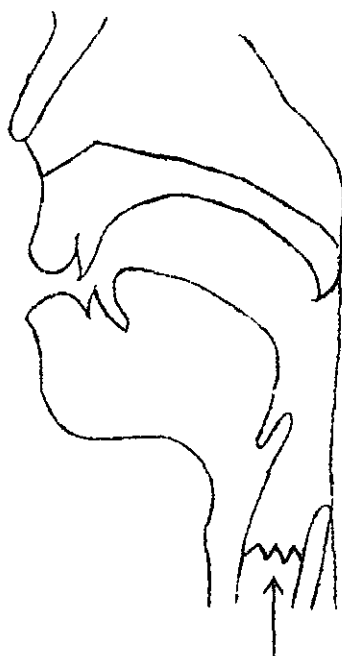
/ ɿː / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปาก
ไม่จีบกลม เป็นสระเสียงยาว เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

ɯːɯː	พัน (อวัยวะ)
pɿː	ไป
pɿːpɿː	แถม
liːdah	ลิ้น
sɿːkuː	ขอศอก
niːbiːniː	ผู้หญิง
kiːlaːkiː	ผู้ชาย

/ e / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นอยู่ในระดับกลาง ริมฝีปาก
ไม่จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

ye?	ยาย, ย่า
k <u>a</u> te?	รักแร้
ci: <u>ce</u> t	แหวน
ka: <u>ye</u> t	ผา
pha: <u>pe</u> ?	ก๊ีบ
det	เทียนไข
petaw	ถัง
si: <u>re</u> h	พลู

/ e: / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นอยู่ในระดับกลาง ริมฝีปาก
ไม่จีบกลม เป็นสระเสียงยาว เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

ku:le:ŋ

นม (กระป๋อง)

kɪ:le:l

ดื่บ (มีด, พร้า ฯลฯ)

kɪ:ke:l

ตะไค

dɔ:kɛ:

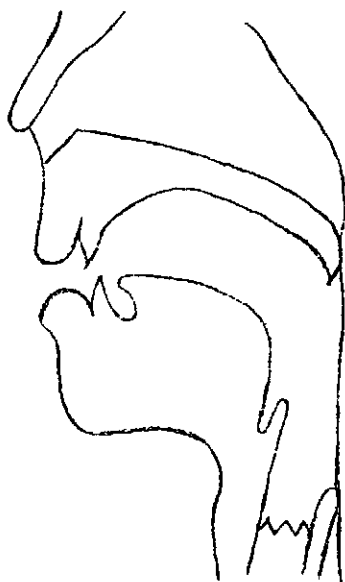
ดืเก

ʔa:ye:

นํ้า

gla:me:l

มะพร้าว

/ æ / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้าอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จีบกลม
เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

bæ?

แพะ, ทีบ

tikæ?

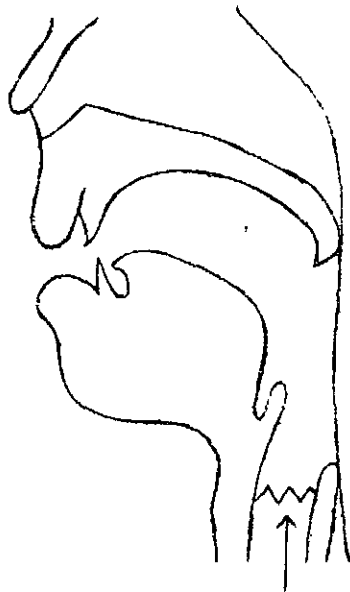
ตัว

hæla:hæ?

เพดานปาก

ma:næ?

ลูกปาก

/æ:/ เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้าอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จีบกลม
เป็นสระเสียงยาว เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

cæ:

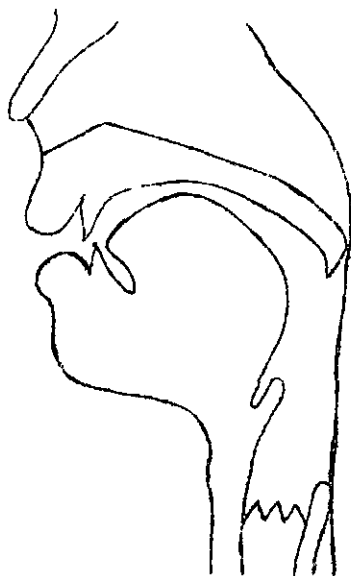
læ:wlæ:w

ku: fiæ:m

ตา, ปู่

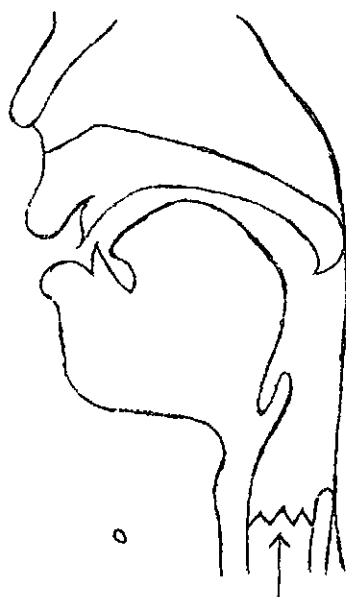
หอยเสียบ

ยืม

/ ๕ / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางยกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปาก
ไม่จับกลม เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

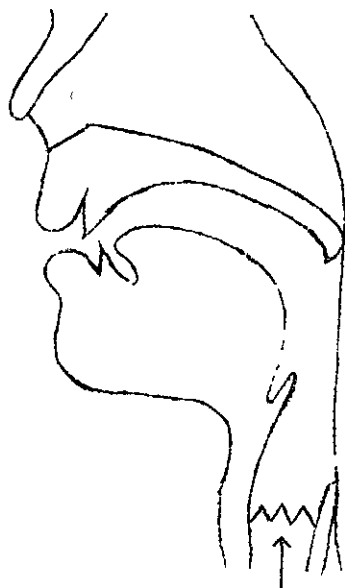
k๕nɨŋ	หน้าผาก
l๕ŋan	แขน
t๕lɔl	ไข่, อังทะ
p๕loʔ	เหงื่อ
c๕rɤmen	กระจก

/ ɛː / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางยกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปาก
ไม่จีบกลม เป็นสระเสียงยาว เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

brɛːbɪʔ	ขี้มูก
mrɛːboʔ	นกเขาชวา
pɛːŋɛːŋay paːdɪː	แตน
rɛːnak	ทอก

สำหรับหน่วยเสียงสระ / ə / ไม่ปรากฏเด่นชัดในภาษาชาวเล บางครั้ง
อาจพบบ้างในตำแหน่งของหน่วยเสียงสระ / ɛ / ซึ่งถ้าออกเสียงเร็วๆ เสียงอาจเพี้ยน
เป็นสระ / ə / ได้บ้าง แต่เท่าที่ได้สอบถามเสียงกับผู้ให้ปากคำแล้ว พบว่า ในตำแหน่ง
ของเสียงดังกล่าว ชาวเลนิยมใช้เสียง / ɛ / มากกว่า ในกรณีนี้จึงถือว่า [ə] เป็น
หน่วยเสียงย่อยของสระ / ɛ / เช่นคำว่า bɛːsal แปลว่า ใหญ่ บางครั้งอาจออกเสียง
เป็น bəsal ได้โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เป็นต้น

/ ๑ : / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางยกขึ้นอยู่ในระดับกลาง ริมฝีปาก
ไม่จีบกลม เป็นสระเสียงยาว เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

ka:ki:t๑:

ครึ่งหนึ่ง, ครานั้น, ขณะนั้น

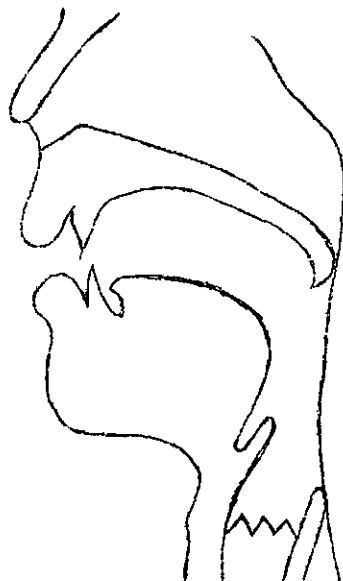
t๑:l๑:

นั้นแล

๑๑:l๑:

เอาละ, ตกลง

เป็นที่น่าสังเกตว่า คำที่ประสมด้วยสระ / ๑ : / ในภาษาชาวเลนั้นมีใช้น้อยมาก
และคำที่มีไชอยู่บางนั้นต่างก็เป็นคำช่วยพูดทั้งสิ้น

/ a / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จีบกลม
เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

pa?

พ่อ

ma?

แม่

pata:pa?

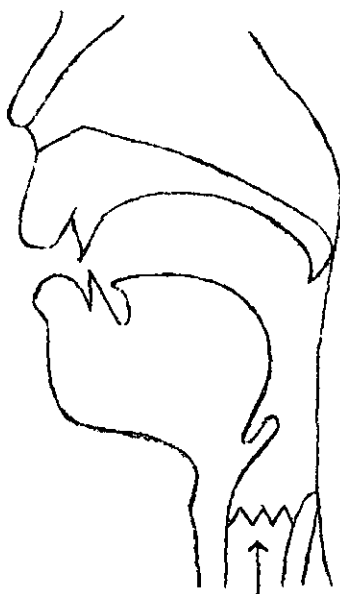
รองเท้าแตะ

may

นา

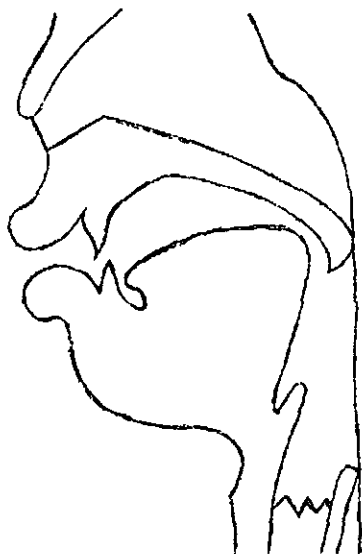
pay?

ปลั๊ก

/ a: / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จับกลม
เป็นสระเสียงยาว เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

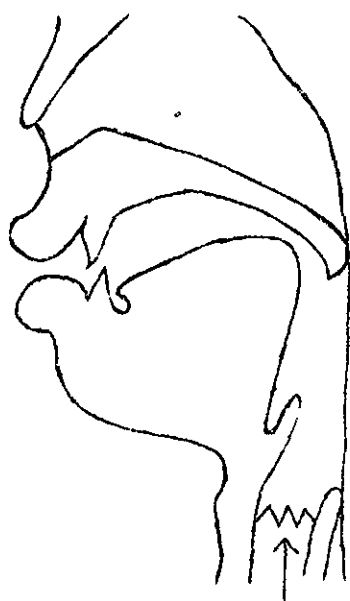
ca:	ฟ้า
pa:la:	หัว
ma:ta:	ตา (อวัยวะ)
pa:la: da:da:	หัวนม
~na:	มัน (สรรพนาม)
ʔa:ya:	ตัวเมีย
ba:pa:	ตัวผู้

/ u / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังยกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปาก
 จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

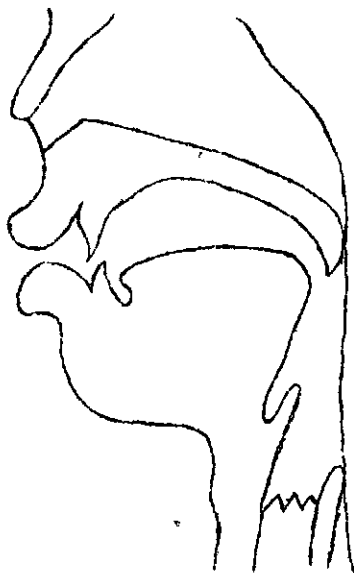
thu	รูป
nhuy	ปลาหมึก
tulak	กระตูด
cucu:	หลาน
bul?u:bul	แมงกะพรุน
mɔ:hun	บุหรื
hi:duk	จุมก
rɛ:buys̺	คม
bu:luy̺s̺	หอก
ku:ruy̺s̺	ผอม
ha:luy̺s̺	ละเอียดย
pu:tuy̺s̺	ซาก
bu:kuy̺s̺	ห่อ (ของ)

อนึ่ง สำหรับหน่วยเสียงสระ / u / กับหน่วยเสียงสระ / o / นั้น ในบางพยางค์ อาจออกเสียงสลับเปลี่ยนกันได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง (free variation) เช่น ba:wu แปลว่า เครา หรือ hi:duk แปลว่า จมูก อาจออกเสียงเป็น ba:wo หรือ hi:dok ก็ได้ และจากการสังเกตการออกเสียงของผู้ให้ปากคำปรากฏว่า ผู้ให้ปากคำชายจะออกเสียง / u / แต่ผู้ให้ปากคำหญิงจะออกเสียงเป็น / o /

/ u : / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังยกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปากจีบกลม เป็นสระเสียงยาว เกิดดังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

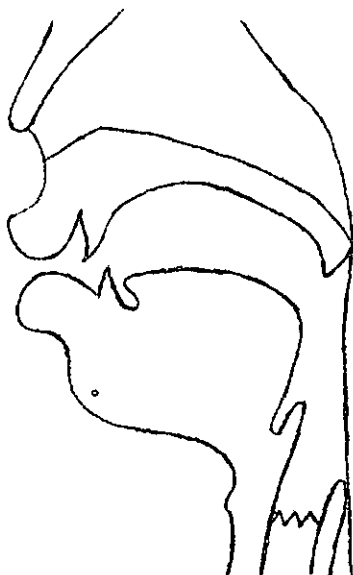
bu:lu:	ชน
ku:ku:	เล็บมือ
su:du:	ซอน
bru:du:	ลูกฉีต, ลูกกบเหียดหัวเล็ก ๆ
mu:loy	ปาก
hu:yat	ฝน

/ ๐ / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังยกขึ้นอยู่ในระดับกลาง ริมฝีปาก
 จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

bo?	ดม
so?	ปอด
proy?	กระเพาะ
ru:poy	หญา
təpok	ขนม
lol	หนัก
təlol	ไข, อั้นทะ
thok	ตุนน้ำ

หน่วยเสียงสระ / ๐: / ไม่ปรากฏในภาษาชาวเล

/ ๖ / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากจีบกลม
เป็นสระเสียงสั้น เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

mɔŋmɔŋ

นมเค็ก (ก่อนวัยหนุ่มสาว)

kɔŋ:

เก๊า

ña:mɔŋ

ยุ่ง

mu:kɔŋ

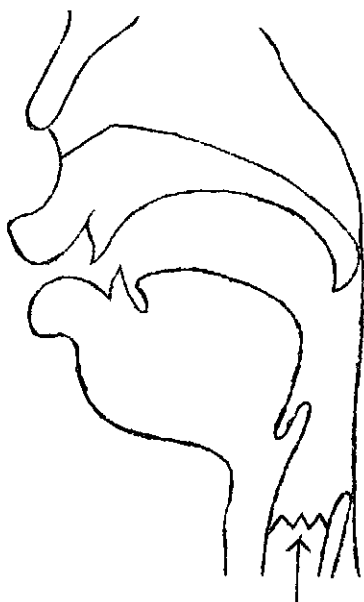
ขัน (ไกขัน)

pɔlɔŋ

ปลอก

krɔt

กอดรัด (กอดแน่น)

/ ๖ : / เป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากจีบกลม
เป็นสระเสียงยาว เกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

tɕgɔ:	กาน้ำ
bu:dɔ:	โง
mɔ:hun	บุหรื
tɕ:mɔ:n	แตงกวา
krɔ:t	โอบกอด

คุณสมบัติของหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเลทุกหน่วยเสียงเป็นเสียงก้อง

2. จำนวนหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเล มี 16 หน่วยเสียง เป็นสระ
เสียงสั้น 8 หน่วยเสียงคือ / ɪ, e, ɛ, ɜ, a, u, o, ɔ / และเป็นสระเสียงยาว 8
หน่วยเสียงคือ / ɪ:, e:, ɛ:, ɜ:, a:, u:, o:, ɔ: /

หน่วยเสียงสระประสม

ตาราง 4 แสดงหน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเล

ความสูงของลิ้น	ตำแหน่งของลิ้น	ลิ้นส่วนหน้า	ลิ้นส่วนกลาง	ลิ้นส่วนหลัง
	ลักษณะของริมฝีปาก	ไม่จีบกลม	ไม่จีบกลม	จีบกลม
สูง		i i:		u u:
กลาง				
ต่ำ			a	

ความคิดเห็นเรื่องสระประสมนี้ ฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ (2512 : 65) ได้กล่าวไว้ว่า

สระประสมเกิดจากเสียงสระข้างบนเลื่อนลงมาผสมกับสระข้างล่าง (ดูลูกศรจากแผนภูมิ) เช่นนี้เรียกว่า falling type

ถ้าเราพิจารณา points of articulation ของเสียงสระก็จะได้เป็น
1. falling type คือพิจารณาสระผสมตามเสียงหนักเบา เช่น อี + อา
ในสระ เอีย อี เสียงหนักกว่า แล้วเสียง อา เบากว่า เรียก falling

2. rising type คือพิจารณาแล้ว จะเห็นว่าเสียงที่อยู่ข้างล่างจะหนักกว่า แล้วค่อยๆเบา เรียกว่า rising

3. level type คือถ้าเสียงสระทั้ง 2 ส่วนหนักเบาเท่าๆกัน ก็เรียกว่า level type

เมื่อนำความคิดทั้งกล่าวนี้นมาพิจารณาหน่วยเสียงสระประสมภาษาชาวเลก็จะพบว่า หน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเลนั้นมี 2 ลักษณะคือ level type กับ falling type

จากตาราง 4 อธิบายผลได้ดังนี้

1. ฐานที่เกิด, ลักษณะของหน่วยเสียงสระประสม และการปรากฏในแต่ละพยางค์
มีดังนี้

/ ɪa / เกิดจากหน่วยเสียงสระ / ɪ / ซึ่งเป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ยกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปากไม่จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น เลื่อนลงมาประสมกับหน่วยเสียงสระ / a / ซึ่งเป็นสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น ลักษณะการประสมกันระหว่างหน่วยเสียง / ɪ / กับ / a / นั้น เป็นแบบ " level type " ทำให้เกิดหน่วยเสียงสระ / ɪa / ขึ้น ซึ่งปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

sɪaʔ	เตรียม
ciə ma:ta:	ข้า

/ i:a / เกิดจากหน่วยเสียงสระ / i: / ซึ่งเป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปากไม่จีบกลม เป็นสระเสียงยาว เลื่อนลงมาประสมกับหน่วยเสียงสระ / a / ซึ่งเป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น ลักษณะการประสมกันระหว่างหน่วยเสียงทั้งสองเป็นแบบ " falling type " ทำให้เกิดหน่วยเสียงสระ / i:a / ขึ้น ซึ่งปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น ตัวอย่างเช่น

li:ak	แปล
ri:at	ทุเรียน
mi:aw	แมว

/ ua / เกิดจากหน่วยเสียงสระ / u / ซึ่งเป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ยกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปากจีบกลม เป็นสระเสียงสั้น เลื่อนลงมาประสมกับหน่วยเสียงสระ / a / ซึ่งเป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น ลักษณะการประสมกันระหว่างหน่วยเสียงสระทั้งสองเป็นแบบ " level type " ทำให้เกิดหน่วยเสียงสระ / ua / ขึ้นซึ่งปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น

ตัวอย่างเช่น

cuaʔ	แห้ว
bua	ลำ (ลักษณะนาม)
bua mɛda:ra:	พุดรา

/ u:a / เกิดจากหน่วยเสียงสระ / u: / ซึ่งเป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ยกขึ้นอยู่ในระดับสูง ริมฝีปากจีบกลม เป็นสระเสียงยาว เลื่อนลงมาประสมกับหน่วยเสียงสระ / a / ซึ่งเป็นเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางอยู่ในระดับต่ำ ริมฝีปากไม่จีบกลม เป็นสระเสียงสั้น ลักษณะการประสมกันระหว่างหน่วยเสียงทั้งสองเป็นแบบ "falling type" ทำให้เกิดหน่วยเสียงสระ / u:a / ขึ้น หน่วยเสียงนี้ก็ปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะคน ตัวอย่างเช่น

su:al	นาย
bu:ay	ท่า
bu:a	ผล (ผลไม้)

จากการศึกษาข้อมูลทางภาษาพบว่า หน่วยเสียงสระ / ɛa / กับ / ɛ:a / ไม่ปรากฏในภาษาชาวเล

คุณสมบัติของหน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเลทุกหน่วยเสียงเป็นเสียงก้อง

2. จำนวนหน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเล มี 4 หน่วยเสียงคือ / ɛa, ɛ:a, ua, u:a /

หน่วยเสียงวรรณยุกต์

จากผลการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์คำข้อมูลในภาษาชาวเลปรากฏว่า ในภาษาชาวเลไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์

รูปแบบของพยางค์

รูปแบบของพยางค์ในภาษาชาวเล มีดังนี้

1. CV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

ma:	อา (น้องชายของพ่อ)
ca:	คา, ปู
sa:	หนึ่ง
mo?	หมวก
be	กระเป๋

2. CVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวและหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ 1 หน่วยเสียง ตัวอย่างเช่น

may	อา (น้องสาวของพ่อ)
hə:y	ศูนย์, ไม่มี
nam	หก (เลข)
yap	จาน
det	เทียนไข

3. CVCC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวและหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ 2 หน่วยเสียง ตัวอย่างเช่น

pay?	ฉะ
cay?	ฉะ
pa:hayh	ฉะ

ʔaːtayh	ข้างบน
ruːpoyʔ	หญ้า
kuːruysʔ	ผอม

4. CCV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสม 2 เสียงในตำแหน่งต้นพยางค์ ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

kraː	ลิง
briː	ให้
sriːbuː	หนึ่งพัน
sraːtuy	หนึ่งร้อย
plaːcak	พิชิตลอยเรือ
truːtruː	นกเขา

5. CCVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสม 2 เสียง ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวและหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ 1 หน่วยเสียง ตัวอย่างเช่น

krat	เตา
grek	เหี้ย
glak	กำไล
groʔ	เคราะห์
krik	คืบ (น้ำ)
krot	กอดรัด

6. CCVCC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสม 2 เสียง ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว และหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ 2 หน่วยเสียง ตัวอย่างเช่น

proyʔ	หนาทอง
blayʔ	ละมู
krayʔ	ผืน (ลักษณะนาม)
brayh	ชาวสาร, ชาวเจ้า

7. CVV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งต้นพยางค์
ตามด้วยหน่วยเสียงสระประสม ตัวอย่างเช่น

bua ลำ (ลักษณะนาม)

bu:ə ผล

bua mɛda:ra: พุทรา

8. CVVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวตามด้วยหน่วยเสียง
สระประสม และหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ 1 หน่วยเสียง
ตัวอย่างเช่น

mɛ:aw แมว

lɛ:ak แผล

rɛ:at ทุเรียน

bu:ay ทำ

9. CCCV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสม 3 เสียง ตาม
ด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

stri: รถยนต์

stru: คนร้าย

ya:lat stri: ถนน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รูปแบบของพยางค์ในภาษาชาวเลมี 9 รูปแบบ
คือ CV, CVC, CVCC, CCV, CCVC, CCVCC, CVV, CVVC, CCCV

การลงเสียงหนักเบาในคำที่มีพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คำในภาษาชาวเลที่ประกอบด้วยพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปนั้น จะลงเสียงหนักในพยางค์สุดท้ายไม่ว่าคำนั้นจะเป็นคำโดดหรือคำประสมก็ตาม (จะชี้คั่นในคำพยางค์ที่ลงเสียงหนัก) ตัวอย่างเช่น

pa:la:	หัว
hi:duk	จุมก
gi:gi:	พัน
pi:pi:	แกม
ha:ti:	หัวใจ
ga:dik	งา
tujoh	เจ็ด
sipuloh	สิบ
sabalay	สิบเอ็ด
ba:yu:koy	เลื้อนอก
pata:pa?	รองเทาตะ
satukin	ถุงเทา
li:bu:li:	ขวด
?i:ti ya:wa:	ห่าน
təŋa ha:ri:	เที่ยงวัน
ka:ta: ri:kok	กางคก
pa:la: da:da:	หัวนม
ya:ri: ha:tu:	นิ้วกลาง
ya:ri: kli:kik	นิ้วก้อย
?a:sap ya:wa:	นะขาม

sab ^h laka:k ₁ :	ชา (อวัยวะ)
na:naʔ k ₁ :la:k ₁ :	ลูกชาย
car ^h men ma:ta:	แวนตา
b ^h ka:ta dum ₁	เขียก
p ^h ni:ŋay pa:di:	แตน

ya:ri: b ^h sel ta:ŋan	นิวหัวแม่มือ
li:ma: pu:loh t ₁ :ga:	หาสิบสาม
ka:yet tu:dok pa:la:	ผาคลุมผม
bu:lat du:wa: b ^h lay	เคื่อนสิบสอง
ʔu:sih gala pa:ñak	เลนเตย
ʔu:sih ni:s ^h luni:	เลนซอนหา

s ^h m ₁ :lat pu:loh tu ₁ oh	เกาสิบเจ็ด
ma:ta: ha:ri: yeb ^h yeʔ	ตอนบาย

หมายเหตุ จากการศึกษาคำขอมูล พบว่า

1. คำในภาษาชาวเลมีพยางค์ตั้งแต่ 1 - 7 พยางค์
2. คำที่เป็นคำโดดจะมีพยางค์ตั้งแต่ 1 - 3 พยางค์ แต่ส่วนมากจะเป็นคำ 2 พยางค์
3. คำที่มีพยางค์ตั้งแต่ 4 พยางค์ขึ้นไป ส่วนมากจะเป็นคำประสม

การขึ้น - ลงเสียงในประโยค

จากการวิเคราะห์การขึ้น - ลงเสียงในประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม คำตอบรับและปฏิเสธ ปรากฏผลดังนี้

1. ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธจะมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้าย ประโยค ส่วนตอนกลางประโยคจะมีระดับเสียงปกติ ตัวอย่างเช่น

maʔ tɛŋa na:sɿ:

แม่ห่วงข้าว

paʔ pɿ: sa:rɿ: ʔɿ:kat

พ่อไปหาปลา

wa: pɿ: ka:wayʔ

ป้าไปวัด

pra:hu: tɿ:mon dela:swoyʔ

เรือลอยอยู่ในทะเล

mɿʔ su:ka: ba:ca: su:rayʔ

น้องชอบอ่านหนังสือ

maʔ tet tɿ:ŋo

แมื่อยังไม่นอน

paʔ tet pɿ: rɿ:ga: ʔɿ:kat

พ่อไม่ไปจับปลา

mɿʔ tet ba:ca: su:rayʔ

น้องไม่อ่านหนังสือ

kra: tet bla:yhal su:rayʔ

ลิงไม่เรียนหนังสือ

la:mu: tet ma:kat sɿ:poyʔ

วัวไม่กินหอย

2. ประโยคคำถามจะมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค แต่ตอนท้ายของประโยคจะมีระดับเสียงสูงกว่าตอนประโยคเล็กน้อย ส่วนตอนกลางประโยคจะมีระดับเสียงปกติ ตัวอย่างเช่น

kaw pa:na:ma: na:ma:

คุณชื่ออะไร?

mi? na pi: ka:di:ha:

น้องจะไปไหน?

kaw ma:reh buay na:ma:

เธอมาทำไม?

kaw du:do pe:di:ha:

เธออยู่ที่ไหน?

na:ma: ti:mon dela:woy?

อะไรลอยอยู่ในทะเล

3. ทั้งประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ ถ้าเป็นประโยคยาวจะเน้นเสียงคำบางคำในตอนกลางประโยค จึงทำให้มีระดับเสียงสูงขึ้นกว่าระดับปกติ แต่ไม่สูงเท่าระดับเสียงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค ตัวอย่างเช่น

ca: ?a:da: na:na? ra:da:ra: ti:ga: ?u:rak คุณตามีลูกสาว 3 คน

ka:mi: ?a:da: pi:sak li:ma: si:sel

ฉันมีกล้วย 5 หวี

ca: ya:nan ye? ma:ti: dah

ปู่กับย่าตายแล้ว

?a:ri:ni: ?a:da: ?u:ma? ba:ña?

วันนี้มีคลื่นมาก

ka:mi: ri:ga? ?i:kat dela:woy?

เราจับปลาในทะเล

sa:pa: bihi may na:ma: s+ta? ใครสงสัยอะไรอีกบ้าง?

4. คำตอบรับและปฏิเสธจะมีระดับเสียงสูงขึ้นในตอนท้าย ดังนี้

na: /

ใช่

bu:kat

ไม่ใช่

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาเรื่องระบบเสียงของภาษาชาวเลในเรื่องต่อไปนี้ - คำแห่งหรือฐานที่
ทำให้เกิดเสียง ลักษณะและคุณสมบัติของเสียง การปรากฏของเสียงในแต่ละพยางค์ จำนวน
หน่วยเสียง รูปแบบของพยางค์ การลงเสียงหนักเบาในคำที่มีตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป และ
การขึ้น - ลงเสียงในประโยค

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ผู้ให้ปากคำชาวเล จำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน
หญิง 2 คน ผู้ให้ปากคำทั้ง 4 คนนี้มีภูมิลำเนาอยู่ที่ หมู่บ้านเกาะสีเฮอร์ ตำบลรัชฎา
อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เป็นผู้พูดภาษาชาวเลอยู่ในชีวิตประจำวันมาตั้งแต่แรกเกิด และ
สามารถพูดภาษาไทยถิ่นภูเก็ตได้คล่อง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

- 2.1 ข้อมูลทางภาษา ประกอบด้วย คำภาษาไทย 916 คำ ประโยค 53
ประโยค คำตอบรับและปฏิเสธ 2 คำ และนิทาน 2 เรื่อง
- 2.2 สัญลักษณ์แทนเสียงสำหรับใช้จดบันทึกเสียงที่ได้ยินจากผู้ให้ปากคำ
- 2.3 เครื่องบันทึกเสียง

3. วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล

- ใช้วิธีสัมภาษณ์ไปตามจากผู้ให้ปากคำ โดยดำเนินการตามลำดับชั้น ดังต่อไปนี้
- 3.1 นำคำและประโยคภาษาไทยที่ใช้เป็นข้อมูลไปตามผู้ให้ปากคำเพื่อให้ออกเสียง
คำและประโยคในภาษาชาวเลที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกับคำและประโยคข้อมูลนั้น
 - 3.2 บันทึกเสียงของคำพูดภาษาชาวเลโดยใช้สัญลักษณ์แทนเสียง
 - 3.3 ฝึกออกเสียงคำภาษาชาวเลกับผู้ให้ปากคำหลายๆครั้งจนเกิดความมั่นใจว่า
สามารถออกเสียงคำนั้นๆได้ถูกต้อง

3.4 ใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกคำและประโยคภาษาชาวเลที่ได้จากการไต่ถามไว้เป็นหลักฐาน เพื่อใช้สอบทานข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลภาษาชาวเลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์และเปรียบเทียบเพื่อหาหน่วยเสียงโดยพิจารณาจากการปรากฏของเสียงในตำแหน่งต่างๆของคำ

4.2 หากคำคู่เทียบเสียงมาเปรียบเทียบกันในกรณีที่มีเสียงใกล้เคียงกันจนเป็นคู่เสียงที่น่าสงสัยว่าจะเป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่

4.3 ทำตารางแสดงลักษณะ คุณสมบัติ และฐานที่เกิดของเสียง พร้อมทั้งจาระไนหน่วยเสียงต่างๆอันเป็นผลที่ได้รับจากการวิจัยอย่างละเอียด และยกตัวอย่างคำในภาษาชาวเลประกอบอย่างชัดเจน

4.4 พิจารณาหาการปรากฏของเสียงในแต่ละพยางค์เพื่อศึกษารูปแบบของพยางค์

4.5 วิเคราะห์หาการลงเสียงหนักเบาในคำที่มีพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป และวิเคราะห์การขึ้น – ลงเสียงในประโยคด้วย

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเดียวในภาษาชาวเลมีดังนี้

1.1 ฐานที่เกิดเสียง

1.1.1 เสียงที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสองมี 6 หน่วยเสียงคือ /p, ph, b, m, mh, w/

1.1.2 เสียงที่เกิดจากปลายลิ้นแตะหลังฟันหรือปุ่มเหงือกมี 9 หน่วยเสียงคือ /t, th, d, dh, s, n, nh, l, r/

1.1.3 เสียงที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางแตะเพดานแข็งมี 7 หน่วยเสียงคือ /ǎ, c, ch, j, ñ, y, yh /

1.1.4 เสียงที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังแตะเพดานอ่อนมี 4 หน่วยเสียงคือ /k, kh, g, ŋ /

1.1.5 เสียงที่เกิดจากช่องเส้นเสียงหรือลำคามี 2 หน่วยเสียงคือ /ʔ, h /

1.2 ลักษณะและคุณสมบัติของเสียง

- 1.2.1 เสียงหยุดไม่ก้อง – เบา มี 4 หน่วยเสียงคือ /p, t, k, ʔ /
- 1.2.2 เสียงหยุดไม่ก้อง –หนัก มี 3 หน่วยเสียงคือ /ph, th, kh /
- 1.2.3 เสียงหยุดก้อง – เบา มี 3 หน่วยเสียงคือ /b, d, g /
- 1.2.4 เสียงหยุดก้อง –หนัก มี 1 หน่วยเสียงคือ /ah /
- 1.2.5 เสียงเสียดแทรกไม่ก้อง มี 3 หน่วยเสียงคือ /s, ʃ, h /
- 1.2.6 เสียงกึ่งเสียดแทรกไม่ก้อง – เบา มี 1 หน่วยเสียงคือ / c /
- 1.2.7 เสียงกึ่งเสียดแทรกไม่ก้อง –หนัก มี 1 หน่วยเสียงคือ /ch /
- 1.2.8 เสียงกึ่งเสียดแทรกก้อง – เบา มี 1 หน่วยเสียงคือ / ɟ /
- 1.2.9 เสียงนาสิกก้อง – เบา มี 4 หน่วยเสียงคือ /m, n, ñ, ŋ /
- 1.2.10 เสียงนาสิกก้อง –หนัก มี 2 หน่วยเสียงคือ /mh, nh /
- 1.2.11 เสียงข้างลิ้น ก้อง มี 1 หน่วยเสียงคือ / l /
- 1.2.12 เสียงลิ้นกระดก ก้อง มี 1 หน่วยเสียงคือ / r /
- 1.2.13 เสียงกึ่งสระ ก้อง – เบา มี 2 หน่วยเสียงคือ /w, y /
- 1.2.14 เสียงกึ่งสระ ก้อง –หนัก มี 1 หน่วยเสียง คือ /yh /

1.3 การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว

1.3.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ มี 16 หน่วยเสียงคือ /ph, b, th, d, dh, kh, g, s, c, ch, j, mh, nh, ñ, r, yh /

1.3.2 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์มี 12 หน่วยเสียงคือ /p, t, k, ʔ, ʃ, h, m, n, ŋ, l, w, y /

1.4 จำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเล มี 28 หน่วยเสียงคือ /p, ph, b, t, th, d, dh, k, kh, g, ʔ, s, ʃ, h, c, ch, j, m, mh, n, nh, ñ, ŋ, l, r, w, y, yh /

2. หน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาชาวเล มี 20 หน่วยเสียงคือ /pl, pr, bl, br, tl, tr, kl, kr, khr, gl, gr, sl, sr, sw, hl, hw, ml, mr, nr, str / หน่วยเสียงดังกล่าวนี้ทุกหน่วยเสียงปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์

3. หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเลมี 16 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงสั้น 8 หน่วยเสียงคือ /i, e, æ, ɛ, a, u, o, ɔ / และเป็นสระเสียงยาว 8 หน่วยเสียงคือ /iː, eː, æː, ɛː, aː, uː, oː, ɔː / หน่วยเสียงสระดังกล่าวนี้ทุกหน่วยเสียงปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้นและมีคุณสมบัติเป็นเสียงก้อง

4. หน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเลมี 4 หน่วยเสียงคือ /ia, iːa, ua, uːa/ หน่วยเสียงสระดังกล่าวนี้ทุกหน่วยเสียงเป็นเสียงก้องและปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น

5. ภาษาชาวเลไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์

6. รูปแบบของพยางค์ในภาษาชาวเลมี 9 รูปแบบคือ CV, CVC, CVCC, CCV, CCVC, CCVCC, CVV, CVVC และ CCCV

7. คำในภาษาชาวเลที่ประกอบด้วยพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป จะลงเสียงหนักในพยางค์สุดท้าย

8. การขึ้น - ลงเสียงในประโยค สรุปได้ดังนี้

8.1 ประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ จะมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค ส่วนตอนกลางประโยคจะมีระดับเสียงปกติ

8.2 ประโยคคำถามจะมีระดับเสียงสูงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค แต่ตอนท้ายประโยคจะมีระดับเสียงสูงกว่าตอนประโยคเล็กน้อย ส่วนตอนกลางประโยคจะมีระดับเสียงปกติ

8.3 ทั้งประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ ถ้าเป็นประโยคยาว จะเน้นเสียงคำบางคำในตอนกลางประโยคจึงทำให้มีระดับเสียงสูงขึ้นกว่าระดับปกติ แต่ไม่สูงเท่าระดับเสียงในตอนต้นและตอนท้ายประโยค

8.4 คำตอบรับและปฏิเสธจะมีระดับเสียงสูงขึ้นในตอนท้าย

เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษาค้นคว้าดังไกล่าไว้ในตอนต้นนั้น สรุปได้ว่า การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลเกาะสิเหร่ ในครั้งนี้ ได้ผลสอดคล้องกับความ -
มุ่งหมายและข้อสมมุติฐานการศึกษาค้นคว้าทุกประการ

อภิปรายผล

งานวิจัยนี้ได้กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าไว้ 3 ประการคือ ความสำคัญในทางภาษาศาสตร์ ความสำคัญในทางการศึกษา และความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมและการพัฒนามนุษยชาติ

ความสำคัญในทางภาษาศาสตร์นั้น งานวิจัยนี้ช่วยให้มีความรู้เรื่องระบบเสียงของภาษาชาวเลในเรื่องต่างๆอย่างละเอียดซึ่งได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 4 ซึ่งว่าด้วย ผลการศึกษา ค้นคว้า และความรู้เรื่องระบบหน่วยเสียงนี้จะให้ประโยชน์พื้นฐานทางด้านการศึกษาค้นคว้าเรื่องระบบคำและระบบประโยคในภาษาชาวเลต่อไป

นอกจากนี้ ผลจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องระบบเสียงภาษาชาวลั่น จะได้นำมาเปรียบเทียบกับระบบหน่วยเสียงของภาษาไทยกรุงเทพฯ เพื่อนำผลที่ได้จากการเปรียบเทียบไปใช้ประโยชน์สำหรับแนะนำครูผู้สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่นักเรียนที่พูดภาษาชาวเลเป็นภาษาแม่ ทั้งยังใช้เป็นข้อเสนอแนะบางประการสำหรับจัดทำบทเรียนให้เหมาะสมกับนักเรียนชาวเลที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และจะเป็นประโยชน์ต่อ พัฒนาการ นักวิชาการ ตลอดจนผู้สนใจอื่น ๆ จะได้มีความรู้เบื้องต้นเรื่องชาวเลและภาษาชาวเลซึ่งจะทำให้สะดวกต่อการติดต่อกับชนกลุ่มนี้ ทั้งนี้เพราะว่าภาษาเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาทางการศึกษา การสร้างความเข้าใจระหว่างกลุ่มชน และการพัฒนาทุก ๆ ด้าน นับเป็นความสำคัญของงานวิจัยต่อการศึกษา ต่อการพัฒนาสังคม และการพัฒนามนุษยชาติ

ข้อสรุปเรื่องหน่วยเสียงภาษาไทยกรุงเทพฯ

เรื่องหน่วยเสียงภาษาไทยกรุงเทพฯ นี้ ได้มีนักภาษาศาสตร์หลายคนศึกษาไว้ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวมี 21 หน่วยเสียงคือ / p, ph, b, t, th, d, k, kh, ʔ, f, s, h, c, ch, m, n, ŋ, l, r, w, y / หน่วยเสียงพยัญชนะเหล่านี้ มีลักษณะเสียง คุณสมบัติของเสียง และฐานที่เกิดเสียง ดังปรากฏในตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 5 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯ

ลักษณะเสียง	คุณสมบัติของเสียง	ฐานที่เกิดเสียง					
		ริมฝีปาก ทั้งสอง	ริมฝีปาก ล่างกับ ฟันบน	ปลายลิ้น กับหลังฟัน หรือ ปุ่มเหงือก	ลิ้นส่วน กลางกับ เพดาน แข็ง	ลิ้นส่วน หลังกับ เพดาน อ่อน	ช่องเส้น เสียง (ลำคอ)
เสียงหยุด	ไม่ก้อง เบา หนัก ก้อง	p ph b		t th d		k kh	ʔ
เสียงเสียด แทรก	ไม่ก้อง		f	s			h
เสียงก้อง เสียดแทรก	ไม่ก้อง เบา หนัก				c ch		
เสียงนาสิก	ก้อง	m		n		ŋ	
เสียงข้างลิ้น	ก้อง			l			
เสียงลิ้น กระดก	ก้อง			r			
เสียงก้องสระ	ก้อง	w			y	(w)	

3. หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯ มี 18 หน่วยเสียงคือ /i, i:, e, e:, æ, æ:, ɛ, ɛ:, ɔ, ɔ:, a, a:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ: / ดังจะได้แสดงด้วยตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯ

ความสูงของลิ้น	ตำแหน่งของลิ้นในปาก	ลิ้นส่วนหน้า		ลิ้นส่วนกลาง		ลิ้นส่วนหลัง	
	ลักษณะของริมฝีปาก	ไม่จีบกลม		ไม่จีบกลม		จีบกลม	
สูง		i	i:	ɛ	ɛ:	u	u:
กลาง		e	e:	ə	ə:	o	o:
ต่ำ		æ	æ:	a	a:	ɔ	ɔ:

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯ 18 หน่วยเสียงนี้ เป็นสระเสียงสั้น 9 หน่วยเสียงคือ /i, e, æ, ɛ, ɔ, a, u, o, ɔ / และเป็นสระเสียงยาว 9 หน่วยเสียงคือ /i:, e:, æ:, ɛ:, ɔ:, a:, u:, o:, ɔ: / หน่วยเสียงเหล่านี้ทุกหน่วยเสียงจะปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะคน

4. หน่วยเสียงสระประสม

เรื่องหน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯ นี้ นักภาษาศาสตร์มีความเห็นขัดแย้งกันอยู่เป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า มีเพียง 3 หน่วยเสียง แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า มี 6 หน่วยเสียง

นักภาษาศาสตร์ฝ่ายที่เห็นว่าหน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯมีเพียง 3 หน่วยเสียงนั้น มีดังนี้

ซอนกลีน พิเศษสกุลกิจ (2516 : 203) ให้เหตุผลว่า "สระประสมเสียงสั้นไม่ค่อยมีที่ใช้ในภาษา และถึงมีที่ใช้ก็ไม่ทำให้มีความหมายแตกต่างจากสระเสียงยาว เช่น เปียะ - เปีย, ผัวะ - ผัว, เปือก - เปือก, เกือบ - เกือบ มีอยู่น้อยคู่ที่ทำให้เกิดความหมายต่างกัน ได้แก่ เปียะ - เปี้ย, ยัวะ - ยัว ฉะนั้นจึงถือเอาว่ามีแต่สระประสมเสียงยาว"

วีระวัชร สารานุกรม (2515 : 45 - 46) กล่าวว่า "หน่วยเสียงสระประสมของไทยมี 3 เสียงคือ

/ ɛa / คือเสียงสระ เอียะ เป็นสระประสมที่เกิดจากการออกเสียงสระ อี แล้วเลื่อนมายังสระ อะ

/ ɛa / คือเสียงสระ เอือะ เป็นสระประสมที่เกิดจากการออกเสียงสระ อี แล้วเลื่อนมายังสระ อะ

/ ua / คือเสียงสระ อัวะ เป็นสระประสมที่เกิดจากการออกเสียงสระ อุ แล้วเลื่อนมายังสระ อะ

สระประสมทั้ง 3 เสียงนี้ ไม่ถือว่าเสียงสั้นยาวมีความสำคัญจึงถือว่าหน่วยเสียงสระประสมมี 3 หน่วยเสียง"

ส่วนนักภาษาศาสตร์ฝ่ายที่เห็นว่า หน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 6 หน่วยเสียง หรือมากกว่า 3 หน่วยเสียง มีดังนี้

ฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ (2512 : 65) กล่าวว่า "สระประสมในภาษาไทยมี 6 เสียงคือ สั้น 3 เสียง ยาว 3 เสียง

อัวะ	อัว	เอือะ	เอือ	เอียะ	เอีย
บุอู	ua	อูอู	๕a	๑๕	๑a "

* มีความเห็นสอดคล้องกับ Arthur S. Abramson, The Vowels and Tones of Standard Thai: Acoustical Measurements and Experiment of Bloomington, 1962, p.3

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2512 : 84) กล่าวถึงสระประสมในภาษาไทยไว้ดังนี้

" เอียะ - เอีย	1a - 1:a
เอือะ - เอือ	uea - ue:a
อัวะ - อัว	ua - u:a

เสียง เอียะ เป็นเสียงของคำที่มีไช้จากัด คือ

1. เป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เพียะ เปียะ
2. เป็นคำยืมมาจากภาษาต่างประเทศ เช่น เกียะ
3. เป็นคำที่ไช้ขยายคำอื่น เช่น คิงเปริยะ

เสียง อัวะ ก็เช่นเดียวกัน

เสียง เอือะ จะไม่มีคำไช้ในภาษาไทยเลย"

อุคม วโรตม์ลิขิตต์ (2513 : 75 - 76) ได้กล่าวถึงหน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยว่ามี 6 หน่วยเสียง พร้อมทั้งยกตัวอย่างคำประกอบเอาไว้ ดังนี้

"/ เอียะ / หรือ / 1a /	อย่างในคำ	เคียะ	เปียะ	เซียะ
/ เอีย / หรือ / 11a /	อย่างในคำ	เมีย	เรียน	เปียก
/ เอือะ / หรือ / 1a /	อย่างในคำ	เคือด	เกือก	
/ เอือ / หรือ / 11a /	อย่างในคำ	เรือ	เคือน	เปือน
/ อัวะ / หรือ / ua /	อย่างในคำ	อัวะ	อัวะ	จวก
/ อัว / หรือ / uua /	อย่างในคำ	กลัว	บวม	ก้วย "

นอกจากนี้ อุคม วโรตม์ลิขิตต์ ยังได้อ้างถึงรายงานวิจัยของคนอื่นๆไว้ใน

หนังสือ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น (2513, 209 หน้า) อีกหลายคน เช่น

แมรี อาร์ ฮาส* (Mary R. Haas) ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ที่เบิร์กลีย์ มีชื่อเสียงในการศึกษาภาษาไทยมาก และเคยแต่งงานกับคนไทยด้วย ได้วิเคราะห์เสียงสระประสมในภาษาไทยไว้ว่ามี 6 หน่วยเสียงคือ / 1a?, 1a, ya?, ya, ua?, ua / (หน้า 77)

* อ้างอิงมาจาก Mary R. Haas, The Thai System of Writing, (Washington, 1956)

ริชาร์ด บี. นอสส์* (Richard B. Noss) ได้วิจัยเสียงสระประสมในภาษาไทยไว้ตอนหนึ่ง สรุปว่า สระประสมในภาษาไทยมี 5 หน่วยเสียงคือ /ɛə, ɛa, ɤa, uə, ua / (หน้า 77)

สนธิ ทวีสมบูรณ์** ได้สรุปไว้ว่า สระประสมในภาษาไทยมี 6 หน่วยเสียงคือ /ɛə?, ɛə, uə?, uə, uə?, uə / (หน้า 78)

จากงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ทั้งที่ได้กล่าวมานี้สรุปได้ว่า ฝ่ายที่เห็นว่าหน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยมีเกินกว่า 3 หน่วยเสียงนั้นมีมากกว่า ทั้งนี้เพราะว่า "ในภาษาไทยนั้น เสียงสระประสมสั้นเป็นคนละหน่วยเสียงกับเสียงสระประสมยาว" (อุดม วโรตม์ลิขิตกุล 2515 : 77) นั่นเอง

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเห็นด้วยกับงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ฝ่ายที่สรุปว่า หน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯ นั้นมีมากกว่า 3 หน่วยเสียง แต่ผู้วิจัยยังมีความเห็นสอดคล้องกับ วิจิตร ภาณุพงศ์ (2512 : 84) ที่ว่า "เสียงเอื้อะ จะไม่มีคำใช้ในภาษาไทยเลย" และเห็นด้วยกับคำกล่าวของ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น*** ที่ว่า "หน่วยเสียงสระเอื้อะ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ไม่มีคำใช้ เพียงแต่ตั้งขึ้นมาให้ครบตามรูปแบบของสระประสมเท่านั้น"

* อ้างอิงมาจาก Richard B. Noss, Thai Reference Grammar, (Washington, 1964)

** อ้างอิงมาจาก Sanit Thawisomboon, Syllable Junctions within Stress Groups in Spoken Thai, Unpublished Master's Thesis, (The University of London, 1956)

*** วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น คำบรรยายวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ บรรยายแก่นิธิติ ปริญญาโทวิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2517

ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงสรุปว่า หน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ปรากฏตามความเป็นจริงในปัจจุบันมี 5 หน่วยเสียงคือ

เอียะ	/ ɛa /	ตัวอย่างเช่น	เปรียะ	เปรียะ
เอีย	/ i:a /	ตัวอย่างเช่น	เลีย	เมีย เพ็ญ
เอือ	/ ɛ:a /	ตัวอย่างเช่น	เรือ	เกือ เกลือ
อัวะ	/ ua /	ตัวอย่างเช่น	ัวะ	ัวะ
อัว	/ u:a /	ตัวอย่างเช่น	ัว	ัว กลัว

หมายเหตุ

คำตัวอย่างที่ยกมานี้มีปรากฏอยู่ใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ทุกคำ, นอกจากนี้ในภาษาพูดที่ใช้นั้นอยู่ในชีวิตประจำวัน ยังมีคำที่ประสมด้วยสระ เอียะ / ɛa / และ อัวะ / ua / ใช้อีกหลายคำ เช่น เเมียะ เพียะ ัวะ (เช่น ชาวัวะ) ัวะ (แสดงอาการโกรธ หรือ ไม่พอใจ) ดังนี้ เป็นต้น

5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ผู้วิจัยใช้ตามข้อสรุปจากงานวิจัยของ พุ่งเพื่อง เครือตราฐ (2509 : 42) และงานวิจัยของ จิมมี จี. แฮร์ริส (Jimmy G. Harris) และ ชีระพันธ์ วงศ์ไทย (2516 : 88) ซึ่งได้สรุปผลการวิจัยไว้ตรงกันคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ มี 5 เสียง ได้แก่

/ /	เสียงสามัญ (ไม่มีเครื่องหมายใช้แทนเสียง)
/ ˊ /	เสียงเอก
/ ˆ /	เสียงโท
/ ˋ /	เสียงตรี
/ ˋˊ /	เสียงจัตวา

ในเรื่องนี้ พุ่งเพื่อง เครือตราฐ (2509 : 42 - 43) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงมีการเคลื่อนที่ (gliding pitch contour) หมายความว่าระดับเสียงไม่ได้ยู่คงที่ในระดับเดียว แต่มีการต่ำลงหรือสูงขึ้นเล็กน้อย เสียงวรรณยุกต์ในภาษา

ไทยมีความสำคัญเท่ากับเสียงพยัญชนะและเสียงสระ เพราะคำและพยางค์ จะมีเสียงวรรณยุกต์อยู่ด้วยเสมอ ...

เครื่องหมายที่ชี้แทนเสียงวรรณยุกต์นั้นแสดงถึงการเปลี่ยนระดับเสียง นั้นๆ ด้วยคือ เสียงเอกมีปลายเสียงต่ำลง เสียงโทขึ้นเสียงขึ้นและปลายเสียงต่ำ เสียงตรีมีปลายเสียงสูงขึ้น เสียงจัตวามีต้นเสียงต่ำลงและปลายเสียงสูงขึ้น สำหรับเสียงสามัญซึ่งไม่ได้แสดงเครื่องหมายในที่นี้มีปลายเสียงต่ำลงคล้ายๆ เสียงเอก แต่ต้นเสียงสูงกว่าเสียงเอก และปลายเสียงไม่ต่ำเท่าเสียงเอก

6. รูปแบบของพยางค์

รูปแบบของพยางค์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อไม่คำนึงถึงเสียงวรรณยุกต์และความสั้น - ยาวของเสียงสระแล้ว มีดังนี้

6.1 CV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว เช่น ปะ มา ตี เป็นต้น

6.2 CVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งต้นพยางค์ ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวและหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ ทำหน้าที่เป็นตัวสะกด เช่น กาง กิน ปีน เป็นต้น

6.3 CCV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือควบกล้ำในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยว เช่น ปลา ศรี แคว เป็นต้น

6.4 CCVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือควบกล้ำในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวและหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ทำหน้าที่เป็นตัวสะกด เช่น กวาง ครั้น โกลน เป็นต้น

6.5 CVV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระประสม เช่น เรือ เสีย หั่ว เป็นต้น

6.6 CVVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระประสมและพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ทำหน้าที่เป็นตัวสะกด เช่น เรือน เสียง นวม เป็นต้น

6.7 CCVV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือควบกล้ำ ในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระประสม เช่น เกลือ ขว้า เพ็ลย เป็นต้น

6.8 CCVVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือควบกล้ำ ในตำแหน่งต้นพยางค์ตามด้วยหน่วยเสียงสระประสมและพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ ทำหน้าที่เป็นตัวสะกด เช่น เตรียม เกลือบ กลวง เป็นต้น

อนึ่ง คำราและงานวิจัยบางเล่ม เช่นงานวิจัยเรื่อง ระบบหน่วยเสียงของภาษา กะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง ของ วีระวัชร สํารวจจิตต์ (2515 : 46) ได้รวมรูปแบบพยางค์ " V " เอาไว้ด้วย โดยผู้วิจัยอธิบายไว้ว่า " V " คือหน่วยเสียงเดี่ยวเป็นหน่วยเสียงสระ เช่น "อา" ดังนั้นเป็นต้น

สำหรับงานวิจัยนี้ถือว่า หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯทุกหน่วยเสียง จะต้องปรากฏในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้น และด้วยเหตุที่ผู้วิจัยยอมรับว่า หน่วยเสียง / ʔ / เป็นหน่วยเสียงสำคัญในภาษาไทยหน่วยเสียงหนึ่งด้วย ดังนั้นคำว่า "อา" ในงานวิจัยนี้ จะมีรูปแบบของพยางค์เป็น " CV " โดยมี / ʔ / เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้น และตามด้วยหน่วยเสียงสระ / aː / ซึ่งจะได้เป็น [ʔaː]

เปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกรุงเทพฯกับหน่วยเสียงภาษาชาวเล

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว

1.1 เสียงหยุด ในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 9 หน่วยเสียงคือ / p, ph, b, t, th, d, k, kh, ʔ / ในภาษาชาวเลมี 11 หน่วยเสียงคือ / p, ph, b, t, th, d, dh, k, kh, g, ʔ / หน่วยเสียงที่อยู่ในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมีตรงกันมี 9 หน่วยเสียงคือ / p, ph, b, t, th, d, k, kh, ʔ /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาชาวเล ไม่มีในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 2 หน่วยเสียงคือ / dh, g /

1.2 เสียงเสียดแทรก ในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 3 หน่วยเสียงคือ / f, s, h / ในภาษาชาวเลมี 3 หน่วยเสียงคือ / s, ʃ, h, /

หน่วยเสียงที่อยู่ในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมีตรงกันมี 2 หน่วยเสียงคือ / s, h, /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาไทยกรุงเทพฯคือ / f / และหน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาชาวเลคือ / ʃ /

1.3 เสียงก้องเสียดแทรก ในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 2 หน่วยเสียงคือ / c, ch / ในภาษาชาวเลมี 3 หน่วยเสียงคือ / c, ch, ɟ /

หน่วยเสียงที่อยู่ในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมีตรงกันมี 2 หน่วยเสียงคือ / c, ch /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาชาวเลไม่มีในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 1 หน่วยเสียงคือ / ɟ /

1.4 เสียงนาสิก ในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 3 หน่วยเสียงคือ / m, n, ŋ / ในภาษาชาวเลมี 6 หน่วยเสียงคือ / m, mh, n, nh, ñ, ŋ /

หน่วยเสียงที่อยู่ในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมีตรงกันมี 3 หน่วยเสียงคือ / m, n, ŋ /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาชาวเลไม่มีในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 3 หน่วยเสียงคือ / mh, nh, ñ /

1.5 เสียงข้างลิ้น ทั้งในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมีตรงกันมี 1
หน่วยเสียงคือ / l /

1.6 เสียงลิ้นกระดก ทั้งในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมีตรงกันมี 1
หน่วยเสียงคือ / r /

1.7 เสียงกึ่งสระ ในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 2 หน่วยเสียงคือ /w,y / ใน
ภาษาชาวเลมี 3 หน่วยเสียงคือ /w,y,yh /

หน่วยเสียงที่ตรงกันมี 2 หน่วยเสียงคือ / w,y /

หน่วยเสียงที่ต่างกันซึ่งมีเฉพาะในภาษาชาวเลมี 1 หน่วยเสียงคือ / yh /

สรุปผลการเปรียบเทียบเรื่องหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯกับภาษาชาวเลได้
ดังนี้

หน่วยเสียงที่ทั้งสองภาษามีตรงกันมี 20 หน่วยเสียงคือ / p,ph,b,t,th,d,k
kh,ʔ,s,h,c,ch,m,n,ŋ,l,r,w,y /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 1 หน่วยเสียงคือ / f /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาชาวเลมี 8 หน่วยเสียงคือ /dh,g,ǰ,ɟ,mh,nh,
ŋ,yh /

2. หน่วยเสียงพยัญชนะประสม

2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 12 หน่วยเสียงคือ
/pl,pr,phl,phr,tr,thr,kl,kr,kw,khl,khr,khw /

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาชาวเลมี 20 หน่วยเสียงคือ / pl,pr,
bl,br,tl,tr,kl,kr,khr,gl,gr,sl,sr,sw,hl,hw,ml,mr,nr,str /

สรุปผลการเปรียบเทียบเรื่องหน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯกับภาษาชาวเล
ได้ดังนี้

หน่วยเสียงที่มีทั้งในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมี 6 หน่วยเสียงคือ
/ pl,pr,tr,kl,kr,khr /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 6 หน่วยเสียงคือ /phl,phr,
thr,kw,khl,khw /

หน่วยเสียงที่มีเฉพาะในภาษาชาวเลมี 14 หน่วยเสียงคือ /bl,br,tl,gl,gr,sl,sr,sw,hl,hw,ml,mr,nr,str /

หมายเหตุ

ในปัจจุบันนี้ เนื่องจากภาษาไทยได้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดหน่วยเสียงพยัญชนะประสมเพิ่มขึ้นอีกเป็นบางหน่วยเสียง ดังนี้

/ bl /	บล	เช่นคำว่า บลูอิน บล็อก
/ br /	บร	เช่นคำว่า บรอนซ์
/ dr /	กร	เช่นคำว่า ครีมเมเยอร์
/ fl /	ฟล	เช่นคำว่า ฟลอร์ แพลต
/ fr /	ฟร	เช่นคำว่า ฟรี

อนึ่ง เนื่องจากหน่วยเสียงพยัญชนะประสมดังกล่าวมานี้ยังไม่มีที่ยอมรับกันอย่างเป็นทางการ ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงมิได้รวมไว้กับหน่วยเสียงพยัญชนะประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯ

3. การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะในพยางค์

3.1 การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์

หน่วยเสียงพยัญชนะทุกหน่วยเสียงทั้งในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลต่างก็ปรากฏได้ในตำแหน่งต้นพยางค์ทั้งสิ้น

3.2 การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายพยางค์

3.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดียวในภาษาไทยกรุงเทพฯที่ปรากฏได้ในตำแหน่งท้ายพยางค์มี 8 หน่วยเสียงคือ /-p,-t,-k,-m,-n,-ŋ,-w,-y / ส่วนในภาษาชาวเลมี 12 หน่วยเสียงคือ /-p,-t,-k,-ʔ,-ʁ,-h,-m,-n,-ŋ,-l,-w,-y /

3.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะเดียวในภาษาไทยกรุงเทพฯและในภาษาชาวเลที่ปรากฏได้ในตำแหน่งท้ายพยางค์ตรงกันมี 8 หน่วยเสียงคือ /-p,-t,-k,-m,-n,-ŋ,-w,-y /

3.2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะเดียวในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลซึ่งปรากฏได้ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่แตกต่างกันมี 4 หน่วยเสียงคือ /-ʔ,-ʁ,-h,-l / และหน่วยเสียงดังกล่าวนี้ปรากฏได้ในตำแหน่งท้ายพยางค์เฉพาะในภาษาชาวเลเท่านั้น

4. หน่วยเสียงสระเดี่ยว

4.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลมีฐานที่เกิดและคุณสมบัติใกล้เคียงกัน

4.2 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 18 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงสั้น 9 หน่วยเสียงคือ /i, e, æ, ɛ, ə, a, u, o, ɔ/ และเป็นสระเสียงยาว 9 หน่วยเสียงคือ /iː, eː, æː, ɛː, əː, aː, uː, oː, ɔː/ แต่หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเลมี 16 หน่วยเสียง เป็นสระเสียงสั้น 8 หน่วยเสียงคือ /i, e, æ, ɛ, a, u, o, ɔ/ และเป็นสระเสียงยาว 8 หน่วยเสียงคือ /iː, eː, æː, ɛː, əː, aː, uː, ɔː/

4.3 หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่มีทั้งในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลตรงกันมี 16 หน่วยเสียงคือ /i, iː, e, eː, æ, æː, ɛ, ɛː, ə, əː, a, aː, u, uː, o, ɔ, ɔː/ ส่วนหน่วยเสียงสระเดี่ยวที่แตกต่างกันมีเพียง 2 หน่วยเสียงคือ /ə, ɔː/ ซึ่งมีปรากฏเฉพาะในภาษาไทยกรุงเทพฯเท่านั้น

5. หน่วยเสียงสระประสม

5.1 หน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 5 หน่วยเสียงคือ /ia, iːa, ɛːa, ua, uːa/ แต่ในภาษาชาวเลมี 4 หน่วยเสียงคือ /ia, iːa, ua, uːa/

5.2 หน่วยเสียงสระประสมที่มีใช้ในภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาชาวเลตรงกันมี 4 หน่วยเสียงคือ /ia, iːa, ua, uːa/ ส่วนหน่วยเสียงสระประสมที่แตกต่างกันมีเพียง 1 หน่วยเสียงคือ /ɛːa/ ซึ่งมีปรากฏเฉพาะในภาษาไทยกรุงเทพฯ

6. หน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 5 หน่วยเสียงคือ หน่วยเสียงสามัญ ซึ่งไม่มีเครื่องหมายใช้แทนเสียง, / ˊ / หน่วยเสียงเอก, / ˆ / หน่วยเสียงโท, / ˋ / หน่วยเสียงตรี และ / ˊˊ / หน่วยเสียงจัตวา แต่ในภาษาชาวเลไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์

7. รูปแบบของพยางค์

7.1 รูปแบบของพยางค์ในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 8 รูปแบบคือ CV,CVC,CCV,CCVC,CVV,CVVC,CCVV,CCVVC ส่วนในภาษาชาวเลมี 9 รูปแบบคือ CV,CVC,CVCC,CCV,CCVC,CCVCC,CVV,CVVC,CCCV

7.2 รูปแบบของพยางค์ที่ตรงกันมี 6 รูปแบบคือ CV,CVC,CCV,CCVC,CVV,CVVC

7.3 รูปแบบของพยางค์ที่มีเฉพาะในภาษาไทยกรุงเทพฯมี 2 รูปแบบคือ CCVV และ CCVVC ส่วนรูปแบบของพยางค์ที่มีเฉพาะในภาษาชาวเลมี 3 รูปแบบคือ CVCC,CCVCC และ CCCV

สรุปข้อแตกต่างระหว่างหน่วยเสียงภาษาไทยกรุงเทพฯกับภาษาชาวเล

1. หน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ในภาษาไทยกรุงเทพฯที่ไม่มีในภาษาชาวเล มีดังนี้

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวมี 1 หน่วยเสียงคือ / f / ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดจากริมฝีปากล่างกับฟันบน ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น

1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 6 หน่วยเสียงคือ / phl,phr,thr,kw,khl,khw /

1.3 หน่วยเสียงสระเดี่ยวมี 2 หน่วยเสียงคือ / ɔ , ɔː /

1.4 หน่วยเสียงสระประสมมี 1 หน่วยเสียงคือ / ɛːa /

1.5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์

1.6 รูปแบบของพยางค์มี 2 รูปแบบคือ CCVV และ CCVVC

อนึ่ง หน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ในภาษาไทยกรุงเทพฯดังกล่าวมานี้จะเป็นปัญหาแก่นักเรียนชาวเลที่เรียนภาษาไทยกรุงเทพฯเป็นภาษาที่สอง จึงต้องฝึกฝนกันเป็นพิเศษแบบเรียนที่จัดทำขึ้นก็ควรจะได้คำนึงถึงหน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ที่เป็นปัญหาดังกล่าวนี้ เป็นสำคัญ

2. หน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ในภาษาชาวเลที่ไม่มีในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีดังนี้

2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวมี 8 หน่วยเสียงคือ / dh,g,ǰ,j,mh,nh, ñ,yh /

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 14 หน่วยเสียงคือ / bl,br,tl,gl,gr,sl, sr,sw,hl,hw,ml,mr,nr,str /

2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์มี 4 หน่วยเสียง คือ / ʔ,s,h,l /

2.4 รูปแบบของพยางค์มี 3 รูปแบบคือ CVCC, CCVCC และ CCCʔ

หน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ในภาษาชาวเลดังกล่าวมานี้จะเป็นปัญหาแก่คนไทย ที่ต้องการเรียนภาษาชาวเลเป็นภาษาที่สอง ดังนั้น ครู พัฒนาการ นักวิชาการ และผู้สนใจ ภาษาชาวเลทั้งหลาย ควรจะได้เรียนรู้และฝึกฝนกันเป็นพิเศษ และถ้าจะจัดทำแบบเรียนเพื่อ ช่วยเหลือคนไทยผู้สนใจศึกษาภาษาชาวเลก็ควรจะได้คำนึงถึงหน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ ที่เป็นปัญหาดังกล่าวนี้นี้เป็นสำคัญเช่นเดียวกัน

สรุปข้อแตกต่างระหว่างภาษาชาวเลกับภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้

เนื่องจากมีผู้สนใจทางภาษาศาสตร์หลายคนเข้าใจผิดไปว่า ภาษาชาวเลกับภาษามลายูนั้นเหมือนกัน โดยเฉพาะภาษาชาวเลกับภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ ทั้งๆที่ภาษาทั้งสองนี้มีลักษณะสำคัญที่แตกต่างกันจนพอที่จะจัดเป็นคนละภาษาได้ เพื่อยืนยันคำกล่าวนี้จะได้เปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลกับภาษามลายูโดยอาศัยงานวิจัยเรื่อง ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ ของ พุ่งเพ็อง เกรือตราฐ (2509, 113 หน้า) มาเปรียบเทียบ ดังต่อไปนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเลมี 28 หน่วยเสียงคือ /p, ph, b, t, th, d, dh, k, kh, g, ʔ, s, ʃ, h, c, ch, ɟ, m, mh, n, nh, ŋ, ɲ, l, r, w, y, yh / แต่หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้มีเพียง 18 หน่วยเสียงคือ /p, b, t, d, k, g, ʔ, ʃ, s, h, m, n, ŋ, ɲ, r, l, w, y / หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาชาวเลที่ไม่มีในภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้มี 11 หน่วยเสียงคือ /ph, th, dh, kh, ʔ, ʃ, c, ch, mh, nh, yh /
2. หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาชาวเลมี 20 หน่วยเสียงคือ /pl, pr, bl, br, tl, tr, kl, kr, khr, gl, gr, sl, sr, sw, hl, hw, ml, mr, nr, str / แต่ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ไม่แสดงว่ามีเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่แท้
3. การปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในภาษาชาวเลมี 12 หน่วยเสียงคือ /-p, -t, -k, -ʔ, -ʃ, -h, -m, -n, -ŋ, -l, -w, -y / แต่ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้้น ผลการวิจัยสรุปไว้ว่า ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส ไม่มีเสียงหยุด /-p, -t, -k / เป็นตัวสะกด มีเสียงนาสิก /-m, -n, -ŋ / เป็นตัวสะกดบางเป็นส่วนใหญ่ แต่ในจังหวัดสตูลมีหน่วยเสียง /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -h, -l, -r/ เป็นตัวสะกด

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้แสดงว่า หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่แตกต่างกันในภาษาทั้งสองมี 5 หน่วยเสียงคือ /-ʔ, -ʃ, -r, -w, -y /

4. หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาชาวเลมี 16 หน่วยเสียงคือ /ɪ, i:, e, e:, æ, æ:, ɛ, ɛ:, ɔ:, a, a:, u, u:, o, ɔ, ɔ: / แต่ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้มีหน่วยเสียงสระเดี่ยวเพียง 8 หน่วยเสียงคือ /ɪ, e, æ, ɔ, a, u, o, ɔ / ในเรื่องนี้ผู้วิจัยได้สรุปไว้ว่า

เสียงสระภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้เป็นเสียงยาวทั้งหมด นอกจากสระเสียงเบา / ๑ / สระเสียงยาวเหล่านี้จะกลายเป็นเสียงสั้นเมื่อมีเสียงตัวสะกด หรือเมื่อเสียงตัวสะกดเดิมที่ใช้ในภาษาสหพันธรัฐมลายูหายไป และบางทีมีเสียงครึ่งสั้นครึ่งยาว ไม่สั้นเท่าสระเสียงสั้นในภาษาไทย นับได้ว่าสระเสียงสั้นเป็นรูปแตกต่าง (allophone) ของสระเสียงยาว (ฟุ้งเฟื่อง เครือตราชู 2509 : 19)

5. หน่วยเสียงสระประสมในภาษาชาวเลมี 4 หน่วยเสียงคือ /la, ɿ:a, ua, u:a / และในภาษามลายูก็มี 4 หน่วยเสียงคือ /aɪ, au, ɿa, ua / หน่วยเสียงสระประสมเหล่านี้เป็นสระเสียงยาวทั้งสิ้น ดังนั้นหน่วยเสียงสระประสมในภาษาทั้งสองแตกต่างกันมี 4 หน่วยเสียงคือ /la, ua / ในภาษาชาวเลซึ่งเป็นสระประสมเสียงสั้น และสระ /aɪ, au / ในภาษามลายูสี่จังหวัดภาคใต้ ซึ่งสระทั้งสองนี้ไม่มีในภาษาชาวเล

ดังนั้น จากผลของการเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลกับภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ สรุปได้ว่า ภาษาทั้งสองมีระบบหน่วยเสียงที่ต่างกันอยู่อย่างเห็นได้ชัด และความแตกต่างดังกล่าวนี้มีความสำคัญพอที่จะแยกภาษาทั้งสองออกเป็นคนละภาษาได้

ข้อเสนอแนะในการสอนการออกเสียง

ถ้ามีปัญหากล่าวว่า "เราสอนการออกเสียงกันทำไม?" โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1964 : 71) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า

เหตุที่ต้องสอนการออกเสียงเพราะว่า ก่อนที่เด็กเข้าโรงเรียนนั้น เด็กยังไม่ได้เรียนรู้เรื่องการออกเสียงในภาษาอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะการออกเสียงในภาษาที่สองเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสอน ต้องฝึกฝนกันอย่างจริงจังและจะต้องให้ถูกต้องตามวิธีการ เด็กจึงจะสามารถออกเสียงต่างๆในภาษาใหม่ได้โดยอัตโนมัติ และในการสอนภาษาที่สองนั้น การฝึกฝนเรื่องเสียงที่มีปัญหาอันได้แก่เสียงที่แตกต่างจากภาษาของผู้เรียนนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่สุด

แนวความคิดดังกล่าวนี้นับว่าสอดคล้องกับคำกล่าวของ โดแนลด์ ลอยเชล (Donald Leuschel) และคนอื่นๆ (2508 : 1) ที่ว่า

เมื่อเราเปรียบเทียบภาษาสองภาษา จะเห็นว่ามีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ถ้อยคำที่ผู้เรียนจะมีความลำบากในการเรียนสิ่งที่เหมือนกันในภาษาใหม่กับภาษาของตน ดังนั้นในเวลาเรียนควรฝึกสิ่งที่แตกต่างกันระหว่างสองภาษาให้มาก การฝึกนิสัยใหม่ในการใช้ภาษาใหม่จะได้ผลดีที่สุด เมื่อนำสิ่งใหม่มาเข้ากับสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วให้เห็นความแตกต่างกัน การฝึกฟัง - พูดสิ่งที่ได้เรียนแล้วและสิ่งที่จะเรียนใหม่เป็นคู่ๆกันเช่นนี้ จะทำให้สามารถเรียนภาษาใหม่ได้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียนทีเดียว

วิธีสอนการออกเสียง

กลวิธีสอนการออกเสียงนั้น ได้มีผู้ให้ข้อเสนอแนะไว้ใกล้เคียงกัน ดังต่อไปนี้

คิด พงศทัต และศิธร แสงบุญ (2516 : 31 - 33) ได้กล่าวถึงการสอนการออกเสียงไว้ในหนังสือ คู่มือครูภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

ในการสอนการออกเสียงไม่ว่าจะเป็นเพียงหน่วยเสียง วลี หรือประโยค ควรจะต้องสอนตามลำดับขั้นใหญ่ๆ ดังนี้

1. Listening การฟัง

ตามธรรมชาติก่อนที่คนเราจะพูดคำใดได้ถูกต้อง ชัดเจน จำเป็นต้อง "ฟังให้ถูก" เสียก่อนว่า อะไรเป็นอะไร ฉะนั้นในการสอนภาษา การฟังจึงต้องมาเป็นอันดับแรกเสมอ การสอนขั้นนี้ นักเรียนเป็นผู้ฟังอย่างเดียว ครูควรพูดซ้ำๆ 3 หรือ 4 ครั้ง หากเป็นเสียงที่เป็นปัญหา ครูควรชี้หรือแสดงให้นักเรียนเห็นวิธีออกเสียงนั้นๆ อย่างชัดเจน

2. Recognition การให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของเสียงที่นำมาเปรียบเทียบ

เสียงที่นำมาเปรียบเทียบนั้น เราไม่ได้นำมาเพียงเสียงเดียวโดดๆ หากพยายามหาคำที่แสดงความหมายใดมาคู่หนึ่ง ถ้าคู่นี้มีเสียงที่ต้องการจะสอนและเสียงที่จะใช้เปรียบเทียบประกอบอยู่ควาย จะอยู่หน้า กลาง หรือหลัง แล้วแต่ความต้องการ สิ่งที่สำคัญก็คือ คำคู่นี้จะต้องมีเสียงที่แตกต่างกันเพียงเสียงเดียว และมีจำนวนหน่วยเสียงเท่าๆ กัน คำคู่ (หรือ วลี ประโยค) ประเภทนี้ เราเรียกว่า "คู่เทียบเสียง" (minimal pair)

การสอนขั้นนี้ ครูจะพูดคำใดคำหนึ่ง แล้วให้นักเรียนบอกว่าครูพูดคำใด วิธีการที่ครูจะให้นักเรียนตอบ โดยที่ยังไม่ต้องออกเสียงนั้นๆ ซึ่งอาจทำได้หลายแบบ เช่น ให้นักเรียนบอกเพียง ก หรือ ข หรืออาจจะเป็น หนึ่ง หรือ สอง แล้วแต่ว่าครูจะให้เป็นตัวอักษรหรือตัวเลขกำกับคำในแต่ละแถว ถ้าครูใช้รูปภาพแทนคำ ก็ให้นักเรียนชี้ไปที่รูปภาพ แต่จะต้องวางรูปภาพให้ห่างกันพอที่ครูจะมองเห็นได้ชัดว่า นักเรียนตอบถูกหรือผิด

ขั้นต่อไป ครูอาจออกเสียงคำที่ละ 2 ครั้ง ถ้าครูออกเสียงคำเดียวกันซ้ำทั้งสองครั้ง ให้นักเรียนตอบว่า "เหมือนกัน" ถ้าครูออกเสียงคำทั้งคู่ ให้นักเรียนตอบว่า "ต่างกัน" เพื่อป้องกันมิให้นักเรียนเบื่อหน่าย ครูอาจจะพลิกแพลงให้นักเรียนตอบวิธีอื่นก็ได้ เช่น ชูมือขวาขึ้นเมื่อได้ยินครูพูดคำที่เหมือนกัน ส่ายศีรษะเมื่อได้ยินคำที่เสียงต่างกัน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่ไรก็ดี วิธีการที่ใช้อย่างไรก็ตาม ครูควรจะช่วยให้ครูมองเห็นได้ง่ายว่าใครตอบผิด ใครตอบถูก

3. Production การออกเสียงของนักเรียน

จุดมุ่งหมายสำหรับการสอนขั้นนี้คือ ให้นักเรียนสามารถออกเสียงเลียนแบบครูได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน

ขั้นแรก ครูจะพูดคำนั้นแล้วให้นักเรียนพูดตามซ้ำๆกันเป็นกลุ่ม ก่อนที่จะให้พูดเป็นรายบุคคล ขั้นนี้เรียกว่า "ขั้นเลียนแบบ"

ขั้นต่อไป ครูจะพูดคำใดคำหนึ่งในคำทั้งสองนั้น แล้วให้นักเรียนพูดคำตรงกันข้าม ส่วนมากครูมักจะออกเสียงคำที่ไม่มีปัญหา แล้วให้นักเรียนออกเสียงคำที่มีปัญหาย่อยๆครั้ง ด้วยวิธีนี้ เด็กจะได้ฝึกทั้งการฟังและการออกเสียง

หรือ ครูใช้วิธีให้นักเรียนพูดเองโดยครูไม่ต้องพูดนำ ครูใช้รูปภาพ อุปกรณ์การสอน หรือท่าทางประกอบที่จะทำให้นักเรียนพูดทันทีเมื่อเห็นอาณัติสัญญาณของครู ขั้นนี้เป็นขั้นที่นักเรียนพูดหรือออกเสียงเอง

คาคาเนย์ (Dacanay 1963 : 196 - 244) ได้กล่าวถึงแบบของการฝึกการออกเสียง (Types of pronunciation drills) ไว้ในหนังสือ Techniques and Procedures in Second Language Teaching สรุปได้เป็น 3 แบบคือ

1. Contrast Drills เป็นแบบฝึกที่จำเป็นและสำคัญที่สุด โดยการใช้คำคู่เทียบเสียง การฝึกแบบนี้มุ่งฝึกเสียงที่มีปัญหาซึ่งพบในภาษาที่สอง นำไปเทียบกับเสียงในภาษาของผู้เรียน โดยอาศัยกลวิธีฝึก ดังนี้

1.1 ครูแนะนำเสียงที่มีปัญหาซึ่งจะนำมาใช้ฝึกในคำคู่เทียบเสียง

1.2 ครูเขียนคำเทียบคู่บนกระดานเป็น 2 แถว ออกเสียงคำให้นักเรียนฟังทีละแถว แล้วอ่านคำคู่เทียบเสียงเป็นคู่ๆ เพื่อให้นักเรียนสังเกตความแตกต่างของเสียง ในขั้นนี้ ถ้าครูสามารถสอนเสียงโดยใช้รูปภาพประกอบก็จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจดียิ่งขึ้น

1.3 ขั้นทดสอบความสามารถในการฟังเสียง ครูออกเสียงคำในแต่ละแถว แล้วให้นักเรียนชูนิ้วมือ 1 นิ้ว หรือ 2 นิ้ว เมื่อครูออกเสียงคำในแถวที่ 1 หรือ 2 ตามลำดับ หรือครูออกเสียงคำใดคำหนึ่งบนกระดานแล้วให้นักเรียนออกไปชี้คำนั้นก็ได้รับการทดสอบเสียงสำหรับเด็กในชั้นเริ่มเรียนซึ่งยังไม่ได้ฝึกการอ่านมาก่อน ก็เพียงพอที่จะชั่งน้ำหนักขึ้น 1 นิ้ว เมื่อครูออกเสียงคำหนึ่ง และชู 2 นิ้ว เมื่อครูออกเสียงคำตรงกันข้าม ใ้ถูกต้อง ก็น่าจะเป็นการเพียงพอ

1.4 เมื่อครูแน่ใจว่านักเรียนสามารถจดจำเสียงได้แล้ว ขั้นต่อไปก็คือ ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงตามครู โดยการออกเสียงคำในแต่ละแถว แล้วออกเสียงคำทั้งสองแถวเปรียบเทียบกันตามลำดับ การฝึกขั้นนี้ควรจะทำให้มากพอสมควร แต่ครูก็ควรพิจารณาความสนใจของผู้เรียนด้วย

2. Pattern Drills ขั้นฝึกโครงสร้างประโยค ในขั้นนี้ไต่แถวการฝึกเรื่องการเน้นเสียง และการขึ้น - ลงเสียงในประโยคเป็นสำคัญ (ไม่จำเป็นสำหรับการสอนระบบเสียงในภาษาไทย)

3. Comparison Drills ไต่แถวการฝึกเสียงที่คล้ายกันในระหว่างสองภาษา คือภาษาของผู้เรียนและภาษาที่จะเรียนใหม่ คำที่นำมาฝึกนั้นจะมีความหมายหรือไม่ก็ได้ เพราะความมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดของการสอนในขั้นนี้คือ การออกเสียง เท่านั้น

โดนัลด์ ลอยเชล (Donald Leuschel) และคนอื่นๆ (2508 : 4 - 7) ได้กล่าวถึงวิธีสอนการออกเสียงไว้ในหนังสือ คู่มือครูในการสอนการออกเสียงภาษาไทย แก่ผู้พูดภาษามลายู สรุปได้ดังนี้

การฝึกเพื่อรับรู้ความแตกต่างของเสียงมีอยู่ 2 ชนิด คือ การฝึกเพื่อให้รู้เสียง "เหมือนกัน" หรือ "ต่างกัน" ชนิดหนึ่ง และการฝึกเพื่อให้รู้เสียงไหนอยู่ "แถวไหน" อีกชนิดหนึ่ง บทเรียนแต่ละบทตั้งต้นด้วยคำเรียงกันเป็นสองแถว ดังนี้

ป	ป
เป	เป
เต	เต
ก	ก
โบ	โบ
กู	กู

ฯลฯ

คำบางคำอาจไม่มีความหมายในภาษาไทย ที่นำมาใช้ในที่นี้ก็เพื่อฝึกการออกเสียง อันเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการสอน

การฝึกประเภท "เหมือนกันและต่างกัน" มีอยู่หลายแบบ

แบบที่หนึ่ง ครูออกเสียงคำสองคำ แล้วให้นักเรียนบอกว่าเสียงที่ครูเปล่งออกมาสองครั้งนั้น เป็นเสียงเดียวกัน (เหมือนกัน) หรือเป็นเสียงคนละเสียง (ต่างกัน) ดังนี้

ครู	—	ปา	ปา
นักเรียน	—	เหมือนกัน	
ครู	—	ปา	ป้า
นักเรียน	—	ต่างกัน	

แบบที่สอง ครูอาจออกเสียงคำ 3 คำ ให้นักเรียนบอกว่าเสียงไหน เหมือนกัน ดังนี้

ครู	—	ปา	ปา	ปา
นักเรียน	—	1, 2, 3		
ครู	—	ปา	ปา	ป้า
นักเรียน	—	1, 2		
ครู	—	ปา	ป้า	ป้า
นักเรียน	—	2, 3		

ฯลฯ

การฝึกประเภท "แถวไหน" มีอยู่ 3 แบบ

แบบที่หนึ่ง ครูออกเสียงคำหนึ่งคำ ให้นักเรียนบอกว่าคำนั้นอยู่แถวไหน ดังนี้

	1	2
	ปา	ป้า
	เต	เต

ฯลฯ

ครู	—	ปา
นักเรียน	—	1
ครู	—	เต
นักเรียน	—	2

แบบที่สอง ครูจะออกเสียงคำสองคำ นักเรียนบอกว่า ครูเอาคำนั้นมาจาก
แถวไหน ดังนี้

ครู	—	ปา	ปา
นักเรียน	—	1, 1	
ครู	—	ปา	ป้า
นักเรียน	—	1, 2	
ครู	—	ป้า	ปา
นักเรียน	—	2, 1	
ครู	—	ป้า	ป้า
นักเรียน	—	2, 2	

แบบที่สาม ครูจะออกเสียงคำ 3 คำ หรือประโยค 3 ประโยค ให้
นักเรียนบอกว่า คำเหล่านั้นมาจากแถวไหน ดังนี้

ครู	—	ปา	ปา	ปา
นักเรียน	—	1, 1, 1		
ครู	—	ปา	ปา	ป้า
นักเรียน	—	1, 1, 2		
ครู	—	ปา	ป้า	ป้า
นักเรียน	—	1, 2, 2		

ฯลฯ

การฝึกการออกเสียงมีสองชนิดด้วยกันคือ

แบบ "ว่าตาม" นักเรียนเพียงแต่ว่าตามครูเท่านั้น ดังนี้

ครู	—	ปา
นักเรียน	—	ปา
ครู	—	ป้า
นักเรียน	—	ป้า

แบบ "ให้คำคู่" นักเรียนจะออกเสียงคำที่จะมาเข้าคู่กับคำที่ครูพูด ดังนี้

ครู	-	ป่า
นักเรียน	-	ป่า
ครู	-	เต
นักเรียน	-	เต

ฯลฯ

ในการสอนการออกเสียง ไม่ควรสอนอ่านและเขียนไปพร้อมกัน ขอเสนอแนะว่า ควรใช้กระดาษแผ่นใหญ่เขียนคำเรียงกันเป็นสองแถวอย่างที่กล่าวมา แขนงไว้หน้าชั้นในขณะฝึกหัดออกเสียง เมื่อครูออกเสียงคำแต่ละคำ ครูจะสามารถชี้ที่แผ่นป้ายได้ทันที แผ่นป้ายนี้สามารถใช้ได้ในเวลาฝึกแบบ "แถวไหน" ด้วย แต่ครูจะต้องไม่บังคับให้นักเรียนอ่านคำในแผ่นป้าย เพราะครูกำลังฝึกหัดให้นักเรียนออกเสียง ไปใช้สอนให้นักเรียนอ่าน

ไบรซ แวน ไซออก (Bryce Van Syoc 2505 : 52 - 55) ได้เสนอแนะไว้ในหนังสือ แนะวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

ต้องฝึกนักเรียนให้ฟังเสียงใหม่ให้รู้ว่าเป็นเสียงที่มีความแตกต่างอย่างฉับพลันจากเสียงอื่นๆ วิธีที่ดีที่สุดที่จะทำได้คือ ให้ครูออกเสียงแต่ละเสียง (หรือจะใช้เสียงจากเครื่องบันทึกเสียงเป็นแบบก็ได้) ให้ฟังหลายๆ ครั้ง โดยให้ฟังเทียบกับเสียงอื่นอีกเสียงหนึ่ง ถ้าเป็นไปได้ ควรจะเริ่มด้วย เสียงซึ่งนักเรียนรู้จักก่อน แล้วจึงค่อยต่อไปถึงเสียงที่นักเรียนไม่รู้จักโดยใช้กลวิธีสอนดังนี้เข้าช่วย คือ

1. ให้นักเรียนฟังเสียง 2 เสียง แล้วบอกว่า เหมือนกัน หรือ ต่างกัน
2. ครูออกเสียงติดต่อกัน 3 เสียง แล้วให้นักเรียนบอกว่าเสียงใดเหมือนกัน

บาง

3. ใช้คำคู่เทียบเสียง โดยครูเขียนคำคู่บนกระดานเป็น 2 แถว แล้วให้นักเรียนบอกว่า ครูออกเสียงคำในแถวไหน

4. ครูเขียนคำบนกระดานคำ 2 แถว แล้วเขียนเลขกำกับแถวเป็น 1 และ 2 ตามลำดับ แล้วครูออกเสียงคำในแถวที่ 1 ซ้ำกัน 2 ครั้ง ให้นักเรียนตอบว่า "หนึ่ง - หนึ่ง" ถ้าออกเสียงคำในแถวที่ 2 ซ้ำกัน 2 ครั้ง นักเรียนก็จะตอบว่า "สอง - สอง" โดยวิธีเดียวกันนี้ ครูอาจออกเสียงคำต่างกันเพื่อให้นักเรียนตอบ "หนึ่ง - สอง" หรือ "สอง - หนึ่ง" ก็ได้

5. โดยใช้เวลาตามข้อ (4) ครูอาจจะเปลี่ยนวิธีฝึกได้อีกแบบหนึ่ง คือให้นักเรียนบอกเลขกำกับแถว ให้เป็นไปตามลำดับที่ครูบอก เช่น หนึ่ง - หนึ่ง - สอง, สอง - สอง - สอง, หนึ่ง - สอง - หนึ่ง, หรือ สอง - หนึ่ง - สอง เป็นต้น

6. เสียงที่มีปัญหามากๆ ครูอาจเขียนแผนผังหน้า (facial diagram) ประกอบเพื่ออธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงฐานที่เกิดเสียงและฝึกออกเสียงนั้นๆเป็นพิเศษ

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2505 : 46 - 47) ได้กล่าวถึงการสอนการออกเสียงไว้ใน ตำราวิชาชุดक्रमของครูสภา วิชาภาษาอังกฤษ ตอน 5 วิธีสอนภาษาอังกฤษสรุปได้ ดังนี้

การสอนการออกเสียงนี้เป็นการฝึกทั้งการฟังและการพูด การฝึกให้ฟังคือ ให้นักเรียนฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้องของคำ หรือ กลุ่มคำ หรือ ประโยค จุดประสงค์ของการฝึกให้ฟัง ก็เพื่อจะได้จำเป็นแบบในการที่จะฝึกพูดต่อไป เมื่อมีวัตถุประสงค์ดังกล่าว การฝึกให้ฟังจึงจำเป็นต้องให้ฟังซ้ำบ่อยๆ จนสามารถจับเสียงและสำเนียงของคำหรือประโยคได้ถูกต้อง และเข้าใจความหมายไม่ผิดพลาด ความสามารถในการฟังและเข้าใจความหมายนี้ต้องเป็นไปอย่างคล่องแคล่วชำนาญ ในการทดสอบว่าผู้ฟังฟังถูกต้องหรือไม่ ก็ต้องให้นักเรียนพูดออกมา จึงจะจับได้ว่าฟังผิดหรือฟังถูก เพราะฉะนั้น ในการสอนต้องให้นักเรียนฟังไปพูดไป ถ้าจะสอนแต่เพียงให้ฟังอย่างเดียว ไม่ให้พูดก็ไม่เกิดประโยชน์ และถ้านักเรียนฟังไม่ถูกก็พูดไม่ถูก ดังนั้นในการสอนทั้งสองทักษะนี้ จึงต้องเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด

การสอนการออกเสียงนี้ ครูมีสิ่งที่จะต้องสอนอยู่ 3 อย่าง คือ

1. เสียงที่เป็นปัญหา (Problem sound)
2. คำศัพท์ใหม่ (New vocabulary)
3. การอ่านข้อความต่างๆ (Reading aloud)

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2504 : ฉ) ได้เสนอแนะวิธีสอนการออกเสียงไว้ในหนังสือ คู่มือครูวิธีสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

1. เริ่มฝึกจากเสียงที่นักเรียนคุ้นเคย แล้วจึงฝึกเสียงที่นักเรียนยังไม่เคยทราบ
2. ชั้นแรกสอนให้นักเรียนได้ยินและสังเกตความแตกต่างระหว่างเสียง 2 เสียง ซึ่งอาจจะเป็นเสียงใหม่ทั้ง 2 เสียง หรืออาจเป็นเสียงที่นักเรียนทราบแล้วกับเสียงที่

นักเรียนยังไม่เคยทราบมาก่อน แต่มีการออกเสียงคล้ายคลึงกับเสียงที่นักเรียนเคยทราบ

3. ขั้นตอนต่อไปควรสอนให้นักเรียนหัดออกเสียงที่เป็นปัญหา ขั้นแรกนี้จะทำได้โดยให้นักเรียนออกเสียงเลียนแบบครู

อังกาบ ผลากรกุล (Angkab Palakornkul 1971: VII -X) ได้กล่าวถึงกลวิธีในการฝึกการออกเสียงไว้ละเอียดในหนังสือ Pronunciation English for Thai Speakers สรุปได้ดังนี้

1. การฝึกการรับรู้เรื่อง Recognition (ความแตกต่างของเสียง) อาจทำได้ดังนี้

1.1 โดยการแสดงความแตกต่างของเสียงสองเสียง โดยการถามนักเรียนว่า เสียงสองเสียงนี้ เหมือนกัน หรือ ต่างกัน

1.2 โดยครูเขียน 1 แทนเสียงแถวที่หนึ่ง และ 2 แทนเสียงแถวที่สอง แล้วครูออกเสียงให้นักเรียนบอกว่าเสียงที่ครูออกนั้น 1 หรือ 2

1.3 เช่นเดียวกับข้อ (1.2) แต่ใช้แสดงความแตกต่างของเสียงทั้งสองโดยบอกสามครั้ง และให้บอกว่าเสียงใดเหมือนกัน นักเรียนอาจตอบว่า 1 - 2, 2 - 3, 1 - 3, หรือ 1 - 2 - 3 เมื่อเสียงที่ 1 และ 2 เหมือนกัน, เสียงที่ 2 และ 3 เหมือนกัน, เสียงที่ 1 และ 3 เหมือนกัน หรือเสียงที่ 1, 2 และ 3 เหมือนกันทั้งสามเสียงตามลำดับ

1.4 ฝึกดังข้อ (1.1) แต่ฝึกเสียงที่มีปัญหาในคำที่ไม่มีความหมาย

1.5 ฝึกดังข้อ (1.2) แต่ใช้เสียงที่มีปัญหาในคำที่ไม่มีความหมาย

1.6 ฝึกเช่นเดียวกับข้อ (1.3) แต่ใช้เสียงที่มีปัญหาในคำที่ไม่มีความหมาย

1.7 ฝึกเช่นเดียวกับข้อ (1.4, 1.5 และ 1.6) แต่ใช้คำที่มีความหมาย

2. การฝึกการออกเสียง (Production) อาจทำได้ดังนี้

2.1 ครูออกเสียง นักเรียนว่าตาม

ตัวอย่าง	ครู	[s]	นักเรียน	[s]
	ครู	[z]	นักเรียน	[z]
	ครู	[z]	นักเรียน	[z]
	เป็นต้น			

2.2 ครูออกเสียงที่เป็นปัญหาลับกับเสียงที่ไม่เป็นปัญหา แต่หลายๆครั้ง

ตัวอย่าง	ครู [zzz sss]	นักเรียน [zzz sss]
	ครู [ssz zss]	นักเรียน [ssz zss]
	ครู [zzz sss]	นักเรียน [zzz sss]

เป็นต้น

2.3 ครูออกเสียงหนึ่ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตรงกันข้าม

ตัวอย่าง	ครู [z]	นักเรียน [s]
	ครู [s]	นักเรียน [z]
	ครู [z]	นักเรียน [s]

เป็นต้น

2.4 ครูออกเสียงในคำที่มีความหมาย ให้นักเรียนว่าตาม

ตัวอย่าง	ครู [zeyn]	นักเรียน [zeyn]
	ครู [zu]	นักเรียน [zu]
	ครู [zink]	นักเรียน [zink]

เป็นต้น

2.5 ฝึกตามข้อ (1.3) แต่ใช้คำที่มีความหมาย

ตัวอย่าง	ครู [seyn]	นักเรียน [zeyn]
	ครู [zu]	นักเรียน [su]
	ครู [sɪ]	นักเรียน [zɪ]

เป็นต้น

ข้อควรสังเกต

(1) ครูควรให้นักเรียนออกเสียงที่เป็นปัญหาให้มากกว่าเสียงที่ไม่มีปัญหา

(2) ครูควรฝึกให้นักเรียนได้ออกเสียงที่เป็นปัญหาในพยางค์ที่มีเสียงนั้น

(3) ครูควรให้โอกาสเด็กได้ฝึกฝนเสียงที่เป็นปัญหาในประโยคหลายๆ

ข้อเสนอแนะในการสอนออกเสียงดังกล่าวมานี้ นับว่าเป็นการเพียงพอที่ครูผู้สอนจะได้นำไปเป็นแนวทางเพื่อประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสมต่อไป

ข้อเสนอแนะในการสอนออกเสียงภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษาชาวเล

จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกรุงเทพฯกับภาษาชาวเลพบว่า มีลักษณะที่เหมือนกันและแตกต่างกัน การเรียนระบบเสียงภาษาใหม่นั้น ถือกันว่าผู้เรียนจะไม่มีควาลำบากในการเรียนเสียงที่เหมือนกันในภาษาใหม่กับภาษาของตน แต่จะมีปัญหาในการเรียนเสียงที่แตกต่างกัน ดังนั้น ในการสอนจึงควรเน้นฝึกฝนเสียงที่แตกต่างกันให้มากเป็นพิเศษ

หน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ในภาษาไทยกรุงเทพฯที่ไม่มีในภาษาชาวเล มีดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเกี้ยวมี 1 หน่วยเสียงคือ / f /
2. หน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 6 หน่วยเสียงคือ /phl, phr, thr, kw, khl, khw /

3. หน่วยเสียงสระเกี้ยวมี 2 หน่วยเสียงคือ /อ, ๐: /
4. หน่วยเสียงสระประสมมี 1 หน่วยเสียงคือ / ๓: a /
5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์
6. รูปแบบของพยางค์มี 2 รูปแบบคือ CCVV และ CCVVC

การสอนหน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ที่มีปัญหาเหล่านี้ ควรดำเนินการสอนตามลำดับชั้น คือ

ขั้นที่ 1 การฟังและการสร้างความเข้าใจเรื่องเสียงที่มีปัญหา ในการสอนขั้นนี้ นักเรียนเป็นผู้ฟังอย่างเดียว ครูควรออกเสียงให้ฟังหลายๆครั้ง พร้อมทั้งอธิบายฐานที่เกิดเสียงนั้นๆ เพื่อช่วยให้ นักเรียนเข้าใจการออกเสียงได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นที่ 2 การฝึกเพื่อรับรู้เรื่องความแตกต่างของเสียง

ขั้นที่ 3 การฝึกการออกเสียง

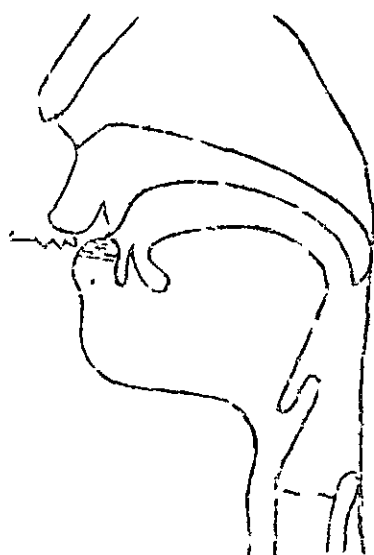
ตัวอย่างการเตรียมบทเรียนเพื่อสอนหน่วยเสียงและรูปแบบของพยางค์ที่มีปัญหา

1. หน่วยเสียง / ɸ /

1.1 ครูออกเสียงหน่วยเสียง / ɸ / ให้นักเรียนฟังหลายๆ ครั้ง

/ɸ, ɸ, ɸ, ɸ, ɸ, .../

1 2 อธิบายเรื่องฐานที่เกิดหน่วยเสียง / ɸ / ดังนี้

หน่วยเสียง / ɸ / เป็นเสียงเสียดแทรก
เกิดจากริมฝีปากล่างกับฟันบน ในภาษา
ไทยได้แก่เสียง ตัว ฝ และ ฟ

ในการสอนเรื่องฐานที่เกิดเสียง ครูควรแสดงอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงให้นักเรียน
สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน โดยใช้ของจริงหรือแผนภูมิประกอบด้วย

1.3 การฝึกเพื่อรับรู้เรื่องความแตกต่างของเสียง อาจทำได้ดังนี้

1.3.1 โดยการแสดงความแตกต่างของเสียงเสียดแทรกสองเสียง

เช่น / ɸ / กับ / ɸ / ครูถามนักเรียนว่า เสียงสองเสียงนี้เหมือนกันหรือต่างกัน

ตัวอย่าง	ครู	[ɸ]	[ɸ]	นักเรียน	ต่างกัน
	ครู	[ɸ]	[ɸ]	นักเรียน	ต่างกัน
	ครู	[ɸ]	[ɸ]	นักเรียน	เหมือนกัน
	ครู	[ɸ]	[ɸ]	นักเรียน	เหมือนกัน

เป็นคน

1.3.2 โดยครูเขียน 1 แทนเสียง [s] และ 2 แทนเสียง [f] แล้ว
ครูออกเสียงให้นักเรียนบอกว่า เสียงที่ครูออกนั้น เป็นเสียง 1 หรือ 2

ตัวอย่าง ครูเขียนบนกระดานดำ

1	2
[s]	[f]
ครู [f]	นักเรียน 2
ครู [s]	นักเรียน 1
ครู [f]	นักเรียน 2
ครู [f]	นักเรียน 2
ครู [s]	นักเรียน 1

เป็นต้น

1.3.3 ฝึกเชื่อมเกี่ยวกับข้อ (1.3.2) แต่ครูออกเสียงสามครั้ง แล้วให้
นักเรียนบอกว่า เสียงใดเหมือนกัน

ตัวอย่าง

ครู [s f f]	นักเรียน 2, 3
ครู [f s f]	นักเรียน 1, 3
ครู [f f s]	นักเรียน 1, 2
ครู [s s f]	นักเรียน 1, 2
ครู [f f f]	นักเรียน 1, 2, 3

เป็นต้น

1.3.4 ฝึกเชื่อมเกี่ยวกับข้อ (1.3.1) แต่ฝึกเสียง [s] และ [f] ใน
คำที่ไม่มีเสียง

ตัวอย่าง

ครู [ฟา]	[ฟา]	นักเรียน	เหมือนกัน
ครู [ฟี]	[ฟี]	นักเรียน	เหมือนกัน
ครู [ฟิ]	[ฟี]	นักเรียน	ต่างกัน
ครู [เซอ]	[เฟอ]	นักเรียน	ต่างกัน

เป็นต้น

1.3.5 ผีเกินเดียวกับข้อ (1.3.2) แต่ใช้เสียง [s] และ [f] ในคำที่ไม่มีเครื่องหมาย

ตัวอย่าง กรุเขียนบนกระดานดำ

	1	2
	[s]	[f]
กรุ	[ฟา]	นักเรียน 2
ครู	[เฟ]	นักเรียน 2
ครู	[ชี]	นักเรียน 1
ครู	[ฟี]	นักเรียน 2

เป็นต้น

1.3.6 ผีเกินเดียวกับข้อ (1.3.3) แต่ใช้เสียง [s] และ [f] ในคำที่ไม่มีเครื่องหมาย

ตัวอย่าง

ครู	[ชี ชี ฟี]	นักเรียน 1, 2
ครู	[เฟอ เอ เฟอ]	นักเรียน 1, 3
ครู	[ฟัม ฟัม ชัม]	นักเรียน 1, 2
ครู	[ฟาม ฟาม ฟาม]	นักเรียน 1, 2, 3

เป็นต้น

1.3.7 ผีเกินเดียวกับ (1.3.4), (1.3.5) และ (1.3.6) แต่ใช้เสียง [s] กับ [f] ในคำที่มีความหมาย

ตัวอย่าง ตามข้อ 1.3.4

ครู	[ฟ้า ฟ้า]	นักเรียน เหมือนกัน
ครู	[ไซ ไฟ]	นักเรียน ต่างกัน
ครู	[ซู ฟู]	นักเรียน ต่างกัน
ครู	[พัน พัน]	นักเรียน เหมือนกัน

เป็นต้น

คามขอ 1.3.5

ครู	[ฟอง]	นักเรียน	2
ครู	[ชาย]	นักเรียน	1
ครู	[ฟาก]	นักเรียน	2

เป็นคน

คามขอ 1.3.6

ครู	[ไฉ ไช ไฟ]	นักเรียน	1, 2
ครู	[ฟู ชู ฟู่]	นักเรียน	1, 3
ครู	[ซก ฟก ฟก]	นักเรียน	2, 3
ครู	[ฟีน ฟีน ฟีน]	นักเรียน	1, 2, 3

เป็นคน

1.4 การฝึกการออกเสียง อาจทำได้ดังนี้

1.4.1 ครูออกเสียง ,นักเรียนออกเสียงตามครู

ตัวอย่าง

ครู	[s]	นักเรียน	[s]
ครู	[f]	นักเรียน	[f]
ครู	[f]	นักเรียน	[f]
ครู	[s]	นักเรียน	[s]

เป็นคน

1.4.2 ครูออกเสียงที่เป็นปัญหาสลับกับเสียงที่ไม่เป็นปัญหาหลายๆครั้ง

นักเรียนออกเสียงตามครู

ตัวอย่าง

ครู	[ss ff]	นักเรียน	[ss ff]
ครู	[ff ss]	นักเรียน	[ff ss]
ครู	[sf sf]	นักเรียน	[sf sf]
ครู	[sss fff]	นักเรียน	[sss fff]

เป็นคน

1.4.3 ครูออกเสียงเสียงหนึ่ง ให้นักเรียนออกเสียงตรงกันข้าม
ตัวอย่าง

ครู	[s]	นักเรียน	[f]
ครู	[f]	นักเรียน	[s]
ครู	[s]	นักเรียน	[f]

เป็นต้น

1.4.4 ครูออกเสียง [f] ในคำที่มีความหมาย นักเรียนว่าตาม
ตัวอย่าง

ครู	[ฟ้า]	นักเรียน	[ฟ้า]
ครู	[ฟาก]	นักเรียน	[ฟาก]
ครู	[ฝาก]	นักเรียน	[ฝาก]
ครู	[แฝด]	นักเรียน	[แฝด]
ครู	[ฝัก]	นักเรียน	[ฝัก]
ครู	[ฟัก]	นักเรียน	[ฟัก]
ครู	[ฟอง]	นักเรียน	[ฟอง]
ครู	[ฟุ้ง]	นักเรียน	[ฟุ้ง]
ครู	[ฟิน]	นักเรียน	[ฟิน]
ครู	[เฟิน]	นักเรียน	[เฟิน]

เป็นต้น

1.4.5 ฝึกตามข้อ (1.4.3) แต่ใช้คำที่มีความหมาย
ตัวอย่าง

ครู	[ฟู]	นักเรียน	[ชู]
ครู	[ซัด]	นักเรียน	[พัด]
ครู	[แสง]	นักเรียน	[แฝง]
ครู	[ลาย]	นักเรียน	[ฝาย]
ครู	[สาด]	นักเรียน	[ฝาด]
ครู	[สี]	นักเรียน	[ผี]

ครู	[แขง]	นักเรียน	[แพง]
ครู	[ฟอง]	นักเรียน	[ซอง]
ครู	[ฝอย]	นักเรียน	[สอย]

เป็นคน

2. หน่วยเสียงพยัญชนะประสม / phl, phr, thr, kw, khl, khw /

2.1 การสอนเสียงพยัญชนะประสมที่มีปัญหาเหล่านี้ทุกหน่วยเสียง ใช้กลวิธีฝึกเช่นเดียวกับที่ได้กล่าวมาแล้ว ความข้อ (1)

2.2 ตัวอย่างคำคู่เทียบเสียง

2.2.1 หน่วยเสียง / phl / (พล, ผล) มีเสียงใกล้เคียงกับหน่วยเสียง / pl / (ปล) ซึ่งมีใช้ในภาษาชาวเล จึงใช้ / pl / เป็นคำคู่เทียบเสียง

การสอนเสียง / pl / และ / phl / ในภาษาไทย ครูควรฝึกให้นักเรียนออกเสียง / pl / ในภาษาชาวเลเป็นพื้นฐานก่อน เช่น

plo?	เผื่อ
ple?	แผนเหล็ก
pli:ta:	ตะเกียง
pla:cak	พิลลอยเรือ
pli:cet	ฉาบ, ทา
pl=:pay?	วาง
ma?plap	มะม่วง

ฯลฯ

ตัวอย่างภาษาไทยที่ใช้เป็นคำคู่เทียบเสียงสำหรับฝึกเสียง / phl /

/ pl /	/ phl /
ปลาย	พลาย
ปลี	พลี
แปลง	แพลง
ปลา	เนลา

ฯลฯ

2.2.2 หน่วยเสียง / phr / (พร) มีเสียงใกล้เคียงกับหน่วยเสียง / pr / (ปร) ซึ่งมีใช้ในภาษาชาวเล จึงใช้ / pr / เป็นคำคู่เทียบเสียง

ก่อนสอนเสียง / pr / และ / phr / ในคำภาษาไทย ครูควรฝึกให้นักเรียนออกเสียง / pr / ในคำภาษาชาวเลเป็นพื้นฐานก่อน เช่น

proy?	หนาทอง
prak	รบ
pra:hu:	เรือ
pradu: ka:ki:	ขอเทา
proh ha:tu:	พิธีขับผี

ฯลฯ

ตัวอย่างคำภาษาไทยที่ใช้เป็นคำคู่เทียบเสียงสำหรับฝึกเสียง / phr /

/ pr /	/ phr /
แปร	แพร ✓
เปรี้ยว	เพรี้ยว
ปราย	พราย ✓
ปราณ	พราน ✓
ปราง	พราง
ปรา	พรา

ฯลฯ

2.2.3 หน่วยเสียง / thr / (ทฺร) มีเสียงใกล้เคียงกับหน่วยเสียง / tr / (ตร) ซึ่งมีใช้ในภาษาชาวเล จึงใช้ / tr / เป็นคำคู่เทียบเสียง

ก่อนสอนเสียง / tr / และ / thr / ในคำภาษาไทย ครูควรฝึกให้นักเรียนออกเสียง / tr / ในคำภาษาชาวเลเป็นพื้นฐานก่อน เช่น

tru:tru:	นกเขา
tr:yot	วิ่ง, กระโดด
tr:bak	เหาะ, ลอยไป

tri:te หอยดิบ

rontri? ไฟฟ้า

ฯลฯ

ตัวอย่างคำภาษาไทยที่ใช้เป็นคำคู่เทียบเสียงสำหรับฝึกเสียง / thr /

/ tr / / thr /

ตรา

จันทร์

หิว
จันทร์

(หน่วยเสียง / thr / มีค่าใช้น้อย

จึงหาคำคู่เทียบเสียงได้ยาก คำอื่นๆ

ที่ควรนำมาฝึกควบนี้ ทฤษฎี [ทริสตี]

ทฤษฎี [ทริคะ] เป็นต้น)

2.2.4 หน่วยเสียง / kw / (กว) มีเสียงใกล้เคียงกับ / khw / (คว, ขว)

ทั้งสองเสียงนี้ไม่มีใช้ในภาษาชาวเล จึงควรฝึกนักเรียนให้ออกเสียงมากเป็นพิเศษ เนื่องจากหน่วยเสียงทั้งสองมีเสียงใกล้เคียงกัน จึงนำมาเป็นคำคู่เทียบเสียง เช่น

/ kw / / khw /

กวัก ขวักไขว่

กวาน ความ

กวัก ขวัก

กวาด ขวาด

ฯลฯ

2.2.5 หน่วยเสียง / kh1 / (คล, ซล) มีเสียงใกล้เคียงกับ / k1 / (กล)

ซึ่งมีใช้ในภาษาชาวเล จึงใช้หน่วยเสียง / k1 / เป็นคำคู่เทียบเสียง

ก่อนสอนเสียง / k1 / และ / kh1 / ในคำภาษาไทย ครูควรฝึกให้นักเรียนออกเสียง / k1 / ในคำภาษาชาวเลเป็นพื้นฐานก่อน เช่น

klep เย็บ, สอย

klak ปลิว

kla:mun บุง

klak ka:kɿ: ก่าไลเท้า

klak ta:ŋan ก่าไลมือ

ตัวอย่างคำภาษาไทยที่ใช้เป็นคำคู่เรียบเรียงสำหรับฝึกเสียง / khɿ /

/ kɿ / / khɿ /

กลาย กลาย

กลาง กลาง แคลง

กลอน คลอน

กลอง คลอง

กลัวง คลวง

กลิ้ง คลิ้ง

กลาค ชลาค

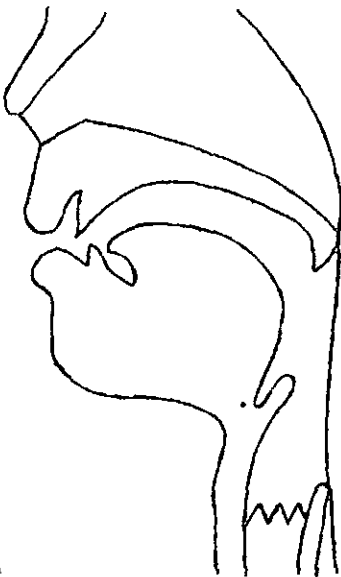
กลับ ชลับ

ฯลฯ

3. หน่วยเสียงสระ / ๑ / กับ / ๐: /

3.1 อธิบายฐานที่เกิดและลักษณะของเสียง ดังนี้

3.1.1 หน่วยเสียงสระ / ๑ /

หน่วยเสียง / ๑ / เป็นเสียงสระที่เกิด
จากลิ้นส่วนกลางยกขึ้นอยู่ในระดับกลาง
ริมฝีปากไม่จับกลม เป็นสระเสียงสั้น

เนื่องจากหน่วยเสียงสระ / ๑ / (เออะ) มีเสียงใกล้เคียงกับหน่วยเสียง
สระ / ๑๑ / (เออ) ซึ่งมีใช้ในภาษาชาวเล จึงควรให้นักเรียนฝึกออกเสียงคู่กับ
เสียงสระ / ๑๑ /

ก่อนสอนเสียง / ๑ / และ / ๑๑ / ในคำภาษาไทย กรุณาให้นักเรียน
ออกเสียง / ๑๑ / ในคำภาษาชาวเลเป็นต้น ฐานก่อน เบน

t ๑: l ๑:	น้ำแดง
r ๑: l ๑:	คกกลง
ka: ki: t ๑:	ขณะนั้น, ครึ่งหนึ่ง

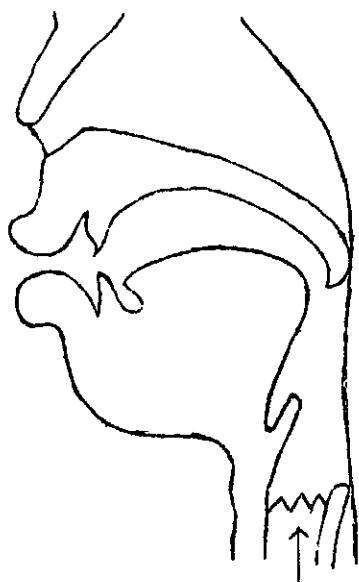
ฯลฯ

ตัวอย่างคำภาษาไทยที่ใช้เป็นคำคู่เทียบเสียงสำหรับฝึกเสียง / ๑ /

/ ๑ /	/ ๑๑ /
เออะ	เออ
<u>เออะ</u> ทะ	เรอ
เปรอะ	เปรว
เจอะ	เจอ
เซอะ	เซอ
เกอะ	เกอ
เมอะ	เมอ
เรอะ	เรอ
เลอะ	เลอ
เหอะ	เหอ

ฯลฯ

3.1.2 หน่วยเสียงสระ / ๐ : /

หน่วยเสียงสระ / ๐ : / เป็นเสียงสระ
ที่เกิดจากลิ้นล่างหลังยกขึ้นอยู่ในระดับ
กลาง ริมฝีปากจีบกลม เป็นสระ
เสียงยาว

เนื่องจากหน่วยเสียงสระ / ๐ : / (โอ) มีเสียงใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ / ๐ /
(โอะ) ซึ่งมีใช้ในภาษาชาวเล จึงควรให้นักเรียนฝึกออกเสียงคู่กับหน่วยเสียงสระ / ๐ /
ก่อนสอนเสียง / ๐ / และ / ๐ : / ในคำภาษาไทย ครูควรฝึกให้นักเรียนออก-
เสียง / ๐ / ในคำภาษาชาวเลเป็นพื้นฐานก่อน เช่น

boʔ	ดม
soʔ	ปอด
proyʔ	กระเพาะ
lol	ชนัก
tɬlol	ไต่, อันทะ
thok	คูนน้ำ, โอง
ru:poy	หญ้า
tɬpok	ขนม

/ 0 /

/ O : /

103

๖๑

ໂຕ ໒໒

23

225

12

ឆែ

၁၃၄

၂၆၃

๖๓

ໂດຍ

ໂຕ

โทษ

โท

ໂປ້

ໂປ

ໂປ່ງ

ໄປ

၂၆

ໂປ

លែង

២

ប្រធាន

ប្រែ

โผละ

โพล

111

三

၂၆၃

ໂຍ

225

12

٢٢٥

16

22

2

๑๓๑

3.2 การสอนเสียงสระทั้งสองนี้ ใ้วิธีฝึกเช่นเดียวกับที่กล่าวมาแล้วตามข้อ (1)

/ i:a /	/ ɛ:a /	/ u:a /
เตีย	เทือ	ทัว
เทียน	เทือน	ทวน
เคียน	เคือน	ควน
เกลีย	เกลือ	กัว
เกลีย	เคลือ	ควัว
เลีย	เลือ	ลัว
เลีย	เลือ	ลัว
เวีย	เวือ	วัว
เยีย	เยือ	ยัว
	ฯลฯ	

5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์

จากการเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทยกรุงเทพฯกับภาษาชาวเล แสดงให้เห็นว่า เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงที่มีปัญหามากที่สุดสำหรับผู้พูดภาษาชาวเลที่จะเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพราะภาษาชาวเลไม่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงที่มีความสำคัญในภาษาไทย เพราะมีใช้ในทุกๆพยางค์ของคำในภาษา ฉะนั้นในการเรียนภาษาไทย ผู้พูดภาษาชาวเลควรเริ่มเรียนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ก่อน

เสียงวรรณยุกต์สามัญเป็นเสียงที่ออกได้ง่ายที่สุด อาจถือเป็นหลักในการสอนเสียงวรรณยุกต์อื่นๆ (ฟุ้งเฟื่อง เกรือตราฐ 2509 : 57) และจากการวิเคราะห์ความยากง่ายของการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยนั้น โคนัลล์ ลอยเชล (Donald Leuschel) และคนอื่นๆ (2507 : 1 - 52) ได้เสนอผลการวิเคราะห์ไว้ใน คู่มือครูแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษามลายู โดยจัดลำดับการสอนเสียงวรรณยุกต์จากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. สามัญ - โท
2. สามัญ - จัตวา
3. สามัญ - ตรี
4. สามัญ - เอก

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างบทเรียนสำหรับใช้สอนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ แก่
นักเรียนผู้พูดภาษาชาวเง*

1. การสอนเสียงสามัญ – เสียงโท

1.1 ตัวอย่างคำที่ใช้ในการสอน

1	2
ปา	ปา
บา	บา
กา	กา
จา	จา
ทา	ทา
คา	คา
นา	นา
ชา	ชา
ยา	ยา
มี	มี
ที่	ที่

ฯลฯ

1.2 วิธีดำเนินการสอน

1.2.1 ครูเขียนคำที่จะใช้ในการสอนลงบนกระดานดำ หรืออาจใช้แผ่นภูมิ
บัตรคำ กระดาษแข็ง ฯลฯ ซึ่งได้เตรียมคำเหล่านี้ไว้ล่วงหน้าก็ได้

1.2.2 ครูบอกให้นักเรียนตั้งใจฟังเสียงของครู โดยครูออกเสียงคำที่สะกัซๆ
หลายๆครั้ง พร้อมกับชี้คำไปด้วยโดยไม่ตอ้งคำนึงว่าเด็กจะรู้จักตัวอักษรหรือไม่

* กัดแปลงจากแนวความคิดของ พุ่มเฟื่อง เครือตรารัฐ ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้

1.2.3 ฝึกให้นักเรียนรับรู้ความแตกต่างของเสียง ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี

เช่น

- ครูออกเสียงคำ 2 คำ ให้นักเรียนบอกว่า "เหมือนกัน" หรือ "ต่างกับ"
- ครูออกเสียงคำคำเดียว ให้นักเรียนบอกว่าคำนั้นอยู่ในแถว 1 หรือ 2
- ครูออกเสียงคำ 2 คำ ให้นักเรียนบอกว่าเป็นคำจากแถวไหน เช่น

1 - 1, 2 - 2, 1 - 2, 2 - 1 ฯลฯ

- ครูออกเสียงคำ 3 คำ ให้นักเรียนบอกว่า มีเสียงใดที่เหมือนกัน เช่น

1 - 2 - 1, 1 - 2 - 2, 2 - 1 - 2 ฯลฯ

ครูควรใช้วิธีฝึกหลายวิธี ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น โดยเฉพาะตอนที่วากวย วิธีสอนการออกเสียง ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่า นักเรียนสามารถรับรู้ความแตกต่างของเสียงทั้งสองแถวจริงๆ

1.2.4 ขั้นฝึกฝนการออกเสียง อาจทำได้หลายวิธี เช่น

- ให้นักเรียนออกเสียงตามครูทีละ 1 คำ
- ให้นักเรียนออกเสียงคำคู่ตามครู
- ครูออกเสียงคำในแถวใดแถวหนึ่ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงคำอีกแถวหนึ่ง

ที่มีเสียงตรงกันข้าม

- คัดเลือกนักเรียนที่ออกเสียงได้ดีทำหน้าที่แทนครู โดยกำหนดให้ดำเนิน

กิจกรรมฝึกฝนการออกเสียงดังกล่าวมาแล้ว

1.2.5 ขั้นฝึกฝนการออกเสียงกลุ่มคำ ตัวอย่างเช่น

ปลา	กามา	ปาปา	คานา
อาชา	อามา	ทานา	ปาปา
ตามา	ปาดิ	นายน	นาคู
อาไมสู	กรุมีปา	ปามีนา	ปาปากา
อาปาปา	ปามีคานา	อาปาปายา	ตาไมสูอา
กาทายที่ทานา	ปาดิไปนาตา	คนบามาปากา	ฯลฯ

อนึ่ง จำนวนคำที่จะนำมาใช้ฝึกการออกเสียง ควรอยู่ในดุลพินิจของครูว่าจะมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้เรียนควรวาเรียนไ้ซาหรือเร็ว ถ้าเรียนซาอาจต้องเพิ่มจำนวนคำที่จะนำมาฝึกให้มากขึ้น

2. การสอนเสียงสามัญ – เสียงจัตวา

2.1 ตัวอย่างคำที่ใช้ในการสอน

1	2
ปา	ปา
โป	โป
คา	ชา
ทา	ถา
อ	อ
จ	จ
จ	จ
เจอ	เจอ
ป	ห
ว	ห
ค	ช
กาย	ชาบ

ฯลฯ

2.2 วิธีดำเนินการสอน (ดูข้อ 1.2)

2.3 ตัวอย่างกลุ่มคำ

ปาปา	มีห	เจอห	ปาห
กาชา	กายอ	ก	ชาห
ชายห	ทาชา	ปาก	ปากายอ
ปาชายห	ปาเจอห	ปาเจอห	ปาทาชาค
ปามีกา	ปาชายชาห	ปาช	ปาปาหมาห
ปาเจอชาห	ปาจาทาชาห	ปาจา	ปาทาชาหมาห
หมาหมีมาปาชา	ฯลฯ		

3. การสอนเสียงสามัญ – เสียงตรี

3.1 ตัวอย่างคำที่ใช้ในการสอน

1	2
โป	โป
มา	มา
ทา	ทา
กา	กา
นา	นา
คลำ	คลำ
วาง	วาง
รอง	รอง
ลา	ลา
วาง	วาง
นอง	นอง
ชิง	ชิง

ฯลฯ

3.2 วิธีดำเนินการสอน (ดูข้อ 1.2)

3.3 ตัวอย่างกลุ่มคำ

มานา	คลำโป	ลานา	ลานอง
ชิงชิง	นองมา	นานา	ทามา
คาโป	กานา	มากานา	ชาคานา
นองหาชิง	มามานา	นองฉานา	นองคลำชิง
นาคล่ำมา	ฉานองมา	มาฉานา	นากาลา
นามากาลา	นามากานา	นามาคาบา	นามากาชิง
นองรองลาชิง	นามานาราง	นาลางชิงนาคา	นองหานาบานา
นาทานองมานาราง	ฯลฯ		

4. การสอนเสียงสามัญ – เสียงเอก

4.1 ตัวอย่างคำที่ใช้สอน

1	2
ปา	ป้า
พา	ผา
เพา	เฒ่า
บา	บ้า
ปี้	ปี่
เปา	เป่า
ปาน	ป่าน
บาง	บัง
คี่	คืด
เตา	เต่า
หี	หืด
คา	คั่ว
คธ	ค่อ
กธ	ก้อ
เกา	เก๋า
อา	อ่า
จา	จ๋า
บน	บน

ฯลฯ

4.2 วิธีดำเนินการสอน (ดูข้อ 1.2)

4.3 ตัวอย่างกลุ่มคำ

บนปา	ปาเตา	คี่ป่า	คี่เตา
คี่คธ	คธคี่	คี่บาง	เป่าปี่
คี่กา	คธปาน	ปี่เกา	อาบน

อาคา	กอเกาคอ	จาตีเกอ	จาตีอา
อาคาจา	อาปาจา	จากอเกอ	อาเปามี
จาคีบาง	จาเปามี	อาบนกาจา	จาตีเกาปา
อาผากอเกอ	อาตีเกากอ	จาเปามีถี่	อาคาจาคอ
อาพาจาเปามี	จาพาอาตีเกอ	จาพาอาคอตี	อาพาจาตีคอ
อาพาจาเปามีเกอ	จาคาอาพาตีเกอ	อาบนจาพาตาตี	ฯลฯ

5. ทบทวนเสียงวรรณยุกต์สามัญ – เอก – โท – ตรี – จัตวา

5.1 ตัวอย่างคำที่ใช้ทบทวน

สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
คอน	ขอนแก่น	คอน	คอน	ขอนแก่น
กา	ขา	กา	กา	ขา
กาง	ข้าง	กาง	กาง	ข้าง
ขาว	ขาว	ขาว	ขาว	ขาว
ทอง	สอง	ทอง	ทอง	สอง
ซอน	สอน	ซอน	ซอน	สอน
ชี	สี่	ชี	ชี	สี่
ทราย	สาย	ทราย	ทราย	สาย
แม	เหม	แม	แม	เหม
ยอม	ยอม	ยอม	ยอม	ยอม
ฮา	หา	ฮา	ฮา	หา

ฯลฯ

5.2 วิธีสอน

5.2.1 ครูเขียนคำที่ใช้ทบทวนบนกระดานดำ หรืออาจใช้แผ่นภูมิ บัตรคำ กระดาษแข็ง ฯลฯ เตรียมคำเหล่านี้มาล่วงหน้าก็ได้

5.2.2 ครูอ่านคำทั้ง 5 แถว (ในแนวนอน) ให้นักเรียนอ่านตาม

5.2.3 ให้นักเรียนที่อ่านได้คล่องเปลี่ยนกันอ่านนำ นักเรียนคนอื่นๆอ่านตาม

5.2.4 ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันโดยไม่ต้องอ่านนำ

5.2.5 แบ่งกลุ่มนักเรียนออกตามความเหมาะสม ให้แต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยนกันอ่านพร้อมกันโดยไม่ต้องอ่านว่า

5.2.6 ให้แต่ละกลุ่มอ่านคำสลับกัน

5.2.7 ฝึกให้อ่านออกเสียงเป็นรายบุคคล

6. รูปแบบของพยางค์ CCVV และ CCVVC ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นปัญหาแก่นักเรียนผู้พูดภาษาชาวเด

6.1 รูปแบบของพยางค์ CCVV ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือควบกล้ำในตำแหน่งต้นพยางค์ ตามด้วยหน่วยเสียงสระประสม

ตัวอย่างคำที่ใชสอน

เปลี่ย	เปรียะ	เปรียะ	เพลี่ย
เพลี่ย	พลั่ว	เพรื่อ	เกลี่ย
เกลื่อ	กลั่ว	เกลี่ย	เกรื่อ
ควัว	ควา		

6.2 รูปแบบของพยางค์ CCVVC ได้แก่พยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะประสมหรือควบกล้ำในตำแหน่งต้นพยางค์ ตามด้วยหน่วยเสียงสระประสม และพยัญชนะเดี่ยวในตำแหน่งท้ายพยางค์ ทำหน้าที่เป็นตัวสะกด

ตัวอย่างคำที่ใชสอน

เปลี่ยน	เปลี่ยว	เปลือก	เปลือง
เปลื้อง	เปลือย	ปลวก	เปรียง
เปรียง	เปรียบ	เปรี่ยม	เปรียว
เปรี้ยว	เปรื่อง	ปรวน	เพรียก
เพรียง	เพรียบ	เพรียว	พรวด
พรวน	พลึง	พลวก	พลวง
เตรียน	เตรียค	เตรียม	ทรวจ
คววน	คววย	เกรียง	เกรียบ
เกรียน	เกรียน	เกรียว	เกรียว

กรวด	กรวบ	กรวว	กรวม
กรวย	เกลี้ยง	เกลี้ยง	เกลี้ยง
เกลียว	เกลือก	เกลือก	เกลือก
กรวง	กรวม	กรวย	กรวย
เกรียว	เกรียว	เกรียว	กรวย
เกลือก	เกลือก	คลวง	คลวง

ฯลฯ

6.3 วิธีดำเนินการสอน

6.3.1 ครูเขียนคำที่ไว้มโนทัศน์กระดานดำ หรืออาจใช้แผ่นภูมิบัตรคำ กระดาษแข็ง ฯลฯ เตรียมคำที่จะสอนมาก่อนก็ได้

6.3.2 ครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตาม

6.3.3 ให้นักเรียนที่อ่านได้ที่อ่านนำ นักเรียนคนอื่นๆอ่านตาม

6.3.4 ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันโดยไม่ท่องอ่านนำ

6.3.5 แบ่งกลุ่มนักเรียนออกถามตอบเหมาะสม ให้แต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยนกันอ่านหรือกันโดยไม่ท่องอ่านนำ

6.3.6 ให้แต่ละกลุ่มอ่านคำสลับกัน

6.3.7 ฝึกให้อ่านออกเสียงคำเป็นรายบุคคล

ฯลฯ

การสอนเสียงและรูปแบบของภาษาไทยกรุงเทพฯที่มีปัญหาแก่เด็กชาวเล กังไคควาญาก็ ครูควรเตรียมรวบรวมคำที่จะใช้สอนเอาไว้ให้มากพอ รู้จักพลิกแพลง กลวิธีสอน คิดค้นหาวิธีจัดกิจกรรมการสอนเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย อาจนำคำมาร้อยกรอง ให้นักเรียนอ่านก่อนกลับบ้าน หรือแต่งเป็นบทเพลงง่ายๆ บางครั้งอาจต้องใช้ของจริง รูปภาพ หรือเพลงกลอนกระทู้ทางประกอบ เพื่ออธิบายความหมายของคำ ช่วยให้นักเรียน เกิดความเข้าใจบทเรียนได้ยิ่งขึ้น

อนึ่ง หากทางราชการ หรือครู อาจารย์ผู้ใด มีความประสงค์จะนำควมวิจัยนี้ ไปเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียน ก็ควรจะได้ตระหนักถึงหลักสำคัญของการสร้างบทเรียน ดังที่ กานดา ณ ถลาง (2515 : 67) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า...

"การสร้างบทเรียนก็จำเป็นต้องระลึถึงผู้เ้าบทเรียนนั้นเป็นเกณฑ์ คือนักถึง
 ฅประโยชน์ ความรู้ ความเข้าใจที่จะเกิดขึ้นแก่ตัวนักเรียน ไม่ใช่ตัวครู
 เพราะครูมิใช่เป็นผู้เรียน แทนที่จะคิดถึงความสะดวกในการเ้า การสอน
 ของครูเป็นหลัก ควรจะคิดว่าจะสร้างบทเรียนอย่างไร ผู้เรียนจึงจะเรียน
 ได้ดีที่สุด และถูกตวงตามหลักเกณฑ์ที่สุด แท้จริง หลักเกณฑ์นั้นเ้าเ้าเป็น
 เ้ารวบรวบประกอบการพิจารณาของครูเท่านั้น"

ข้อเสนอนี้สำหรับงานวิจัยต่อไป

1. การศึกษาวิจัย เรื่องระบบหน่วยคำและระบบประโยคภาษาชาวเล เกาะสีเฮอร์ อาเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อจากงานวิจัยนี้ เพื่อจะได้ข้อมูลการวิจัยเป็นแนวทางในการจัดทำแบบเรียนภาษาไทยฉบับสมบูรณ์สำหรับนักเรียนชาวเลต่อไป

เพื่อเป็นพื้นฐานการวิจัยต่อไป ผู้วิจัยจะสรุปข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับระบบหน่วยคำและระบบประโยคในภาษาชาวเล ดังนี้

1.1 เรื่องระบบหน่วยคำในภาษาชาวเล

1.1.1 หน่วยคำในภาษาชาวเลแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1.1.1.1 หน่วยคำอิสระ (Free morpheme) หมายถึง หน่วยคำที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง เกิดขึ้นได้อย่างอิสระ โดยไม่ต้องเกี่ยวข้องกับหน่วยคำอื่น อาจจะมีเพียงพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้ เช่น

sa:	หนึ่ง
ma:	อา (น้องชายของผม)
may	อา (น้องสาวของผม)
cæ:	ตา,ปู่
la:kɪ:	ยี่
bi:ni:	เมีย
ka:ni:	ผม,ฉัน,เขา,เรา
li:ra:	หา
soma:lap	กลางคืน
ma:ra:ma:	ผีเสื้อ
bi:la:bi:	ตะพานน้ำ
ri:ba:ri:	แก๊งหัว
pata:pa	รองเท้า

1.1.1.2 หน่วยคำอิสระ (bound morpheme) หมายถึงหน่วยคำที่ต้องอาศัยหน่วยคำอื่นจึงจะมีความหมาย หน่วยคำประเภทนี้ได้แก่หน่วยคำเติมหน้า (prefix) หน่วยคำเติมกลาง (infix) และหน่วยคำเติมหลัง (suffix) หน่วยคำไม่อิสระในภาษามลายูนั้น เท่าที่พบเป็นหน่วยคำเติมหน้า ตัวอย่างเช่น (จะขีดเส้นใต้ไว้ให้เห็นชัด)

<u>n</u> na:tu:	ลูกเขย, ลูกสะใภ้
b <u>a</u> ka:ta	กบ, ปาก, อีงอ้าง
<u>k</u> ona:na?	เด็กหลายคน
<u>d</u> eda:lap	ภายใน
<u>d</u> elu:wal	ภายนอก
<u>k</u> a:pa:rok	จิ้งเหลน
<u>k</u> a:pa:nenj	กิ้งก่า
<u>t</u> a:pu:rok	กะลา
<u>m</u> a:na:tak	สัตว์
b <u>a</u> ñi:ñi:	เพลง
<u>p</u> a:ña:se?	เส้เห
<u>p</u> a:va:nu:	เครื่องเขน
<u>m</u> a:ñi:sa	สับ (บุหรื)

ฯลฯ

อนึ่ง หน่วยคำเติมหน้าบางหน่วยคำ เมื่อเติมเข้าไปแล้ว ทำให้ความหมายของคำเดิมเปลี่ยนแปลงไปอย่าง เช่น

ya:la:	(นุ่)	<u>m</u> a:ya:la:	(ทอดแห)
na:na?	(เด็ก)	<u>k</u> ona:na?	(เด็กหลายคน)
na:ma:	(อะไร)	<u>p</u> a:na:ma:	(ข้ออะไร)
pa:gi:	(เงา)	<u>g</u> ipa:ki:	(เงาๆ)

ฯลฯ

1.1.2 ในภาษาชาวเลมีการรวมคำอิสระกับคำอิสระด้วยกัน เมื่อรวมแล้ว บางทีก็เกิดประโยคอย่างคำประสมในภาษาไทย เช่น

pa:la:	(หัว)	+ da:da:	(นบ)	เป็น	pa:la. da:da:	หัวนม
ʔi:kol	(หาง)	+ ʔi:kat	(ปลา)	เป็น	ʔi:kol ʔi:kat	หางปลา
tɛ:lol	(ไข่)	+ ha:yap	(ไก่)	เป็น	tɛ:lol ha:yap	ไข่ไก่
ʔa:ye:	(น้ำ)	+ ma:ta:	(ตา)	เป็น	ʔa:ye: ma:ta:	น้ำตา
ku:le	(เปลือก)	+ ka:yu:	(ไม้)	เป็น	ku:le ka:yu:	เปลือกไม้
lu:lu:	(เนื้อ)	+ la:nu:	(วัว)	เป็น	lu:lu: la:nu:	เนื้อวัว
ʔu:rak	(คน)	+ tu:ha:	(แก)	เป็น	ʔu:rak tu:ha:	คนแก
ma:ta:	(ตา)	+ ʔa:ri:	(วัน)	เป็น	ma:ta: ʔa:ri:	ตาวัน, ตะวัน
ta:hot	(ใบ)	+ bru:tat	(เสือ)	เป็น	ta:hot bru:tat	ใบชาล
klak	(ก่าไค)	+ ka:ki:	(เท้า)	เป็น	klak ka:ki:	ก่าไคเท้า

ฯลฯ

1.1.3 จากการศึกษาคำข้อมูลที่ได้ในงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า คำในภาษาชาวเล มีจำนวนพยางค์ตั้งแต่ 1 - 7 พยางค์

1.1.4 คำที่เป็นคำอิสระมีพยางค์ตั้งแต่ 1 - 3 พยางค์ แต่ส่วนมาก เป็นคำ 2 พยางค์

1.1.5 คำที่มีพยางค์ตั้งแต่ 4 พยางค์ขึ้นไป ส่วนมากจะเป็นคำรวม

ฯลฯ

1.2 เรื่องระบบประโยคในภาษาชาวเล

1.2.1 จากการศึกษาระบบประโยคข้อมูลเฉพาะที่ได้ในงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า โครงสร้างประโยคในภาษาชาวเลตรงกับภาษาไทยกรุงเทพฯ ตัวอย่างเช่น

1.2.1.1 ประโยคบอกเล่า

ka:mi:	ʔa:da:	pa?
ฉัน	มี	พ่อ
wa:	pi:	kaway
ไป	ไป	วัด

la:nu: ma:kat ru:poy

วัว กิน หญ้า

na aw ma:kat ʔi:ket

แมว กิน ปลา

ka:ma: ʔa:da: pi:sak

ไก่ มี กว๊าย

li:ma: si:sel

5 หวี

1.2.1.2 ประโยกปฏิเสธ

paʔ tet pi: ri:ka: ʔi:kat

พ่อ ไม่ ไป จับ ปลา

si:poyʔ tet na:kat na:si:

หอย ไม่ กิน ข้าว

miʔ tet ba:ca: su:rayʔ

น้อง ไม่ อ่าน หนังสือ

pra:hu: tet ʔi:ren pu:kay

เรื่อ ไม่ ลาก อวน

ʔa:su: tet ʔu:sih su:pat

หมา ไม่ เล่น ไพ่

1.2.1.3 ประโยกคำถาม

sa:pa: ma:reh

ใคร มา

kaw pa:na:ma: na:ma:

คุณ จ้อง อะไร

sa:pa: ba:la: ha:yap

ใคร เลี้ยง ไก่

sa:pa:	na	pi:	ka:pakat
ใคร	จะ	ไป	กลาค
kaw	təŋa?	maya:ri:	na:ma:
คุณ	กำลัง	หา	อะไร

1.2.2 ประโยคภาษาชาวเลมีคำแสงทาดใจ เช่นเดียวกับภาษาไทยกรุงเทพฯ
ตัวอย่างเช่น

na	จะ
mi? na pi: kadɪ:ha:	น้องจะไปไหน
təŋa?	กำลัง
kaw təŋa? maya:ri: na:ma:	คุณกำลังหาอะไร
dah	แล้ว
cæ: ya:ŋan ye? ma:ti: dah	ปู่กับย่าตายแล้ว
ฯลฯ	

1.2.3 ในภาษาชาวเลมีคำลักษณนามใช้คล้ายกับภาษาไทย และคำลักษณนาม
ทุกคำจะปรากฏในตำแหน่งหลังจำนวนนับ เช่นเดียวกับภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

lu:ŋo?	กอง
ba:tu: du:wa: lu:ŋo?	หิน 2 กอง
ʔi:kol	ตัว (หาง)
ʔi:kat du:wa: ʔi:kol	ปลา 2 ตัว
bi:yɪ:	หลัง, ฝา, ผด, เรือ, ดวง (หน่วย)
ru:ma: du:wa: bi:yɪ:	บ้าน 2 หลัง
təlɔl du:wa: bi:yɪ:	ไข่ 2 ฟอง
ri:at du:wa: bi:yɪ:	ทุเรียน 2 ผล
yapta:ŋan du:wa: bi:yɪ:	นาฬิกา 2 เรือน
bi:tak du:wa: bi:yɪ:	ควา 2 ดวง

นอกจากนี้ยังมีคำอีกหลายคำ	เช่น
pu:hot	ทน
bua	ลำ
ʔu:rok	คน
la:mal	ใบ, แผ่น
bi:lah	แทง, ชี
ʔu:lay?	เส้น
ti:pa?	กิ่ง
ni:ci?	คุณ, อีก
kray?	ฝัน
pa:la:	เลม, ตัว
ka:ki:	กัน
gu:ni:	กร-สอบ
bə:lah	วาง
gu:	คู
bə:toh	วาง
	ฯลฯ

จากข้อสังเกตบางประการนี้ จะเห็นว่า ระบบประโยคในภาษาวลาวนั้นมีรายละเอียดที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยอยู่มาก ผู้ที่ถนัดการจะพูดภาษาวลาวให้ได้ จึงควรเรียนรู้คำหรือวงศัพท์ให้มาก เพราะเมื่อนำคำมาเรียงกันให้เป็นประโยค ก็จะสามารถพูดภาษาวลาวได้ทันที

เนื่องจากผู้วิจัยยังไม่ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องระบบหน่วยคำและระบบประโยคในภาษาวลาวโดยตรง จึงไม่สามารถที่จะให้รายละเอียดในเรื่องดังกล่าวนี้ได้อย่างสมบูรณ์ เป็นเพียงให้ข้อสังเกตบางประการไว้เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิจัยต่อไปเท่านั้น

2. การวิจัยเรื่องระบบหน่วยเสียงภาษาชาวเลเกาะสีหะ ความรู้วิชา อำเภอบึง จังหวัดภูเก็ต น้ำอีกครึ่งหนึ่ง เว้นยื่นชั้นผลการวิจัยครั้งนี้ว่าถูกต้องหรือผิดพลาดประการใดบ้าง

3. การศึกษาความหมายของภาษาชาวเลพวกสิงห์ หรือ มาซิง ซึ่งเป็ชาวเลที่อาศัยอยู่ทางชายฝั่งทะเลคาบะตะวันตกของประเทศไทย นับตั้งแต่ จังหวัดพังงา ระนอง ตลอดไปถึงวิคตอเรีย พอยต์ (Victoria Point) ในสหภาพมาเลเซีย เนื่องจากภาษาชาวเลกลุ่มนี้แตกต่างจากภาษาชาวเลเกาะสีหะและชาวเลกลุ่มอื่นๆ ดังนั้นผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างคำไว้มานำเสนอในบทสรุปของงานวิจัยนี้

4. การศึกษาภาษาชาวเลกลุ่มอื่นๆ เช่นชาวเลที่อาศัยอยู่ในจังหวัดกระบี่ พังงา สตูล ฯลฯ เพื่อจะได้นำผลการศึกษามาเปรียบเทียบกับผลของงานวิจัยนี้ ในโอกาสต่อไป

5. การศึกษากันว่าภาษาของชนกลุ่มน้อยอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยได้แก่หลายยั้ง มีภาษาของพวกเขม็ง (นิกริโก) ชาวไท ละว้า ชอง เขมร มอญ ญวน (จันทบุรี, หนองคาย, นครพนม, สกลนคร ฯลฯ) มูเซอ (ภาษาชาวเขาในจังหวัดแพร่, เชียงใหม่ ฯลฯ) ภาษากะเหรี่ยงเผ่าต่างๆ (แบฮองสอน, เชียงราย, ลำพูน, เพชรบุรี ฯลฯ) ภาษากระตั้น (บ้าน) ภาษาผีกองเหลือง (แพร่, บ่าน, แบฮองสอน) ภาษาลัว (ภาษามลระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายู, พวกนี้อาศัยอยู่ในบริเวณฝั่งทะเลด้านตะวันออกทางตอนใต้สุดของประเทศไทย) ภาษาจีน และ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ เป็นต้น.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กานดา ณ กลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา โรงพิมพ์พระจันทร์ พระนคร 2515, 105 หน้า
- กิด พงศทัต และศิธร แสงธนู คู่มือครูภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ไทยวัฒนาพานิช 2516, 175 หน้า
- โชติ สุวัทธิ "ชาวน้ำ" สารานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2513, หน้า 6225 - 6226
- นิมะ ประνομวงศ์ และโมหัมหมัด อับดุลกาเคร์ ปทานุกรมไทย - มลายู ฉบับสมบูรณ์ แพร่พิทยา 2507, 492 หน้า
- ประเทือง เครือหงส์ และคนอื่นๆ สภาพความเป็นอยู่ของชาวน้ำ (ชาวทะเล) ในประเทศไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2517, 56 หน้า (อัครสำเนา)
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน การศึกษาภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ ไทยวัฒนาพานิช 2516, 237 หน้า
- พุ่มเฟื่อง เครือตราฐ "การศึกษาเรื่องเสียงในภาษาไทย" คู่มือวิชาภาษาไทย เล่ม 3 ฉบับที่ 100 โรงพิมพ์คุรุสภาพระสุเมรุ 2512, หน้า 49 - 78
- พุ่มเฟื่อง เครือตราฐ ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน พระนคร 2509, 113 หน้า (อัครสำเนา)
- ราชบัณฑิตยสถาน อักษรานุกรมภูมิศาสตร์ไทย โรงพิมพ์พระจันทร์ พระนคร 2506, 376 หน้า
- ลอยเชล, โคนัลด์ และคนอื่นๆ คู่มือครูในการสอนออกเสียงภาษาไทยแก่ผู้พูดภาษามลายู โรงพิมพ์คุรุสภา 2508, 85 หน้า
- วิจิตร ณ ภาณุพงศ์ "การวิเคราะห์ภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์" คู่มือวิชาภาษาไทย เล่ม 3 ฉบับที่ 100 โรงพิมพ์คุรุสภาพระสุเมรุ 2512 หน้า 79 - 135

- วิจิตร ภาณุพงศ์ "การศึกษาประวัติความเป็นมาของภาษาตามแนวภาษาศาสตร์เชิงประวัติ"
ภาษาศาสตร์ ชุมนุมบทความทางวิชาการ ถวายพระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่น
 นราธิปพงศ์ประพันธ์ ในโอกาสที่พระชนม์ครบ 80 พรรษา ไทยวัฒนาพานิช
 2514 หน้า 85 - 119
- วิจิตร ภาณุพงศ์ "ภาษาศาสตร์คืออะไร" สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ฉบับพิเศษ 14 ธันวาคม
 2507 หน้า 71 - 81
- วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น คำบรรยายวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ บรรยายแก่นิสิตปริญญาโทภาษา
 และวรรณคดีไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1
 ปีการศึกษา 2517
- วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นเพชรบูรณ์ (เฉพาะตำบลหล่มสัก อำเภอ
หล่มสัก) วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513,
 205 หน้า (อักษรสำนวน)
- วิไลวรรณ คำรักษ์ ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513, 274 หน้า (อักษรสำนวน)
- วีระวัชร สำนวนจิตต์ ระบบหน่วยเสียงของภาษากะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง อำเภอจอมบึง
จังหวัดราชบุรี ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2515, 68 หน้า (อักษรสำนวน)
- แวน ไซออก, ไบรช แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ (คมคาย จงเจริญสุข
 แปล) โรงพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย พระนคร 2504, 153 หน้า
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมสามัญศึกษา คู่มือครูวิธีสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงพิมพ์
 กุรุสภาลาดพร้าว 2514, 267 หน้า
- ส่วนการศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต สภาพจังหวัดภูเก็ต 2516, 2516, 30 หน้า
 (อักษรสำนวน)

สุนัย ราชภัฏเพียรักษ์ ภูเก็ท ฉบับพิมพ์เป็นบรรณาการเนื่องในโอกาสครบอายุหกสิบปี โรงพิมพ์
พระจันทร์ พระนคร 2517, 237 หน้า

สุไร พงษ์ทองเจริญ ตำราวิชาศัพทมูลวิทยาของครูสภา วิชาภาษาอังกฤษตอน 5 วิธีสอน
ภาษาอังกฤษ โรงพิมพ์ครูสภา 2505, 164 หน้า

อัญชลี ผาสุนิวัฑ English Phonetics โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2515,
157 หน้า

อุดม วโรตม์สิกขิตถ์ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น โรงพิมพ์ครูสภาดาดพร้าว 2513, 209 หน้า

แฮริส, จิมมี จี. และธีระพันธ์ วงศ์ไทย แบบฝึกหัดการวิเคราะห์เสียงในภาษา โรงพิมพ์
ครูสภาดาดพร้าว 2516, 96 หน้า

Blanchard, wendell and Others, Thailand: Its People Its Society Its
Culture, Human Relations Area Files, Inc., New Haven, 1958,
528 pp.

Buchanan, Cynthia D., A Programmed Introduction to Linguistics:
Phonetics and Phonemics, D.C. Heath and Company, Lexington,
Massachusetts, 1963, 270 pp.

Dacanay, Fe R., Techniques and Procedures in Second Language Teaching,
Philippine Center for Language Study, Alemar - Phoenix
Publishing House, INC., Quezon City, 1967, 538 pp.

Gleason, H.A., Jr., An Introduction to Descriptive Linguistics, Revised
Edition, Oxford & IBH Publishing Co., New Delhi, 1961, 503 pp.

Kehoe, Monika, Applied Linguistics: A Survey for Language Teachers,
The Macmillan Company, New York, 1968, 154 pp.

Kwee, John B., Indonesian, The English Universities Press Ltd.,
1974, 162 pp.

- Lado, Robert, Language Teaching: A Scientific Approach, McGraw Hill, Inc., New York, 1964, 239 pp.
- Lebar, Frank M., and Others, Ethnic Groups of Mainland Southeast Asia, Human Relations Area Files Press, New Haven, 1964, 288 pp.
- Palakornkul, Angkab, Pronunciation English for Thai Speakers, Kurusapha Ladprao Press, 1971, 153 pp.
- Pike, Kenneth L., Phonemics, Edwards Brothers, Inc., Ann Arbor, Michigan, 1954, 254 pp.
- Purnell, Herbert C., "Toward Contrastive Analyses Between Thai and Hill Tribe Languages: Some Phonetics Data", in Tai Phonetics and Phonology, pp. 113 - 130, Edited by Jimmy G. Harris and Richard B. Noss, Prachandra Printing Press, Bangkok, 1973
- Samarin, William J., Field Linguistics, Holt, Rinehart and Winston, New York, 1967, 246 pp.
- Seidenfaden, Erik, The Thai Peoples, The Siam Society, Prachandra Printing Press, Bangkok, 1967, 162 pp.
- Smalley, William A., Manual of Articulatory Phonetics, The Colad Co., Inc., Buffalo 10, New York, 1964, 512 pp.
- Wells, J.C., and Colson, Greta, Practical Phonetics, Sir Isaac Pitman and Sons Ltd, London, 1971, 116 pp.
- White, Walter G., The Sea Gypsies of Malaya, London, Seeley, Service, 1922, unpagged.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

คำภาษาไทยกรุงเทพฯ หักเสียงเป็นภาษาชาวเลในรูปสัจลักษณ์เด่นเสียง

แผนภูมิ 1 คำที่เกี่ยวข้องกับร่างกายคน - ตัว

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
1	กระดองปู	kule? kətap	21	แขน	lanan
2	กระดูก	tulak	22	เขี้ยว	si:yok
3	กระเพาะ	proy? na:si:	23	ไขปลาคา	ta:lol pi:kat
4	กางปลา	tulak pi:kat	24	กอดออย	brəgo?
5	จานปู	səpe? kətap	25	กาง	da:gu:
6	กึบ	ku:ku:	26	กริบ	sənyay
7	เก็กลปลา	si:si? pi:kat	27	เกรว	ba:wo
8	แถบ	pi:pi:	28	โกนซา	paha:
9	ขน	bu:lu:	29	งวง	brənuy
10	ขนกัว	ba:lu: kənyap	30	งา	ga:dik
11	ทาวา	bu:lu: na:ta:	31	ตีโครง	tulak ru:so?
12	ขนในที่จับ	bu:lu:	32	เคี้ยว	ta:gi:
13	กระดูก	bu:lu: kəte?	33	คัม	ha:ti:
14	ขดเคา	prədu: ka:ki:	34	คา	ma:ta:
15	ขดบือ	lanan	35	ทองนอย	pəneh
16	ขดคอก	si:ku:	36	เคา	ka:ki:
17	ขา	səblake:ki:	37	นง	da:da:
18	คิตา	ciə? na:ta:	38	นมเด็ก (ก่อน วัยหนุ่มสาว)	mo:nyaw
19	อุมก	brəbi?	39	คอง	lu:lu: ?a:su:
20	เขา	ta:no?	40	น้ำตา	?a:ye: ma:ta:

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
41	น้ำกอย	ya:ri: kli:kik	62	ริมฝีปากล่าง	bi:bel ba:wa?
42	น้ำกลาง	ya:ri: ha:tu:	63	รูจมูก	lu:bak hi:duk
43	น้ำขี้	ya:ri: tuluño	64	ลายมือ	suray? ta:ɲan
44	น้ำเทา	ya:ri: ka:ki:	65	ลำคอ	ba:tak li:ɲel
45	นํ่านาง	ya:ri: ma:neh	66	ลำไส้	proy?
46	น้ำมือ	ya:ri: ta:ɲan	67	ลิ้น	li:dah
47	น้ำหัวแม่มือ	ya:ri: ba:sel- ta:ɲan	68	ลิ้นไก่	tɔykatoy
48	บา (ไหล)	ba:hu:	69	เล็บเท้า	ku:ku: ka:ki:
49	ปอด	so?	70	เล็บมือ	ku:ku: ya:ri:
50	ปาก	mu:loy?	71	เลือด	da:rah
51	ปีก	sa:ya?	72	สันเท้า	tu:me? ka:ki:
52	เปลือกหอย	kule? si:poy	73	สะเคือ	pu:say?
53	แผล	li:ak	74	สะเอว	pi:ɲak
54	ฝ่าเท้า	tapa? ka:ki:	75	สันหลัง	bla:kak
55	ฝ่ามือ	tapa? ta:ɲan	76	เส้นผม	ʔu:ray bo?
56	พุงปลา	proy? ʔi:kat	77	เส้นเอ็น	ʔu:ray?
57	เพดานปาก	hæla:hæ	78	หงอนไก่แจ้	si:sel ha:yap
58	ฟัน	gi:gi:	79	หงอนไก่(ทั่วไป)	mu:po? ha:yap
59	เยี่ยว(ปัสสาวะ)	kæme?	80	หนวด	mi:say
60	รักแร้	kæte?	81	หัว	pa:la:
61	ริมฝีปากบน	bi:bel ʔa:tay?	82	หัวเข่า	lu:toy

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
83	หัวใจ	ha:ti:	93	หน้าผาก	ka:niŋ
84	หัวนม	pa:la: da:da:	94	หน้าอก	thada:da:
85	หัวปลา	pa:la: ʔi:kat	95	หู	tlɪ:ŋa:
86	หนัง	ku:leʔ	96	เหงื่อ	pɛloʔ
87	หลังเท้า	bla:kak ka:ki:	97	เหงือก	ka:ŋiʔ
88	หลังมือ	bla:kak ta:ŋan	98	เหงือกปลา	ʔi:sak ʔi:kat
89	หาง	ʔi:kol	99	อ้นทะ	tɛlol
90	หางปลา	ʔi:kol ʔi:kat	100	อวัยวะเพศชาย	sule:w
91	หน้าแข้ง	ca:ku:l	101	อวัยวะเพศหญิง	bu:toy
92	หน้าท้อง	proyʔ	102	อุจจาระ	ta:hi:

หมวดที่ 2 คำที่เกี่ยวข้องกับเครือญาติ

103	ญาติพี่น้อง	nabra:naʔ	114	พ่อ	paʔ
104	ตา(พ่อของพ่อ)	ca:	115	พ่อตา	paʔ ma:tuha:
105	ทวด (ชาย)	ŋaŋ ki:la:ki:	116	พี่ชาย	ca: ki:la:ki:
106	ทวด (หญิง)	ŋaŋ ni:bi:ni:	117	พี่สาว	ca: ni:bi:ni:
107	น้องชาย	ʔa:di: ki:la:- ki:	118	แม่	maʔ
108	น้องสาว	ʔa:di: ni:bi:- ni:	119	แมยาย	maʔ ma:tuha:
109	น้า (น้องชายของแม่)	ma: ki:la:ki:	120	เมีย	bi:ni:
110	น้า (น้องสาวของแม่)	may ni:bi:ni:	121	ย่า	yeʔ
111	ป้า	wa: ni:bi:ni:	122	ยาย(แม่ของแม่)	yeʔ
112	ปู่	ca:	123	ลุง	wa: ki:la:ki:
113	ย่า	la:ki:	124	ลูกเขย	ma:na:tu:

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
125	ลูกชาย	na:naʔ ki:la:- ki:	129	ตา	may
126	ลูกสะใภ้	na:na:tu:		(น้องสาวของพ่อ)	
127	ลูกสาว	na:naʔ ni:bi:- ni:	130	หลาน	cu:cu:
128	อา	ma:	131	เขิน	ci:jeʔ
	(น้องชายของพ่อ)				

หมวดที่ 3 คำสรรพนาม

132	ข้าพเจ้า	ka:mi:	138	ท่าน	ka:n̄aw (kaw)
133	เขาทั้งหลาย	ku:n̄a: s̄amuha:	139	เธอ	ka:n̄aw (kaw)
134	เขา (ผู้ชาย)	ku:n̄a: ki:la:ki:	140	ผม	ka:mi:
135	เขา (ผู้หญิง)	ku:n̄a: ni:bi:ni:	141	มัน	n̄a.
136	คุณ	ka:n̄aw(kaw)	142	มันทั้งหลาย	n̄a. s̄amuha:
137	ฉัน	ka:mi:	143	เรา	ka:mi: (ki:ta:)

หมวดที่ 4 คำกริยา

144	กระดก	cu:khi	154	ขึ้น (ไถ)	mu:kwʔ
145	กอดรัด	krɔt	155	ขับ (เรือ)	p̄gak
146	ถัก	gi:geʔ	156	ขับไล่	proh
147	กำ	k̄pan	157	เขา	ma:soʔ
148	กิน	na:kat	158	ขึ้น (นำขึ้น)	pa:sak
149	กลิ้ง	gr̄:lik	159	ขึ้น (บันได)	n̄a:n̄a:
150	กุม	p̄gak	160	ชู	gra:paʔ
151	เกี่ยว	ma:ʔa:ya	161	กาง	t̄khal
152	เกลียด	b̄si:	162	คิด	bihimay
153	ขยำ	c̄kap	163	คึก	ga:laʔ

คำศัพท์	ภาษาไทย	ภาษาชาวเล	คำศัพท์	ภาษาไทย	ภาษาชาวเล
164	งัก	tu:wen	188	ค้อ	ba:tah
165	งม	ki:yo?	189	คก	gu:gol
166	งม	ta:lap	190	คบ	ta:pal
167	จ๊ับ	ri:ga?	191	คระหับ	ma:le?
168	จ๊ับ(ผา, พญ)	li:pay?	192	คัก	ca:bu?
169	จวบ	ci:yop	193	ค้ำ (ขาว)	tu:to?
170	เงาะ	ta:bo?	194	ค้ำ(เครื่องแกง)	ya:lo?
171	ฉาย	pa:zak	195	คักอ้าง	ga:ga?
172	ฉัด	si:pa?	196	คี่	ka:to?
173	ฉาบ	pli:cet	197	เค็ม	ta:nha
174	ฉาย	swal	198	เครียม	sia?
175	โอบเฉียว	ca:pav?	199	แกงคั่ว	ba:pa:kay
176	ชก	tu:mo?	200	ค้อ	ga:lah
177	ชอบ	su:ka:	201	คอง	si:kok
178	ชัก	si:ta?	202	ฉาม	ta:na:
179	จ๊ัก	tu:ño?	203	ทวงคิง	la:rak
180	จูป	ca:lu	204	ทั้น(รู้เท่าทัน)	dhatdhat
181	จู้	yu:ñok	205	ท่า	bu:ay (bu:way)
182	โจ	ru:re:l	206	ทิมคำ	ca:cah
183	คัก	ka:dak	207	ทูป	ra:poh
184	คาก	su:pah	208	แทง	ti:kap
185	คินรน	hu:tal	209	นอน	ti:no?
186	คินสลับ	di:di	210	คั้ง	du:do?
187	คั้ง	ra:gak	211	นับ (เงิน)	ki:ra:

คำศัพท์	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเด	คำศัพท์	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเด
212	นับ (เลข)	bi:lak	236	เมาเหลา	ma:bo? ʔa:rah
213	น้ำ	ʔa:mit ma:reʔ	237	ยาง	sa:lay
214	นค	ha:luyʂ	238	นึ้ม	ku:ni:m
215	นุ	ma:la:	239	นึน	ba:di:ri:
216	นวน	mu:mol	240	ยุบ	ka:hek
217	นิน	tra:bak	241	แยง	ra:payh
218	ปอก	pa:lɔʔ	242	รบ	prak
219	ปอน	ocp	243	รวมมือ	ba:pa:khay
220	ปัก	ca:caʔ	244	รัก	sa:yak
221	ป็น	pu:lol	245	รึบ	ha:mayʔ
222	ปลิว	ɲlak	246	ร่า	ma:na:ri:
223	ปู้เลื่อ	ʔa:pal	247	ลวง	sɔlo
224	แปด	ʔa:leh	248	ลัก	cu:ri:
225	ไป	pi:	249	ลาง	ba:soʔ
226	ผูก	ʔi:kayʔ	250	เลน	ʔu:sih
227	พิค	ti:vo	251	เลนขอนหา	ʔu:sih na:sɔluni:
228	พา	ba:va:	252	เลนตะกรอ	ʔu:sih si:paʔ
229	พริก	ʔa:leh	253	เลนเตย	ʔu:sih ɣala pa:niak
230	พุด	ma:law	254	เลนทอยเส้น	ʔu:sih tu:hohay
231	มอง	ti:niun	255	เลนทอยหลุม	ʔu:sih tu:hoʔ
232	บอบ	brɪ:	256	เฉบไป	ʔu:sih pɔ:
233	มา	ma:reh	257	เลนไฟ	ʔu:sih su:pat
234	มี	ʔa:da:	258	เจนฟุดบอด	ʔu:sih bua ɣu:la:
235	เมา	ma:boʔ	259	เลนสะบ่า	ʔu:sih sɔba:

คำที่	ภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	ภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
260	แลบ	ki:lay?	277	สับ	ʔi:sa?
261	เลีย	yi:lay?	278	ไลคัก	ri·ba:
262	วณ	ʔ-mu:yo	279	หัก	pa:tah
263	วัด	ʔu:kol	280	หักควมมือ	lɛkap
264	วาง	plɛpay?	281	หัก	bla:yhal
265	วาง	ga·reh	282	หัวใจเตน(สั้น)	dhudhu
266	วิ่ง	bla:ri:	283	หัวเราะ	hɛkɛla?
267	วิ่งกระโดด	trɛyot	284	หาบ	ka:nal
268	เวียน	gli:lik	285	เหิน	pɛga:ri:
269	ลชน	ʔa:vhal	286	เหา	yɛmuyh
270	สนุก	ra:may	287	เหาะ	trɛbak
271	สะท้อน	ga:gi?	288	เหลา	ra:woy
272	สั้น, คั้น	dhidhi	289	อ่าน	ba:ca:
273	สับ	ci:cak	290	อ่านหนังสือ	ba:ca: su:ray?
274	สาด (น้ำ)	su:way?	291	อาบ	ma:ni:
275	ถ่าน	ʔa:nam	292	อาบน้ำ	ma:ni: ʔa:ye:
276	ถาว (เชือก)	si:te pu·ŋu:ɔy	293	โอบกอด	krɔ:t

หมวดที่ 5 คำขยาย

294	กลม	bu:lay?	300	ขาว	pu:tah
295	กว้าง	lɛga:	301	ขี้เหว	ta:ʔa:rah
296	แก	tu:ha:	302	แข็ง	tɛgal
297	โกง(หลังโกง)	bu:ko?	303	แข็งแรง	tɛgal ʔu:ray?
298	ไกล	da:pik	304	คม	ta:yap
299	ไกล	ya:wo?	305	แคบ	sɛpe?

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเด	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเด
306	โง่	bu:do:	330	ยาว	pa:ñak
307	จน	ha:ya?	331	รวย	ka:ya:
308	ฉลาด	pa:nay?	332	ไว้	ca:pay
309	จำ	la:may?	333	ละเอียด	ha:luyʂ
310	วัน	ba:ʔa?	334	ลัก	da:lap
311	กึ่ง	bu:ŋi:	335	เล็ก	da:mi
312	กำ	hi:tap	336	เลว (ชั่ว)	tet bəgu:na:
313	ก็	ba:yi?	337	แกง	ho:y hu:yat
314	แกง	mi:rah	338	สวຍ	bəka:ca?
315	ชั่ว	ba:pa:	339	สิ้น	pa:na?
316	ต่ำ	ʔe:ya:	340	ถี่	hi:yaw
317	หาย	wa:ti:	341	ลีครวม	hi:yaw hi:tap
318	ต่ำ	ra:rah	342	ลีครวม	mi:rah pu:dal
319	สั้น (ว่าคน)	krik	343	สั้น ๆ	hi:yaw
320	สั้น (หลังคน)	da:tha	344	ลี	hi:yaw
321	เทา	bəda:bu:	345	ลี	mi:rah ku:niŋ
322	น้อย	di:gi?	346	ลี	ku:niŋ
323	เบา	ri:han	347	สูง	ti:ŋi:
324	แบบ	pi:pe?	348	เสียงหมอชาว -	dhedhe
325	ปานกลาง	bətaŋa?		เกือก	
326	ปาน (ทุ)	tu:pon	349	หนัก	bray?
327	เป็น	hi:do?	350	หยาบ	ka:sal
328	ผอม	ku:ruyʂ	351	หอม	ba:wu:
329	มาก	ba:ña?	352	เหม็น	bu:so?
			353	แหลม	ta:yap

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาราวเด	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาราวเด
354	หิว	la:paɪ	358	อดน (เข่าว)	mu:da:
355	ใหญ่	bɛsaɪ	359	อดนแ	lɛma
356	อวน	lɛmɛʔ	360	อิม	kɛnɔŋ
357	อดน (นุ)	lɛmah			

หมวดที่ 6 คำที่ใช้เรียกเครื่องนุ่งห่มและเครื่องประดับต่างๆ

361	กางเกง	slu:wal	376	ผ้าเช็ดหน้า	sa:puʔ ta:ŋan
362	กางเกงชั้นใน	slu:wal da:lap	377	ผ้านุ่ง (โสร่ง)	ka:yet blu:bak
363	กระดุม	pɛŋa:cik	378	ผาหมนอน	gɛbal
364	กระเป๋	be	379	รองเท้าวแตะ	pata:paʔ
365	กระโปรง	ไม่มีคำใช้	380	รองเท้าวหุ้มส้น	pata:paʔ ga:soy
366	กำไลเท้า	klak ka:kɪ:	381	ลูกปัด	ma:nɔʔ
367	กำไลมือ	klak ta:ŋan	382	ลูกพรวน	ta:gɛta:
368	กิ๊	pha:peʔ	383	แว่นตา	cɛrɛmen ma:ta:
369	เข็มขัด	ta:li: pi:ŋak	384	เสื้อ	ba:ɣu:
370	จัมปี	ca:pɪk	385	เสื้อชั้นใน	ba:yu: da:lap
371	คอก	su:bak		(ผูกชาย)	
372	ถุงเท้า	sɛtukɪn	386	เสื้อชั้นใน	ba:yu: sa:koy
373	ผ้าขาวม้า	ka:yet pa:nɛk		(ผูกหญิง)	
374	ผ้าคลุมยม	ka:yet tu:dok- pa:la:	387	เสื้อนอก	ba:yu:koy
375	ผ้าเช็ดตัว	ka:yet tɛwa:la:	388	สร้อยคอ	ra:tay li:he:l
			389	หมวก	moʔ
			390	แหวน	ci:cet

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
391	กระจก	ca:ra:men	414	โต๊ะ	pa:pat to?
392	กระถาง	hi:ru:	415	ถาด	ma:ko
393	กระต่าย (เครื่องชุกมะพร้าว)	pa:nga:roy	416	ถัง	petaw
394	กระสอบ	su:pe?	417	ถาด	ta:lap
395	กระสอบใบ	su:nu:	418	ถาด	ha:rak
396	กะละมัง	bi:pun	419	เทียนไข	det
397	กา (น้ำ)	ti:gw:	420	ตุ้ม	thu (ka:mi:yan ci: - na:)
398	แก้อ	ka:wi:	421	บุตรี	ma:hun
399	ขวด	li:bu:li:	422	แปรง	b:da?
400	ขวาน	ka:pa?	423	แปรง	pa:ngi:ne?
401	ขันน้ำ	ba:ten	424	ผรา (ขันวางของ)	pa:ra:
402	เขียง	pa:pat pa:ni:ne:ay	425	พรา	pe:rak
403	ครก	la:sok pa:ni:lo?	426	ฟูก	bo?
404	ครีมนิโดม	mi:na? bo?	427	พื้น	ka:yu: ?a:pi:
405	จ๊ก	sa:no	428	ไฟ	?a:pi:
406	จอบ	ca:kon	429	มีด	pi:saw
407	จาน	yap	430	มุง	kla:mun
408	จอบ	su:du:	431	ไม้ขีด	pa:nga:re
409	เชื้อไฟ	ru:pat	432	ไม้ตบ	pa:na:dak
410	ตะเกียง	pli:ta:	433	ยารักษาโรค	ru:bayh
411	ตุ่มน้ำ	thok	434	ยาสีฟัน	ru:bayh gi:gi:
412	เตา	krat	435	ยาสูบ	pi:sa?
413	เตียง	pa:pat pa:ni:no	436	รวม	pa:yok
			437	ส้อม	su:du: ba:ya:ri:

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
438	สับ	sa:bot	443	หอก	bu:luy ^๕
439	สาก	ha:lu: p ^๕ h ^๕ lo?	444	หม้อ	pi:yo?
440	สัว	pa:hayh	445	หม้อแกง	bla:ya:
441	เลียม	tan ^๕ caw	446	ทบอน	ba:tan
442	เลื่อ (สาค)	l ^๕ payh	447	หวี	su:ray
			448	ไท	ga:sat

หมวดที่ 8 คำที่ใช้เรียกดินฟ้าอากาศ ทิศทาง และกาลเวลา

449	กลางคืน	soma:lap	466	เที่ยง	ta ^๕ na ha:ri:
450	กลางวัน	si:ak(s ^๕ i:yak)	467	ฝน	hu:yat
451	ข้างใต้(ขาลาง)	ba:wah	468	พายุ	ri:boy
452	ข้างบน	ʔa:tayh	469	ฟ้า	la:ne?
453	เช้า	pa:gi:	470	ภายนอก	delu:wal
454	เช้ามืด	gi ^๕ pa:gi:	471	ภายใน	deda:lap
455	คืน	ta:nha	472	มืด	k ^๕ lap
456	คึก	ta ^๕ na ma:lap	473	ย่ำค่ำ	pa ^๕ s ^๕ na:
457	บ่าย	ma:ta: ha:ri: - yeb ^๕ ye?	474	ย่ำรุ่ง	mu:kai
458	ทิศตะวันตก	ba:ray?	475	เย็น	sr ^๕ pa? pa ^๕ s ^๕ na:
459	ทิศตะวันออก	ti:m ^๕ ol	476	ริม	bi:dik
460	ทิศใต้	ba:ray? da:ya:	477	ลม	ʔa:nen
461	ทิศพายัพ	ba:ray? la:woy	478	สาย	sopa:gi:
462	ทิศอาคเนย์	sla:tat	479	อากาศ	ไม่มีคำใช้
463	ทิศอีสาน	ti:m ^๕ ol pa:ɗak	480	หนาวฝน	mu:set hu:yat
464	ทิศหริภี	ya:rop pa:na?	481	หนาวร้อน	mu:set ha:ɗay?
465	ทิศเหนือ	ta:ra:	(หนาวแล้ง)		
			482	หนาวหนาว	mu:set b ^๕ ye?

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
483	กบ	baka:ta	507	ตระนี	ma?wa:
484	กล้วย	pi:sak	508	ข้าง	ga:yha
485	กล้วยไม้	da:wotlaw	509	ดอกใบ	bunga:
486	กวาง	ru:sa:	510	คนไม้	pu:hot ka:yu:
487	กะพอ	pa:layh	511	ตะกวด	kaya:wah
488	กิ่ง	hu:rak pa:ga:roy	512	ตะพานน้ำ	bi:la:bi:
489	กิ่งกา	kapa:nen	513	หัวตอ	pa:la: ha:tu:
490	กิ่ง	hu:rak	514	ตาลโตนด	tanoy
491	ไถ	ha:yap	515	เตา	pa:nu:
492	ขนุน	na:ka:	516	แตงกวา	ti:mon
493	ชาวเจ้า	brayh	517	แตงโม	ti:mon mali:kay
494	ชาวโพด	ja:kok	518	แตง	pa:ka:nyay pa:di:
495	ชาวเหนียว	brayh pu:loy	519	เถาวัลย์	ga:kal
496	กล้วย	baka:ta dum	520	นก	burok
497	ควาย	kiabaw	521	นกเขา	tru:tru:
498	กาง	lu:tok	522	นกเขาขาว	mr:bo?
499	กางคก	ka:tari:kok	523	นอยหนา	nu:nan
500	งู	ru:lal	524	ใบจาก	pi?i:sa?
501	งูเห่า	sa:wa:	525	ใบไม้	da:wot ka:yu:
502	จระเข้	baha:ya:	526	ปลา	gi:kat
503	จำปา	ca:pa:da?	527	ปลาคาว	tu:to?
504	จิ้งหรีด	bu:tot	528	ปลาทุ	ta:manun bu:lay?
505	จิ้งจก	caca?	529	ปลาหมึก	nhuy
506	จิ้งเหลน	kapa:rok	530	ปลา	baka:ta pu:teh

คำที่	ภาษาไทย	ภาษาชาวเล	คำที่	ภาษาไทย	ภาษาชาวเล
531	ปลิงทะเล	tri:pak	555	แมงดาทะเล	bla:kay
532	เปลือกไม้	ku:le ka:yu:	556	แมงกานา	ไม่มีคำใช้
533	ปู	ka:tap	557	แมลงวัน	la:gaw
534	เป็ด	ʔi:tih	558	แมลงหวี่	ri:ba:ri:
535	ผักบุ้ง	ka:kok	559	แมว	mi:aw
536	ผีเสื้อ	ma:ra:ma:	560	ยุง	ʔa:maʔ
537	ผึ้ง	ma:thu:	561	แย	ʔa:yheʔ
538	ฝ้าย(สีดำ)	ka:payh	562	ระกำ	ku:mal
539	พุด	si:reh	563	รากไม้	ya:kal
540	พุทรา	bua ma:da:ra:	564	ละมุด	li:muyh
541	ผักแพง	la:bu:	565	ลิง	kra:
542	มก	samoy	566	วัว	lamu:
543	มกแดง	samoy kra:ga:	567	สมโอ	li:maw hu:rak
544	มะกรูด	li:maw pu:roy	568	สะตอ	patay
545	มะขาม	ʔa:sap ya:wa:	569	สาหร่าย	gaʔa:ga:
546	มะนาว	li:maw ni:pah	570	ไต้เคียน	ʔu:lal ta:nha
547	มะพร้าว	gla:me:l	571	ออย	tabu.
548	มะเฟือง	ʔa:sap bli:niŋ	572	อีเกา	da:nak
549	มะไฟ	bua ra:may	573	อีแร้ง	ʔi:rek
550	มะม่วง	maplap	574	อีงอ	baka:ta
551	มะยม	bu:wa: sapma:- sap	575	หอย	si:poyʔ
552	มังคุด	ma:khuy	576	หอยแครง	si:poyʔ krak
553	มา	ku:da:	577	หอยตลับ	si:poyʔ tri:te
554	แมงกะพรุน	bulʔu:bul	578	หอยนางรม	ti:rap

คำที่	ภาษาไทย	ภาษาชาวเจ	คำที่	ภาษาไทย	ภาษาชาวเจ
579	หญา	ru:py?	583	เหยี่ยว	hlak pi:ʔa:pi:
580	หญา	ʔa:s:	584	หยา	ʔi:ti ya:wa:
581	หยา	pi:nan	585	เหย	grek
582	หยา	ba:bi:			

หมวดที่ 10 คำที่เกี่ยวกับอาหารและวิธีการปรุงอาหาร

536	กะปิ	bla:cat	605	คว	r=:nak s=ba:rak
587	กระเทียม	ba:wak pu:teh	606	จ	tu:nu:
588	กาแฟ	ku:pi:	607	กบ	r=buyʔ
589	แกง	gu:lay	608	กบปลา	r=buyʔ ʔi:kat
590	แกงจืด	r=buyʔ mi:ña?	609	ทอด	r=:nak
591	แกงเนื้อควาย	gu:lay kr=baw	610	นม	ku:le:ŋ
592	แกงปลา	gu:lay ʔi:kat	611	น้ำแข็ง	ʔa:ye: ba:tu:
593	แกงเผ็ด	gu:lay p=dayh	612	น้ำชา	ʔa:ye: te:
594	เกลือ	ga:rap	613	น้ำตาล	gu:la:
595	ขนม	t=pok	614	น้ำปลา	ʔa:ye: ʔi:kat
596	ขมิ้น	ku:ñe?	615	น้ำพริก	na:chu?
597	ชาวม	bu:bol	616	นึ่ง	pi:nak
598	ชาวก	na:s:	617	เนื้อควาย	lu:lu: kr=baw
599	ชาวมมาก	ta:pay	618	เนื้อวัว	lu:lu: l=mu:
600	ไข่	ti:lol	619	ปลาทอด	ʔi:kat r=:nak
601	ไข่ไก่	t=lol ha:yap	620	ปลานึ่ง	ʔi:ʔat pi:nak
602	ไข่เจียว	t=lol r=:nak	621	ปลาปิ้ง	ʔi:kat da:dak
603	ไข่ปลา	t=lol ʔi:kat	622	ปิ้ง	da:dak
604	ไข่เป็ด	t=lol ʔi:tih	623	ปิ้งปลา	da:dak ʔi:kat

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
624	บดใบ	bua (bu:uə)	628	พริกขี้หนู	la:da:
625	ผักขี้ม	ta:ro?	629	ยำ	kra:bu:
626	ผัก	r+nak	630	หอม	ba:wak mi:rah
627	ผักหอย	r+nak si:poy?			

หมวดที่ 11. คำที่ใช้เรียกสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวัน

631	กลาก	ku:rah	650	กางจันทร์	bu:lat
632	กะลา	t+pu:rok	651	กางอาทิตย	ma:ta: ?a:ri:
633	เกลือ	pa:new	652	กาม	hu:lu:
634	ขี้เถ้า	ha:bu:	653	คาว	bi.tak
635	ไข	hu:way?(hway?)	654	คินสอ	ka:lap
636	คน	s+mi:ya:	655	คีม	bi:yhe
637	คนแก่	ʔu:rak ta:ha:	656	เค็ก	na-na?
638	คนโต	pha:ra?	657	เค็กคล้ายกบ	ko na:na?
639	คนแปลกหน้า	ʔu:rak	658	เคียน	bu:lat
640	คนลาว	rada:ra:	659	เคียนเกา	bu:lat s+mi:lat
641	คนหนุ่ม	ʔu:rak mu:de:	660	เคียนเจ็ด	bu-lat tu:loh
642	คนรวย	stru:	661	เคียนแปด	bu:lat la:pat
643	จลัน	ʔu:ma?	662	เคียนยี่	bu:lat du:wa:
644	ความโกร	ga:rak	663	เคียนสาม	bu:lat ti:ga:
645	คุณน	ka:li pa:reh	664	เคียนสิบ	bu:lat sipuloh
646	งานสนุก	bra:may	665	เคียนสิบสอง	bu:lat du:wa: - b+lay
647	เงิน	pi:ra?	666	เคียนสิบเอ็ด	bu:lat s+b+lay
648	จอมปลวก	t+mo?	667	เคียนสี่	bu:lat pay?
649	ฉายแวว	bra:nhay	668	เคียนหก	bu:lat nam

คำศัพท์	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเจ	คำศัพท์	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเจ
669	เกื่อนหา	bu·lat li:ma·	693	ปีมะแหม	ta:hot beh
670	เดือนฮาย	bu:lat sa:	694	ปีมะเมียบ	ta:hot ku:da·
671	ตัวปลวก	noyʔa:nɔy	695	ปีมะโรง	ta:hot na:ka:
672	ตาแดง	sa:ke ma:ta:	696	ปีมะเส็ง	ta:hot ʔu:ləl
673	ถนน	ya:lat stri:	697	ปีวอก	ta:hot kra:
674	ทอง	mhay	698	ปีระกา	ta:hot ha:yap
675	ทะเล	la:woy	699	แลด	li:ak
676	ที่ราบ	pa:ya:	700	ฝุ่น	ha:bu:
677	นาฬิกา	yapla:nan	701	พระพุทธรูป	bra:la:
678	น้ำ	ʔa:ye:	702	เพลง	bə̌ña:ñi:
679	น้ำทาง	mot	703	แพ	ra:keh
680	น้ำมัน	mi,ña:	704	ปาก (มั่ง)	sə̌bə̌la ʔi:tu:
681	บันได	ta:ha:	705	ปาก (ไม้ปูพื้น)	la:tay
682	บาน	ru:naɰ	706	ภูเขา	bu:keʔ
683	ปลวกทอง	sa:ke proyʔ	707	ไม้	ka:yu:
684	ปลวกหัว	sə·ke pa·la:	708	ขาม (คน)	ya:ka:
685	ป่า	hu:tat	709	ขาม (เวลา)	yap
686	ปี	ta:not	710	รถจักรยาน	regi:re ni:pɰh
687	ปีกุน	ta:hot ba:bi:	711	รถจักรยานยนต์	dhakdhak
688	ปีชาด	ta:hot bru:tat	712	รถยนต์	stri:
689	ปีจอ	ta:hot ʔa:su:	713	รวไม้	pa:yok ka:yu:
690	ปีฉลู	ta:hot la:mu:	714	รู	lu:bak
691	ปีวอก	ta:hot ti:kuy	715	รูปกาย	ru:pa:
692	ปีเถาะ	ta:hot kra:nam	716	รูปภาพ	ga:mal

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
717	แบริ	bi:yhe	731	สมุก	samut
718	โรค	pa:ya:ke	732	สี	cay?
719	ตุก	mu:set	733	แสงไฟ	sa:ya:
720	วัน	ʔa:r1:	734	หนองน้ำ	ku:bak
721	วันจันทร์	ʔa:r1: wancan	735	หมอก	ka:boy?
722	วันพฤหัสบดี	ʔa:r1: wanhat	736	หอย	ʔ1:sah
723	วันพุธ	ʔa:r1: wanphut	737	หนังสือ	suray?
724	วันศุกร์	ʔa:r1: wansuk	738	หวัค	srama:
725	วันเสาร์	ʔa:r1: wansaw	739	หิน	ba:tu:
726	วันอังคาร	ʔa:r1: wankha·n	740	หน้าทวนก	pa:ca tli:nga:
727	วันอาทิตย์	ʔa:r1: mi:nu:	741	เหมือง	sw:pɔŋ
728	เวลา	waʔtu:	742	เหมืองแร่	sw:pɔŋ bi:yhe
729	สรอย	ra:tay	743	เหล็ก	ba:s1:
730	สัตว์	ma:na:tak	744	ไธ	ba:toh

หมวดที่ 12. คำที่เกี่ยวกับการอาชีพคือเรือและเครื่องมือจับสัตว์น้ำ

745	กงเรือ	kok	754	ไธ	bu:bu:
746	กระดานเรือ	pa:pat	755	ตะกร้าใส่หอยดิบ	ra:ga:
747	กรวยเรือ	sakp1:sak	756	ท่ายเรือ	boya: ka:mu:di:
748	ซอง	ra:ga: ya:la:	757	ที่บังคับสายสมอเรือ	ta:no? ba:wo?
749	กันเบ็ด	ya:wol	758	เบ็ด	ma:ta: ka:yen
750	แคมเรือ	bi:dik	759	เบ็ดเกี่ยวกุ้ง	pa:ya:ko hu:rak
751	ฉมวก(ขาเกี่ยว)	ti:ro	760	ใบเรือ	la:yal
752	ฉมวก(สามขา)	sra:pak	761	โป๊ะ	po?
753	ชนัก	lol	762	มากเรือ	lu:nay?

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
763	ไมแจว	ʔa:wayʔ	780	สายเบ็ด	ta:li: ka:yen
764	ไมคั้งแจว	srɛ:dot	781	สายยึกเส้าใบเรือ	tɛmɪ:rak
765	ไมพาย	pɛ̃ŋa:ño	782	สายสมอ	ta:li: sa:woʔ
766	เรือ	pra:hu:	783	เส้าใบเรือ	ti:hak
767	เรือแจว	pra:hu: bra:wayʔ	784	ลุ่ม	srɛ:koʔ
768	เรือซุกแคว	ki:lan	785	หางใบเรือ	ca:ci:
769	เรือใบ	sa:gol	786	หัวเรือ	boya: hlot
770	เรือพาย	sa:pat nolku: - nol	787	หัวเรือชั้นใน	boya: da:lap
771	เรือมาก	pra:hu: nolku: - nol	788	หลักแจว	tla:doʔ
772	เรือยนต์	ka:pan	789	ทางเลื้อยเรือ	kɛmu:di:
773	เรือรบ	ka:pan prak	790	เหล็กเจาะหอย	ha:ma:
774	เรือสำรวจแคว	tu:kak		คิ๊บ(ปลายแบน)	
775	ละมู	blayʔ	791	เหล็กเจาะหอย-	pɛ̃ña:toʔ
776	สมอเรือ	sa:woʔ		คิ๊บ(ปลายแหลม)	
777	ส่วิง	ra:wɪŋ	792	แห	ya:la:
778	สายชนัก	ta:li: lol	793	อวน	pu:kayʔ
779	สายชักใบเรือ	bu:boy			

หมวดที่ 13 ความเชื่อและพิธีกรรมต่างๆ

794	กราบ	tu:no mɛ̃yɛmaʔ	800	เคราะห์	groʔ
795	การทำบุญที่บ้าน	kɛnu:ri:	801	เครื่องเซ่น	pɛ̃ya:mu:
796	การทำบุญที่วัด	tha:bot	802	จันทคราส	bu:lat sa:ke
797	คาถา	ʔa:ye: lɛ̃mu:	803	เจดีย์	kɛcu:buk
798	ค่านับ	ʔa:noʔ	804	เจ้าที่	tu:hat bɛ̃nuah
799	คุปัดนิ	yu:dw:	805	โชค	tu:wah

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
806	ถูกคุณ	tətu:mo	826	พิธีขบฏตมีปีศาจ	proh ha:tu:
807	ทรงเจ้าเซาผี	ra:so?	827	พิธีแต่งงาน	bəni:ka?
808	ทำขวัญ	bu:əy səməŋay?	828	พิธีฝังศพ	ta:nam ha:tu:
809	เทวดาทันสูง	tu:hat	829	พิธีลอยเรือ	pla:cak
810	เทวดาทัวไป	lahta:la:	830	พิธีมร	ta:kan
811	นรก	nra:ka:	831	แม่ช้อ	səməŋay?
812	นางธรณี	tu:hat ta:nha	832	ยมบาล	pa:la: ha:tu:
813	น้ำมันเสนห์	mī:nā: pəŋa:se?	833	लग	pəŋa:tak
814	บวช	ma:so sa·mī:	834	วิญญาณ	səməŋay?
815	บาป	du:sa:	835	สวด	ba:ca:
816	บุญ	bot	836	สรวรค์	la:ŋe?
817	เปเรศ	sī:tət	837	สาปแช่ง	ʔa:bol
818	ผ้ายันต์	ka:yət ha:dak	838	สุริยกราส	ma:ta: ʔa:ri: sa:k
819	ผี	ha:tu:	839	เสนห์	pəŋa:se?
820	ผีกระ	prəse?	840	หมอลำแย	bi:dat
821	ผีหิน	yɪt	841	หมอลำ	bu:mə:l ha:tu:
822	ผี	mī:pi:	842	ไหว	məyəma?
823	พระ	sa:mī:	843	อุบาทว์จัญไร	cəla:ka:
824	พระภูมิ	ru:mah da:to?			
825	พิธีขออาหาร	pi:tha:bot			

หมวดที่ 14. คำลักษณนาม

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
844	กอง หิน 2 กอง	lu:ŋo? ba:tu: du:wa: lu:ŋo?
845	กระสอบ ขาวสาร 2 กระสอบ	gu:ni: brayh du:wa: gu:ni:
846	กลอง ขนม 2 กลอง	ti:pa? təpok du:wa: ti:pa?
847	ขวาง รองเท้า 2 ขวาง	bəlah pata:pa du:wa: bəlah
848	คน ครู 2 คน	ʔu:rak khru: du:wa: ʔu:rak
849	คัน รม 2 คัน	ka:ki: na:yok du:wa: -ka:ki:
850	คู รองเท้า 2 คู	gu: pata:pa du:wa: gu:
851	ขี้ พื้น 2 ขี้	bi:lah gi:gi: du:wa: bi:lah
852	ซีก ไม้พื้น 2 ซีก	ri:ci? ka:yu: ʔa:pi: du:wa: ri:ci?
853	ขวาง ถาว 2 ขวาง	bi:y1: bi:tak du:wa: bi:y1:
854	คน คนไม้ 2 คน	pu:hot ka:yu: du:wa: pu:hot
855	ทัว ปลา 2 ทัว	ʔi:kol ʔi:kat du:wa: ʔi:kol

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
856	แพง กินสอ 2 แพง	bɪːlah kaːlap duːwaː bɪːlah
857	ใบ ใบไม้ 2 ใบ	laːmal daːwot kaːyuː duːwaː laːmal
858	ผด ทุเรียน 2 ผด	bɪːyɪː rɪːat duːwaː bɪːyɪː
859	ผืน ผา 2 ผืน	kray? kaːyet duːwaː kray?
860	แผน กระดาด 2 แผน	laːmal krɛːtay duːwaː laːmal
861	ฟอง ไข่ 2 ฟอง	bɪːyɪː tɛːlɔl duːwaː bɪːyɪː
862	เรือ นาฬิกา 2 เรือ	bɪːyɪː yaptaːŋan duːwaː bɪːyɪː
863	ลำ เรือ 2 ลำ	bua praːhuː duːwaː bua
864	เล่ม หนังสือ 2 เล่ม	paːlaː suːray? duːwaː paːlaː
865	วง แหวน 2 วง	bɛːtoh ciːcet duːwaː bɛːtoh
866	เส้น เชือก 2 เส้น	ʔuːray? taːlɪː duːwaː ʔuːray?
867	หลัง บ้าน 2 หลัง	bɪːyɪː ruːmaː duːwaː bɪːyɪː

หมวดที่ 15. คำที่เกี่ยวกับจำนวนนับ

คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล	คำที่	คำภาษาไทย	คำภาษาชาวเล
868	ศูนย์	hə:y	893	เจ็ดสิบห้า	tujoh pu:loh li:ma:
869	หนึ่ง	sa:	894	แปดสิบ	la:pat pu:loh
870	สอง	du:wa:	895	แปดสิบหก	la:pat pu:loh nam
871	สาม	ti:ga:	896	เกาสิบ	səmi:lat pu:loh
872	สี่	pay?	897	เกาสิบเจ็ด	səmi:lat pu:loh tujo
873	ห้า	li:ma:	898	หนึ่งร้อย	sra:tuy
874	หก	nam	899	หนึ่งร้อยเอ็ด	sra:tuy sa:
875	เจ็ด	tujoh	900	หนึ่งร้อยสิบเอ็ด	sra:tuy səbɔlay
876	แปด	la:pat	901	สองร้อย	du:wa: ra:tuy
877	เก้า	səmi:lat	902	หนึ่งพัน	sri:bu:
878	สิบ	sipuloh	903	หนึ่งหมื่น	slaʔsa:
879	สิบเอ็ด	səbɔlay	904	หนึ่งแสน	sipuloh laʔsa:
880	สิบสอง	du:wa: bɔlayh	905	หนึ่งล้าน	ไม่ใช่คำใช้
881	สิบสาม	ti:ga: bɔlayh	906	ที่หนึ่ง	nu:bol sa:
882	ยี่สิบ	du:wa: pu:loh	907	ที่สอง	nu:bol du:wa:
883	ยี่สิบเอ็ด	du:wa: pu:loh-sa:	908	ที่สาม	nu:bol ti:ga:
884	สามสิบ	ti:ga: pu:loh	909	ที่สี่	nu:bol pay?
885	สามสิบเอ็ด	ti:ga: pu:loh-sa:	910	ที่ห้า	nu:bol li:ma:
886	สี่สิบ	pay? pu:loh	911	ที่หก	nu:bol nam
887	สี่สิบสอง	pay? pu:loh - du:wa:	912	ที่เจ็ด	nu:bol tujoh
888	ห้าสิบ	li:ma: pu:loh	913	ที่แปด	nu:bol la:pat
889	ห้าสิบสาม	li:ma: pu:loh - ti:ga:	914	ที่เก้า	nu:bol səmi:lat
890	หกสิบ	nam pu:loh	915	ที่สิบ	nu:bol sipuloh
891	หกสิบสี่	nam pu:loh pay?	916	ที่สุกท้าย	nu:bol pɔyu:da:
892	เจ็ดสิบ	tujoh pu:loh			

คำขอมูล	คำ	ความหมาย
253	เล่นเตย	การเล่นของเด็กชนิดหนึ่ง ก่อนเริ่มเล่นจะต้องขีดเส้นลงบนพื้นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ให้มีเนื้อที่กว้างขวางพอสมควร แล้วแบ่งสี่เหลี่ยมจัตุรัสนั้นออกเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส 4 รูปเท่าๆกัน สี่เหลี่ยมแต่ละรูปเรียกว่า "เมือง" แบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ฝ่ายเท่าๆกัน ฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายรักษาหน้าที่รักษาเมือง อีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายรุก ฝ่ายรุกจะวิ่งหลอกล่อเพื่อให้ได้เข้าไปในเมือง และรุกผ่านเมืองไปทางคานตรงข้าม โดยจะต้องไม่ให้ฝ่ายรับเอามือแตะถูกตัวหรือแตะถูกอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายได้ ถ้าถูกแตะจะต้องผลัดเปลี่ยนเป็นฝ่ายรักษาเมืองแทน และถ้าผู้เล่นฝ่ายรุกสามารถรุกผ่านเมืองไปสู่ฝ่ายตรงข้ามและวิ่งกลับที่เดิม (จุดเริ่มเล่น) ได้ ก็จะเป็นฝ่ายชนะ แล้วจะเริ่มเล่นใหม่ โดยคนที่อยู่ในเมืองหรือที่ตกค้างอยู่ฝ่ายตรงข้ามซึ่งยังกลับที่เดิมไม่ได้ จะต้องกลับมาเริ่มต้นใหม่อีก และเนื่องจากขณะที่ฝ่ายรุกวิ่งจากคานตรงข้ามกลับที่เดิมนั้น จะร้องส่งเสียงดังๆพร้อมกับยึกเสียงว่า "เตย... จึงเรียกการเล่นชนิดนี้ว่า "เล่นเตย"
254	เล่นทอยเส้น	การเล่นพื้นเมืองชนิดหนึ่ง โดยผู้เล่นจะขีดเส้นตรงลงบนพื้น แล้วกำหนดจุดยืนให้ห่างจากเส้นพอสมควร ใช้เหรียญหรือวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งโยนเรียกว่าดิน(ทอย)ไปที่เส้น ผู้เล่นคนใดทอยได้ใกล้เส้นที่สุดจะเป็นฝ่ายชนะ มีสิทธิ์ที่จะใช้เหรียญของตนทอยให้ถูกเหรียญของคนอื่นๆก่อน ทอยถูกเหรียญใดก็จะได้เหรียญนั้นเป็นรางวัล ถ้าทอยไม่ถูกก็จะให้คนที่อยู่อันดับรองลงไปทอยเหรียญของผู้เล่นอันดับรองๆลงไปตามลำดับ

คำขอมูลที่	คำ	ความหมาย
255	เล่นทยอยหลุม	การเล่นพื้นเมืองชนิดหนึ่ง (ภาษาท้องถิ่น บั๊กซั้โตเรียกว่า "ทยอยตรอก") จะใช้ผู้เล่นกี่คนก็ได้ โดยผู้เล่นจะขุดหลุมตื้นๆลงบนพื้น 1 หลุม กำหนดจุดยืนให้ห่างจากหลุมพอสมควร แล้วตกลงจำนวนเหรียญหรือสิ่งของที่จะใช้เล่นอื่นๆ เช่น เมล็ดมะม่วงหิมพานต์ เมล็ดยางพารา ฯลฯ ว่าแต่ละคนจะต้องใช้เล่นครั้งละเท่าไร เมื่อตกลงกันแล้วก็นำมารวมกัน ตกลงลำดับคนทยอยว่าใครจะมีสิทธิ์ทยอยก่อนหลัง คนทยอยคนแรกถือว่าเป็นผู้โชคดี เพราะได้สิ่งที่จะทยอยลงหลุมมากกว่าคนอื่นๆ ใครสามารถทยอยเหรียญหรือสิ่งของลงหลุมได้เท่าไร ก็จะได้จำนวนเหรียญหรือสิ่งของนั้นเป็นรางวัล คนต่อไปก็จะใช้เหรียญที่เหลือผลัดเปลี่ยนกันทยอยลงหลุมจนหมดจำนวนเหรียญหรือสิ่งของที่ใช้ในการเล่นครั้งนั้น เมื่อหมดแล้วก็จะตกลงจำนวนสิ่งของที่จะใช้เล่นครั้งใหม่ต่อไป
259	เล่นสละบ้า	สละบ้าเป็นเกมวาล์วชนิดหนึ่ง ผักมีเมล็ดกลมแบน แข็ง ใช้ชักสมุกและทำยา เล่นสละบ้าเป็นการเล่นพื้นเมืองชนิดหนึ่ง แบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ฝ่าย นั่งห่างกันพอสมควร ใช้เมล็ดสละบ้าจำนวนเท่ากัน บั๊กทรงขึ้นโดยให้แต่ละเมล็ดมีระยะห่างแล้วแต่ละคนตกลงกัน แล้วใช้เมล็ดสละบ้าที่มีลักษณะกลมแบน สวยงาม จำนวนหนึ่งล่อหรือทยอย (ภาษาท้องถิ่นใช้ว่า "ยิงสละบ้า")
419	จับบั้ง	เครื่องปิดที่ล๊ับของเด็กหญิง มักจะทำด้วย เงิน ทอง หรือนาก แต่ชาวบ้านที่ไม่มีเงินซื้อ ทอง เงิน หรือนาก นิยมใช้กะลามะพร้าวมาประดิษฐ์ทำจับบั้งแทน

คำขอมูลที่	คำ	ความหมาย
430	ลูกปัก	เม็คแกวมีรูกลาง สำหรับร้อยเป็นเครื่องประดับต่างๆ
431	ลูกพรวน	โลหะทำเป็นรูปกลมกลวงมีลูกกลิ้งอยู่ข้างใน เพื่อให้เกิดเสียง
473	มรา	หิ้งวางของเหนือเตาไฟ มักทำด้วยไม้ไผ่ หรือไม้ระแนง
481	ไม้คัม	ไม้สำหรับหนีบปลาปิ้งไฟ
626	หอยคิบ	เป็นหอยกาบคู่อยู่ในตระกูลหอยนางรม มีขนาดเล็ก เปลือกคานหนึ่งอยู่ข้างล่างเกาะติดแน่นกับโขดหิน อีกคานหนึ่งอยู่ข้างบน มีลักษณะแหลมคม เปลือกมีลายเส้นขาวดำ ชาวพื้นเมืองใช้เครื่องมือมีลักษณะเป็นขงัก เปลือกออกและนำตัวหอยมาเป็นอาหาร (หอยคิบเป็นอาหารประจำวันและเป็นสินค้าสำคัญอย่างหนึ่งของชาวเลเกาะสีเเห)
797	ของ	เครื่องจักสานชนิดหนึ่ง รูปคล้ายหม้อดิน ทำขนาดเล็กใหญ่ตามความประสงค์ ก้นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ใช้สำหรับใส่ปลา ปู กุ้ง หอย ฯลฯ
800	ฉมวก	เครื่องมือสำหรับแทงปลา บ้างเป็นสามขา บ้างมีเงี่ยง มีค้ำมยาว
802	ชนัก	เครื่องแทงสัตว์ชนิดหนึ่ง ทำด้วยเหล็ก บ้างเป็นรูปลูกศร มีค้ำมยาว มีเชือกชักเมื่อเวลาพุ่งไปถูกสัตว์ (ชาวเลใช้ชนักสำหรับล่าปลาขนาดใหญ่ เช่นปลาวาฬ เป็นต้น)
811	มาดเรือ	เรียกเรือซุกที่ยังไม่ได้เบิกให้เรียบร้อย บางทีเรียกว่า "ลูกมาด"
820	เรือมาด	เรียกเรือซุกที่เบิกเรียบร้อยแล้ว
824	ละมู	โป๊ะเล็กๆที่ทำไว้สำหรับจับปลาตามชายทะเล

คำขอมูลที่	คำ	ความหมาย
839	เหล็กเจาะหอยคิม	เครื่องมือทำด้วยเหล็ก ปลายคกงอเป็นขอ
849	คูปัตนิ	ปลายขอมมี 2 ลักษณะคือ ปลายแหลม กับปลายแบน
856	ถูกคุณ	เนื้อคู่, หญิงแม่เรือน หรือ เมีย
869	ผีกระ	ถูกกระทำโดยวิธีใช้เวทมนตร์คาถาต่างๆ
		หมายถึงผีกระสือ ได้แก่วิธีที่เข้าสิงในกายหญิง
		ชอบกินของโลโครก ลักษณะเป็นดวงไฟแวววาว ปรากฏให้เห็นในเวลากลางคืน
870	ผีจีน	เป็นผีเทวดาพวกหนึ่ง คนโบราณเชื่อกันว่าลงมาจากสวรรค์ มีลักษณะเป็นดวงไฟดวงใหญ่ มีสีต่างๆ เช่น เขียว ขาว แดง เหลือง ฯลฯ เป็นผีที่ให้โทษร้ายแรงมาก และโดยเฉพาะทางที่ผีจีนผ่านนั้น ห้ามปลูกสร้างอาคารบ้านเรือน นอกจากนี้ยังเชื่อกันว่า ถ้าผีจีนตกลงในบริเวณบ้านของใคร คนในบ้านจะเจ็บไข้ได้ป่วย หรือจะได้รับความเดือดร้อนต่างๆ
878	พิธีลอยเรือ	(อ่านบนหน้า)
879	พิสมร	เครื่องรางชนิดหนึ่ง รูปสี่เหลี่ยม ร้อยสายสำหรับแขวนป้องกันอันตราย (ทางถิ่นปักษ์ใต้ พิสมรอาจมีรูปมวนกลมด้วย)
880	แม่ซ้อ	เทวดาหรือผีที่อยู่ประจำตัวทารก (แม่วี ก็เรียก)
889	หมอต้าแย	หญิงที่ทำการคลอดลูกตามแผนโบราณ (ภาษาถิ่นภูเก็ตเรียกว่า "แม่ทาน")

ภาคผนวก ข.

ประโยคภาษาไทยกรุงเทพมหานครเป็นภาษาชาวเลในรูปสัญลักษณ์แทนเสียง

ประโยคบอกเล่า

ประโยคที่	ประโยคภาษาไทย	ประโยคภาษาชาวเล
1	แม่หุงข้าว	ma? tɛŋa na:sɪ:
2	พอไปหาปลา	pa? pɪ: sa:rɪ: ʔɪ:kat
3	ฉันมีพ่อ	ka:mɪ: ʔa:da: pa?
4	ฉันมีแม่	ka:mɪ: ʔa:da: ma?
5	น้องค่าน้ำ	mi? yɛlap ʔa:ye:
6	พี่พายเรือ	ca: ka:yo pra:hu:
7	ฉันกินขนม	ka:mɪ: ma:kat tɛpok
8	เราเก็บหอย	ka:mɪ: pu:ŋwɛ:y sɪ:poy?
9	เด็กๆไปโรงเรียน	kona:na? pɪ: roŋrɪ:an
10	ครูสอนหนังสือ	khru: ʔa:yhal su:ray?
11	ลงมาจากตลาด	wa: ma:reh depɛkat
12	ป่าไปวัด	wa: pɪ: kaway?
13	วัวกินหญ้า	lɛmu: ma:kat ru:poy?
14	แมวกินปลา	mi:aw na:kat ʔɪ:kat
15	คุณตามีลูกสาว 3 คน	cæ: ʔa:da: na:na? ra:da:ra: tɪ:ga: - ʔu:rak
16	ฉันมีกล้วย 5 หวี	ka:mɪ: ʔa:da: pɪ:sak li:ma: sɪ:sɛl
17	ปู่กับย่าตายแล้ว	cæ: ya:ŋan ye? ma:tɪ: dah
18	เรือลอยอยู่ในทะเล	pra:hu: tɪ:mon dela:woy?
19	วันนี้มีคลื่นมาก	ʔa:rɪ:ni: ʔa:da: ʔu:ma? ba:ña?
20	ฉันเป็นเด็กดี	ka:mɪ: ya:dɪ: na:na? ba:yɪ?

ประโยคที่	ประโยคภาษาไทย	ประโยคภาษาชาวเล
21	น้องชอบอ่านหนังสือ	m1? su:ka: ba:ca: su:ray?
22	เราจับปลาในทะเล	ka:m1: r1:ga? ?1:kat dela:woy?
23	เราเป็นชาวเล	ka:m1: ya:di: lu:mɔ? la:woy?
24	เรารักทะเล	ka:m1: sa:yak la:woy?
25	เราทำงานทุกวัน	ka:m1: krɔya: b1:lak ?a:r1:

ประโยคปฏิเสธ

26	แมยังไม่นอน	ma? tet t1:no
27	พ่อไม่ไปจับปลา	pa? tet p1: r1:ga: ?1:kat
28	หอยไม่กินข้าว	s1:poy? tet ma:kat na:s1:
29	ยายไม่ไปวัด	ye? tet p1: ka:way?
30	น้องไม่อ่านหนังสือ	m1? tet ba:ca: su:ray?
31	เรือไม่ลากอวน	pra:hu: tet ?1:reh pu:kay
32	ฉันไม่เกียจคร้าน	ka:m1: tet sɔkat
33	หลานชายไม่สูบบุหรี่	kɔmon k1:lɔ:k1: tet mɔ?1:sa: mɔ hun
34	หลานสาวไม่นั่งมา	kɔmon n1:b1:n1: tet bɔka:yet
35	หมาไม่เล่นไฟ	?a:su: tet ?u:sih su:pat
36	พี่ไม่ทำงาน	ca: tet bɔkrɔya:
37	น้องไม่ร้องไห้	m1? tet mɔna:neh
38	ลิงไม่เรียนหนังสือ	kra: tet bla:yhal su:ray?
39	วัวไม่กินหอย	lɔmu: tet ma:kat s1:poy?
40	วันนี้ฝนไม่ตก	?a:r1:n1: tet buhu:yat

ประโยคคำถาม

ประโยคที่	ประโยคภาษาไทย	ประโยคภาษาชาวเล
41	ใครมา	sa:pa: ma:reh
42	ใครไปบ้าง	sa:pa: pi: tɔ̃a?
43	คุณชื่ออะไร	kaw pɛna:ma: na:ma:
44	(สิ่ง)นี้เรียกว่าอะไร	?i:ni: sɛboy? ca:na:ma:
45	น้องจะไปไหน	mi? na pi: kaɬi:ha:
46	เธอมาทำไม	kaw ma:reh buay na:ma:
47	ใครเลี้ยงไก่	sa:pa: bɛla: ha:yap
48	ใครไปกับฉันบ้าง	sa:pa: na pi: ya:ŋan ka:mi: tɔ̃a?
49	เธออยู่ที่ไหน	kaw du:do peɬi:na:
50	ใครจะไปตลาด	sa:pa: na pi: ka:pɛkat
51	คุณกำลังหาอะไร	kaw tɔ̃a? mɛya:ri: na:ma:
52	ใครสงสัยอะไรอีกบ้าง	sa:pa: bihi:may na:ma: sɛtɔ̃a?
53	อะไรลอยอยู่ในทะเล	na:ma: ti:mon de? la-voy?

คำตอบรับและปฏิเสธ

1	ใช่	ńa:
2	ไม่ใช่	bu:kat

ภาคผนวก ค.

นิทานภาษาชาวเลถ่ายทอดเสียงเป็นภาษาไทยกรุงเทพฯ

1. ʔu:rak pə̌ŋu:ri: ya:ŋan sa:mi:

เรื่องมหาโจรกับพระ

ʔa:da: ʔu:rak pə̌ŋu:ri: pay? ʔu:rak

มีมหาโจร 4 คน

ŋa: pi: roy ka: ti:ga: cipak

เขาเดินไปถึงทาง 3 แพร่ง

dah pi: da:pay? sa:mi: bə̌ta:pa:

แล้วไปพบพระชุกงศ์รูปหนึ่ง

sa:mi: ta: ŋa:ca? kaw na pi: ka:ŋa:

พระถามว่าพวกท่านจะไปไหน

ku:ŋa: mə̌law ki:ta: na pi: su ʔi:ni:

เขาคอบว่าเราจะไปทางนี้

sa:mi: mə̌law ca na pi: ya:lat ʔi:ni:

พระพุดห้ามว่าอย่าไปทางนี้เลย

ya:lat ʔi:ni: yahay ya:lat tet ba:yi?

ทางนี้อันตราย เป็นทางไม่ดี

ka:ki:ta: ku:ŋa: mə̌law roy yahay ki:ta: na pi:

ทันใดนั้นพวกเขาก็กังแย่งว่า ถึงอันตรายเราก็กังจะไป

ki:ta: na pi: di:hay yahay ka ha:mi:

เราจะไปพิสูจน์ว่าจะอันตรายจริงหรือไม่

ku:ŋa: mə̌law ki:ta: ya:di: ʔu:rak pə̌ŋu:ri: ki:ta:

na ta:koy bu:way na:ma:

เขาพุดว่าเราเป็นโจร เราจะกลัวอะไร

ta:na: ku:ña: pi: t̃aŋa ya:lat

พอเขาไปไคกรังทาง

ku:ña: da:pay mhay s̃ak̃ton de bi:dik ya:lat

เขากพบทองหนงกอนอยู่ทริมทาง

ka:ki:t̃o: roy t̃aŋa ha:ri: dah

ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงวันแล้ว

ku:ña: la:pal na:si:

เขารูสึกหิวข้าว

ku:ña: suro? du:wa: ʔu:rak pi: ʔa:mit na:si: de tu:po?

เขาจึงใช้ให้เพื่อนโจร 2 คนไปหาข้าวที่หมู่บ้าน

ta:na: ku:ña: roy ka ru:ma:

พอเขาไปถึงหมู่บ้าน

ku:ña: suro? t̃aŋa na:si: bri: ku:ña: ma:kat

เขาก็ใช้ให้เจ้าของบ้านหุงข้าวให้เขากิน

ta:na: ma:kat suy dah

พอกินเสร็จแล้ว

ku:ña: bu:kuy du:wa: bu:kuy na bri: ka ka:wat

เขาก้ห่อข้าว 2 ห่อเพื่อจะเอาไปให้เพื่อน

ta:na: pi: t̃aŋa ya:lat

พอไปไคกรังทาง

ku:ña: bo ʔu:bay? ra:cut de na:si: bu:kuy

เขาก้ใส่ยาพิษลงในข้าวห่อ

ku:ña: m̃law ca bri: ka:wat ʔitu: ma:ti:

เขาปรึกษากันว่า เขาจะทำให้เพื่อนพวกนั้นตาย

ki:ta: pha:ki mhay du:wa: ʔu:rak tet pa:yah pha:ki pay? ʔu:rak

เราจะไคแบ่งทองกัน 2 คน ไม่ต้องแบ่ง 4 คน

ta:na: ku:ña: m̥ya:lat pi: roy

ครั้นเขาเดินทางไปถึง

ka:wat du:wa: ʔu:rak ʔi:tu: tima ma:ti:

เพื่อน 2 คนก็ถึงตาย

ka:ki:tə: du:wa: ʔu:rak ʔi:tu: ña: ʔa:mit na:sɪ: ma:reh ma:kat

ทันใดนั้นโจรที่เหลือ 2 คนก็รีบเอาข้าวมากิน

ku:ña: put k̥na ma:ti: na:sɪ: ʔa:da: ʔu:bayʔ ra:cut

เขาก็ตอนตายเพราะข้าวมียาพิษ

s̥mi:ya: ki:ta: k̥na ba:ca:ya: pa:m̥law na sa:mi:

คนเราต้องเชื่อคำพูดของพระ

sa:mi: tet bri: yahay ya:ɣan sa:pa:

พระไม่ให้อันตรายแก่ใคร

sa:mi: na ʔa:yhal bri: ki:ta: ba:yɪʔ

พระจะสอนให้เราเป็นคนดี

2. ni:bi:ni: ya:ɣan ʔu:lal

เรื่องหญิงกับงู

ʔa:da: de tu:poʔ ʔa:da: na:naʔ m̥law "bisamilah"

มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีเด็กคนหนึ่งพูด "บิสะมิละห์"

ku:ña: m̥law ʔa:sik de ka:wat

เขาพูดแปลกจากเพื่อนบ้านคนอื่นๆ

t̥dha b̥sal ra:da:ra: ku:ña: m̥law "bisamilah" ta:lə:

แบกระทั่งโตเป็นสาวแล้ว เขาก็ยังคงพูด "บิสะมิละห์" อยู่นั่นเอง

ka:ki:tə: ta:na: ku:ña: ba:lɪ la:ki: dah

ต่อมาเมื่อเขาได้แต่งงานมีสามีแล้ว

la:ki: ña: m̥ni:ɣay ca m̥law ʔa:sik de ka:wat

สามีก็ได้ยินเสียงพูดไม่เหมือนเพื่อนบ้านคนอื่นๆ

ku:ña: cəleh de ka:wat ña: kira bu:no bi:ni: ña:

เขาจึงคิดกับเพื่อนว่า จะฆ่าเมียของเขาเสีย

pa:gi: ʔi:tu ña: pi: ka hu:tat

เขารวันหนึ่งเขาจึงไปในป่า

pi: sa:ri: ʔu:lal tədok sɛnu ma:reh ʔa:tay gi:ge? ka bi:ni: ña:

ไปหาเงาเพื่อนำมาให้กัดกรรยาของเขา

ta:na: roy ka ru:ma:

พอกลับมาถึงบ้าน

ku:ña: bəla:lo bi:ni: ma:reh ʔa:mit "bisamilah"

เขาก็เรียกกรรยาให้มาเอา "บิสะมิละห์"

ña: kaw deda:lap gu:ni:

มันอยู่ในกระสอบป่านนั้น

ka:ki:tə: bi:ni: ña: səlo deda:lap gu:ni:

ขณะนั้นกรรยาก็วิ่งเข้าไปในกระสอบป่าน

ʔa:da: mhay kutok kutok

(ว)มีทองอยู่เป็นทอนๆ

ka:ki:tə: bi:ni: bla:lok la:ki: ma:reh tiyung

ทันใดนั้น กรรยาก็เรียกสามีมาดู

da:pay? ʔa:da: mhay ña: su:ka:

พบมีทองก็ดีใจมาก

ka:wat tu:po? ya:yay bla:yhal məlaw "bisamilah"

เพื่อนบ้านทั้งหลายจึงเอาอย่างด้วยการฝึกพูด "บิสะมิละห์"

su:roh la:ki: pi: sa:ri: ʔu:lal tədok sɛnu ma:reh bri:

โซสามีไปหาเงาเพื่อนำมาให้

la:ki: buay pətu:roy

สามีก็ทำตามใจ

ka:ki:tə: la:ki: ba:li: ma:reh dah

ครั้นสามีก็กลับมาแล้ว

bi:ni: sɛlo deda:lap gu:ni:

ภรรยาที่ล่วงเข้าไปในกระสอบป่าน

ka:ki:tə: ʔu:lal gi:geʔ ma:tɪ:

ทันใดนั้นงูก็กัดตาย

sɛmi:ya: ki:ta: tet na ya:yay ka:wat

คนเราไม่ควรเอาเปรียบอย่างคนอื่น (เสมอไป)

ka:wat nu: bɛtu:wah

เพื่อนเขามีโชคลาก

ga:ya: ki:ta: tet bɛtu:wah na yahay

แต่เราไม่มีโชคจะอันตรายนะ

ʔu:lal na gi:geʔ ma:tɪ: pɔ:pɭw

งูจะกัดตายเสียเปล่าๆ

ประวัติย่อของผู้เขียน

ชื่อ ว่าที่ ร.ต.ฉันทส ทองช่วย

ชาติภูมิ เกิดที่ ตำบลชัยบุรี อำเภอมะนัง จังหวัดพัทลุง

การศึกษา

- พ.ศ. 2503 จบชั้นมัธยมศึกษาจาก โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง
- พ.ศ. 2505 จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา จากวิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา
- พ.ศ. 2507 จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง จากวิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา
- พ.ศ. 2510 สอบได้วิชาชุดครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) จากสนามสอบจังหวัดพัทลุง
- พ.ศ. 2515 สำเร็จปริญญาการศึกษามัธยมศึกษา (เกียรตินิยม) จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
- พ.ศ. 2517 สำเร็จการฝึกวิชาทหารชั้นปีที่ 5 ตามหลักสูตรของกระทรวงกลาโหม และได้รับแต่งตั้งยศเป็น "ว่าที่ร้อยตรี"
- พ.ศ. 2519 สำเร็จปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

การทำงาน

- พ.ศ. 2507 - 2515 รับราชการครู โรงเรียนบ้านท่าแค (วันครู 2500) อำเภอมะนัง จังหวัดพัทลุง
- พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน รับราชการตำแหน่งอาจารย์ประจำ ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา อำเภอมะนัง จังหวัดสงขลา